

dlv

Wilhelm Busch

Isus destinul nostru

**Predici după înregistrări
pe bandă de magnetofon**

clv

Christliche
Literatur-Verbreitung e.V.
Postfach 110135 · 33661 Bielefeld

1. Auflage 1990
2. Auflage 1991
3. Auflage 1992
4. Auflage 1993
5. Auflage 1996
6. Auflage 2004

© der deutschen Ausgabe

Aussaat Verlag

D-47506 Neukirchen-Vluyn

Originaltitel: Jesus – unser Schicksal

© der rumänischen Ausgabe

CLV • Christliche Literatur-Verbreitung

Postfach 110135 • D-33661 Bielefeld

Internet: www.clv.de

Druck und Bindung: C. H. Beck, Nördlingen

ISBN 3-89397-139-4

Isus destinul nostru

„Isus destinul nostru“ - aceasta a fost tema generală aleasă de pastorul Busch pentru o mare evanghelizare organizată la Essen, Germania, în 1938.

El a lucrat cu multă plăcere printre tinerii din Essen, dar ca predicator pasionat al Evangheliei era mereu pe drumuri. A chemat pe multe persoane la Isus în numeroasele conferințe pe care le-a ținut în orașe și sate, în est și în vest, în Europa și în toată lumea.

Ce fericit era când vedea mulțimile adunându-se ca să-i asculte predicile! El era convins că Evanghelia lui Isus este mesajul cel mai extraordinar din toate timpurile.

Oamenii veneau cu miile ca să-l asculte. Și totuși, fiecare din ascultătorii lui avea impresia că Wilhelm Busch i se adresa lui personal. Era una din trăsăturile caracteristice ale predicării lui. Grație benzii magnetice, el n-a încetat să vorbească individual cu fiecare cititor al cărții lui, continuându-și astfel sarcina de mesager al lui Isus Cristos, Cel răstignit și înviat.

„Isus destinul nostru“ - aceasta a fost tema generală a întregii lui vestiri a Evangheliei. Vrei să ascuți acest mesaj? E de-ajuns să te așezi în duh printre ascultătorii lui, și nu vei întârzia să descoperi că „Isus destinul nostru“ este un subiect de o importanță capitală pentru lume și pentru viața noastră.

Editorii

Cuprins

	pag.
Pe Dumnezeu Îl vreau, dar la ce mi-ar trebui Isus?	9
De ce sînt pe pămînt?	22
Nu am timp!	34
Atenție, pericol de moarte!	47
Ce trebuie să facem?	60
De ce tace Dumnezeu?	73
Dreptul nostru la dragoste	86
Se poate vorbi cu Dumnezeu?	98
Cum să trăim cînd nu mai putem crede?	109
Cum să trăim dacă ne însoțesc neîncetat greșelile și lipsurile?	122
Cum să trăim cînd alții ne calcă pe nervi?	134
Trebuie să se schimbe totul, dar cum?	145
Fără mine!	156
Există siguranță în lucrurile religioase?	165
Este creștinismul o chestiune personală?	179
Cînd va fi sfîrșitul lumii?	192
La ce bun să trăiești cu Dumnezeu?	207

Pe Dumnezeu Îl vreau, dar la ce mi-ar trebui Isus ?

Vedeți: Un pastor bătrîn ca mine, care a lucrat toată viața lui în marile orașe, aude repetîndu-se de-a lungul anilor aceleași refrene. Iată unul: „Cum poate Dumnezeu să îngăduie aceasta?” Un altul sună: „Cain și Abel au fost frați. Cain l-a omorît pe Abel. De unde a avut Cain să-și găsească nevastă?” Iar unul din cele mai interesante refrene era acesta: „Domnule pastor, dvs. vorbiți totdeauna despre Isus. Asta-i fanatism. Este de o importanță minoră ce religie ai. Important e să ai respect față de Cel Preaînalt, Cel nevăzut”.

È clar ca lumina zilei, nu-i așa? Goethe, ilustrul meu compatriot - era din Frankfurt ca și mine - spusese deja ceva asemănător: „Sentimentul e totul; numele nu este decît sunet și fum...”. Că spunem Alah, Buda, destin sau „Ființa supremă”, asta n-are nici o importanță. Ceea ce contează e să crezi în ceva. Și ar fi fanatism să vrei să precizezi acel ceva. Asta o cred cel puțin jumătate din voi, nu-i așa? O revăd încă în fața mea pe doamna aceea în vîrstă care îmi spunea: „O, pastore, ne sufocați cu vorbăria despre Isus. Nu a spus El Însuși: „În casa Mea sînt multe locuințe”? Toată lumea va găsi acolo un loc!” Prieteni, iată o foarte mare greșeală!

Mă aflu odată în Berlin pe aeroportul „Tempelhofer Feld”. Înainte de a ajunge la avion, a trebuit să fim supuși încă o dată controlului pașapoartelor. Înaintea mea era un domn masiv - îl revăd încă - semăna cu un dulap, cu o pătură enormă sub braț, care a întins grăbit pașaportul către funcționar. Atunci acesta a spus: „O clipă! Pașaportul este expirat!” Domnul a răspuns: „Ei, nu fiți așa de chițibușar. Esențialul e că am un pașaport!” „Deloc”, a spus funcționarul cu un ton ferm și hotărît. „Esențialul e să aveți un pașaport valabil”.

La fel e și cu credința. Ce contează la urma urmei nu e faptul că am o credință, că cred orice. Căci toți cred ceva - fiecare în felul lui. Recent îmi zicea cineva: „Cred că dintr-un kilogram de carne de vită se poate face o supă bună”. Și asta e un soi de credință, chiar dacă e una mai subțire -

înțelegeți ce vreau să spun? Nu, ce contează nu e să ai o credință oarecare, ci adevărata credință, cea care te face să trăiești când în jurul tău totul este întuneric, care te ajută când ești pe cale să cazi în ispită, care te sprijină în clipa morții. Moartea e un test bun al autenticității credinței tale.

Ori, nu există decît o singură credință adevărată, singura care îți îngăduie să trăiești și să mori corect. Este credința în Domnul Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Isus Însuși a zis: „În casa Tatălui Meu sînt multe locuințe“. Dar există o singură ușă care duce acolo: „Eu sînt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mîntuit“.

Isus e ușa! Știu bine că oamenii nu vor să audă aceasta. Despre Dumnezeu sînt gata să discute ore întregi. Unul și-L închipuie într-un fel, altul altfel. Dar Isus nu este un subiect de discuție. Vă repet: Numai credința în Isus, Fiul lui Dumnezeu, e cea care salvează și mîntuiește, cea care te face să trăiești și să mori în pace.

Cît de absurd pare această credință oamenilor, o va arăta o mică întîmplare care vă va face să zîmbiți. Asta s-a întîmplat în Essen, acum mulți ani. Mergînd prin oraș, întîlnesc doi oameni care se opriseră pe trotuar, probabil mineri. Unul din ei mă salută: „Bună ziua, domnule pastor!“ Apropiindu-mă, îl întreb: „Mă cunoașteți?“ Atunci începe să rîdă și îi explică celuiilalt: „Este pastorul Busch. Un băiat simpatic!“ „Mulțumesc“, spun eu. Dar el continuă: „Numai că - din păcate are o păsărică!“ Indignat, mă supăr un pic: „Ce am, o păsărică? Cum adică am o păsărică?“ Atunci el repetă: „Pastorul Busch e într-adevăr un băiat simpatic! Numai că vorbește totdeauna despre Isus!“ „Omule!“ i-am răspuns eu bucuros, „asta nu-i nici o păsărică! Într-o sută de ani veți fi în veșnicie. Atunci totul depinde dacă L-ați cunoscut pe Isus sau nu. Asta va hotărî unde veți merge - în cer sau în iad. Spuneți-mi: Îl cunoașteți pe Isus?“ „Vezi“, se adresă el rîzînd celuiilalt, „iar începe!“

Tocmai asta vreau s-o fac și acum. Există un cuvînt în Biblie pe care aș dori să-l folosesc ca motto. Iată-l: „Cine are pe Fiul lui Dumnezeu, are viața“. Poate ați auzit vorbindu-se despre Isus la catehism, dar nu-L aveți personal în viața voastră. „Cine are pe Fiul lui Dumnezeu are - auziți, Îl are! - „acela are viața“ - aici și în veșnicie! „Cine nu are pe Fiul

lui Dumnezeu, nu are viața“. Asta spune Cuvîntul lui Dumnezeu! Cunoașteți zicala: „Cine are, are!“ Exact asta vrea să spună acest verset biblic. De aceea, aș vrea să vă conving – în interesul vostru – să-L primiți pe Isus și să-I dați viața. Căci, fără El, viața e nenorocită.

Acum o să vă spun de ce nu contează decît Isus, de ce credința în El e singura credință adevărată. Sau mai degrabă, dați-mi voie să mă exprim într-un mod mai personal: aș vrea să vă spun de ce trebuie să-L am pe Isus și să cred în El.

1. Isus este revelația lui Dumnezeu

Cînd îmi spune cineva: „Eu cred în Dumnezeu! Dar la ce mi-ar trebui Isus?“, atunci îi răspund: „Aceasta e prostie. Dumnezeu este un Dumnezeu ascuns. Și fără Isus nu știm absolut nimic despre El!“

Desigur că oamenii pot să-și fabrice un Dumnezeu: „bunul Dumnezeu“ sau „Dumnezeu drăguțul“ de pildă, care nu va renunța la un neamț brav, care bea doar cinci halbe de bere în fiecare zi. Dar nu așa e Dumnezeu! Alah, Buda – nu sînt decît proiecții ale dorințelor noastre. Dar Dumnezeu? Fără Isus nu știm nimic despre Dumnezeu. Isus Îl revelează, Îl descoperă. În Persoana lui Isus a venit Dumnezeu la noi.

Aș vrea să ilustrez aceasta în felul următor: Imaginați-vă o pînză groasă de ceață. Înapoia acestei pînze e Dumnezeu. Și pentru că oamenii nu pot trăi fără El, încep să-L caute. Ei încearcă să pătrundă prin pînză de ceață. Aceasta fac diferitele religii. Toate religiile sînt o căutare a oamenilor după Dumnezeu. Ele au toate în comun faptul că s-au rătăcit în ceață și nu L-au găsit pe Dumnezeu.

Dumnezeu e un Dumnezeu ascuns. Un om cu numele de Isaia L-a înțeles și a strigat din adîncul inimii: „Doamne, noi nu putem veni la Tine. Ah, dac-ai despica cerurile, dac-ai risipi ceața și ai veni la noi!“ Și închipuiți-vă: Dumnezeu a auzit acest strigăt! El a risipit ceața și a venit la noi – în Isus. Cînd îngerii de pe cîmpiile Betleemului au strigat în cor: „Astăzi vi S-a născut un Mintuitor. Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte!“, Dumnezeu a venit la noi. Iar acum Isus spune: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl“.

Fără Isus n-aș ști nimic despre Dumnezeu. El este singura Persoană prin care pot să capăt siguranță asupra lui Dumnezeu. Cum ar putea îndrăzni cineva să spună: „Sînt în stare s-o scot la capăt fără Isus!“?

Trebuie să vă spun toate acestea doar pe scurt și să las multe la o parte. Aș putea să vă spun atîtea lucruri despre Isus! Dar acum vreau doar să arăt cele mai importante puncte la întrebarea: „La ce mi-ar trebui Isus?“

2. Isus este dragostea eliberatoare a lui Dumnezeu

Trebuie să vă explic aceasta. Acum cîțva timp am avut o discuție cu un ziarist care mi-a luat un interviu și m-a întrebat: „De ce țiनेți de fapt asemenea conferințe?“ I-am răspuns: „Le țin pentru că mi-e teamă că oamenii o să ajungă în iad“. Atunci a rîs și a replicat: „Ei, dar așa ceva nu există!“ Și atunci i-am spus: „Se va vedea. Într-o sută de ani veți vedea dacă dvs. ați avut dreptate, sau Cuvîntul lui Dumnezeu. Spuneți-mi“, l-am întrebat eu, „vi s-a întîmplat să vă temeți de Dumnezeu?“ „Nu!“ a răspuns el. „De ‚bunul Dumnezeu‘ n-ai de ce să-ți fie teamă!“ Atunci i-am explicat: „Nu vă dați seama ce spuneți. Dacă v-ați face o idee justă despre Dumnezeu, ați ști că nu există nimic mai teribil ca Dumnezeul sfînt și drept, Judecătorul păcatelor noastre. Credeți că o să închidă ochii asupra păcatelor dvs.? Dvs. vorbiți despre ‚bunul Dumnezeu‘. Biblia vorbește cu totul altfel despre El. Ea spune mai degrabă: ‚Grozav lucru este să cazi în mîinile Dumnezeului celui viu‘.

Ți s-a întîmplat să te temi de Dumnezeu? Dacă nu, atunci nici măcar n-ai început să vezi clar teribila realitate a Dumnezeului celui sfînt și a vieții tale păcătoase. Dar cînd începi să te temi de Dumnezeu, atunci nu vei întîrzia să-ți pui întrebarea: „Cum o să pot sta înaintea lui Dumnezeu?“ Cred că cea mai mare prostie a epocii noastre este faptul că oamenii nu se mai tem de mînia lui Dumnezeu, ba chiar este efectul unei împietririi îngrozitoare cînd un popor nu mai ia în serios pe Dumnezeul cel viu și mînia Lui împotriva păcatului.

Profesorul Karl Heim a povestit odată cum în cursul unei călătorii în China a ajuns la Peking. Acolo a fost dus pe un munte unde se afla un altar numit „altarul cerului“. I s-a ex-

plicat că, cu ocazia „noptii împăcării“, acest munte e plin de sute de mii de oameni purtând toți lampioane. Apoi împăratul se urcă și el acolo - pe vremea aceea China era guvernată încă de împărați - și aduce jertfa de împăcare pentru poporul lui. Când profesorul Heim ne povestea asta, a continuat: „Acești păgini au știut ceva despre mînia lui Dumnezeu și că omul are nevoie de împăcare“.

Iar europeanul cultivat crede că poate vorbi liniștit de „bunul Dumnezeu“ și că acesta Se mulțumește să vadă pe oameni plătindu-și impozitele bisericești! Să începem mai degrabă să ne temem de Dumnezeu! Căci toți am păcătuit! Tu nu? Bineînțeles că da!

Cînd vom fi învățat din nou să ne temem de Dumnezeu, ne vom pune întrebarea: „Unde e oare salvare de mînia lui Dumnezeu? Cine ne va izbăvi de ea?“ Atunci ni se vor deschide ochii și vom înțelege că Isus e dragostea izbăvitoare a lui Dumnezeu. „Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mîntuiți“. Dar El nu poate fi nedrept. El nu poate închide ochii asupra păcatului. De aceea ne-a dat El pe Fiul Său - spre mîntuire, spre împăcare.

Haideți cu mine la Ierusalim. Acolo, în afara orașului, este un deal. Vedem aici mii de oameni. Iar peste capetele tuturor se înalță trei cruci. Omul de pe crucea din stînga este un păcătos ca și noi. Cel din dreapta la fel. Dar priviți la Cel din mijloc. Omul acesta, încoronat cu spini, nu e altul decît Fiul Dumnezeului celui viu!

„O, frunte-nsîngerată
Naintea Ta mă-nchin;
O, frunte chinuită
sub ramura de spin“.

De ce atîrnă El acolo? Această cruce e altarul lui Dumnezeu. Iar Isus e Mielul lui Dumnezeu care poartă păcatul lumii și o împacă cu Dumnezeu. Vedeți: cîtă vreme nu L-ați găsit pe Isus, stați sub mînia lui Dumnezeu, chiar dacă nu o știți, chiar dacă o negați. Numai cel care a venit la Isus se bucură de pacea lui Dumnezeu. „Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut asupra Lui“.

Aș vrea să vă ilustrez aceasta printr-un exemplu banal: În primul război mondial am fost artilerist. Pe atunci aveam tunuri cu apărători. Într-o zi, ne-am aflat în linia întii fără

nici un batalion de infanterie în față. Și tocmai atunci am suferit un atac de tancuri. Ca grindina loveau gloanțele infanteriei inamice în apărătorile tunurilor noastre. Dar acestea erau așa de groase încât noi eram la adăpost în spatele lor. Și în acea clipă m-am gândit: „Ar fi de ajuns să scot mîna ca ea să fie ciuruită de gloanțe și să fiu astfel pierdut, căci mi s-ar scurge tot sîngele. Dar aici, în spatele apărătorii, sînt în siguranță!”

Și vedeți, cam așa a devenit Isus pentru mine. Eu știu că fără Isus aș fi nimic de judecata lui Dumnezeu. Fără Isus, orice aș face, n-aș avea niciodată pace în inimă. Fără Isus, n-aș putea muri niciodată fără să simt o spaimă îngrozitoare. Fără Isus, m-ar aștepta pierzarea veșnică. Și nu e nici o umbră de îndoială că există această pierzare veșnică, așteptați un pic și veți vedea! Dar cînd m-adăpostesc în spatele crucii lui Isus, sînt în siguranță ca și în spatele apărătorii tunului. Și pot să știu că El este Cel care mă împacă cu Dumnezeu, Mîntuitorul meu. Da, Isus e dragostea izbăvitoare a lui Dumnezeu.

Ascultați-mă bine: „Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mîntuiți”. De aceea L-a dat pe Fiul Său, pentru izbăvirea, pentru împăcarea ta cu Dumnezeu.

Și acum nu te lăsa pînă nu ai această pace a lui Dumnezeu, această mîntuire!

La ce mi-ar trebui Isus?

3. Isus este singurul care poate rezolva cea mai mare problemă a vieții noastre

Știți care e cea mai mare problemă a vieții noastre? Ah, desigur, oamenii mai în vîrstă se gîndesc la fierea, la rinichiile sau la altă parte bolnavă a corpului lor. Grozave probleme! La cei mai tineri e „fata” sau „băiatul”. Altfel, fiecare cu problema lui. Dar, credeți-mă, cea mai mare problemă a vieții noastre este vinovăția noastră înaintea lui Dumnezeu!

Zeci de ani am lucrat printre tineri. Și tot mereu eram în căutarea de noi ilustrații ca să fac pe tineri să înțeleagă aceasta. Aș vrea să folosesc aici una din imaginile pe care le-am folosit atunci. Le-am zis: „Închipuiți-vă că am avea de la natură un inel gros de fier în jurul gîtului. Și de fiecare

dată când păcătuim se sudează la el o za de lanț. Am un gând murdar, e o za. Dacă sînt obraznic cu mama mea, e o altă za. A trecut o zi fără să mă fi rugat, ca și cum Dumnezeu n-ar exista, și e o nouă za. Am fost necinstit, am mințit, și mai e o za.

Încercați să vă închipuiți lungimea lanțului pe care l-am trage după noi - cel al vinei noastre, desigur. Chiar dacă acest lanț nu se vede, vinovăția noastră înaintea lui Dumnezeu este o realitate. Și ea e enormă! Și o tîrim peste tot cu noi. Adesea mă întreb de ce nu pot fi oamenii mai veseli și mai mulțumiți. Lucrurile nu merg totuși prea rău. N-ar trebui să fie fericiți? Dar nu sînt. Și nu pot fi, pentru că trag pretutindeni după ei lanțul greu al vinei lor. Și de el nu-i poate scăpa nimeni, nici un pastor, un preot sau vreun inger. Nici chiar Dumnezeu nu li-l poate scoate, pentru că El este drept: „Ce seamănă omul, va și secera“.

Dar aici este acum Isus. El e singurul care poate rezolva cea mai mare problemă a vieții noastre, pentru că El a murit pentru vina mea. El a plătit-o cînd a murit. De aceea e El în stare să-mi ia lanțul vinei. El e singurul care o poate face!

Aș vrea să vă spun din experiență că este o eliberare să-ți știi păcatele iertate. E cea mai mare eliberare care se poate experimenta. Și asta nu numai în fața vieții, ci și a morții. Pentru voi, cei bătrîni, e ceva să mori și să-ți știi păcatele iertate, și e altceva să intri în veșnicie cu toată povara vinei tale. E groaznic să te gîndești la asta!

Cunosc oameni care au spus toată viața lor: „Eu sînt bun. Eu fac ce este drept“. Iar într-o zi mor și sînt siliți să dea drumul mîinii iubite. Ei descoperă atunci că barca vieții lor e dusă de curentul veșniciei - spre întîlnirea cu Dumnezeu. Ei n-au putut lua nimic cu ei: nici casa, nici contul în bancă, nici livretul C.E.C. Doar vina lor. Și se vor înfățișa astfel înaintea lui Dumnezeu! Este îngrozitor! Dar asta e soarta oamenilor. Iar dacă zici: „Așa mor toți!“, ei vor muri efectiv așa cu toții. Dar tu nu ai nevoie să mori așa! Isus dă iertarea păcatelor. Este cea mai mare eliberare pe care ai putea-o experimenta - și asta încă de acum!

Aveam 18 ani cînd am experimentat ce este iertarea păcatelor. Lanțul meu s-a rupt și a căzut! Cum spune cîntarea:

„Păcatele tale sînt iertate/ Prin Domnul Isus Cristos/

O, ce cuvînt de viață/ Pentru duhul tău chinuit!“

Îți doresc să afli și tu acest cuvînt de viață. Vino la Isus chiar azi! El te așteaptă. Spune-I: „Doamne, viața mea e ratată. Am comis o grămadă de greșeli, dar n-am vrut nicio-dată s-o mărturisesc. Dimpotrivă, am vorbit totdeauna bine despre mine însumi. Acum Îți aduc greșelile mele. Și vreau să cred că singele Tău îmi șterge toată vina“. Ce lucru minunat este iertarea păcatelor!

În secolul XVII trăia în Anglia un om cu numele de Bunyan. Mulți ani a fost în temniță din pricina credinței. Acest fel de situație a fost în toate timpurile. În afară de Cuvîntul lui Dumnezeu, închisoarea e lucrul cel mai stabil care poate exista în lumea aceasta. Acolo, în celula sa, Bunyan a scris o carte minunată care este actuală și astăzi. În ea, viața unui creștin este comparată cu o călătorie plină de aventuri și primejdii. Ea începe astfel: Un om trăiește în orașul Lumea (sau cetatea Pierzării). Deodată devine neliniștit și spune cam așa: „Ceva nu-i în ordine. N-am pace și sînt nefericit. Trebuie să plec de aici“. El vorbește despre toate acestea cu soția lui, și ea îi zice: „Nervii tăi sînt la pămînt. Ai nevoie de odihnă“. Dar asta nu-l ajută cu nimic. Neliniștea rămîne. Într-o bună zi se hotărăște: „Nu e nimic de făcut. Trebuie cu orice preț să părăsesc orașul“. Și apoi pleacă fugind. Dar nu ajunge departe că simte apăsarea unei poveri pe umeri. Ar vrea să scape de ea, dar nu poate. Cu cît înaintază, cu atît îl apasă mai tare. Pînă atunci nu-și simțise atît de mult povara. I se părea foarte firesc s-o poarte pe umeri. Dar cînd s-a îndepărtat de orașul Lumea, povara i s-a făcut și mai grea. În cele din urmă de-abia mai poate să meargă. Iar apoi urcă chinuit o potecă de munte. Nu-și mai poate duce povara. Atunci ajunge la o cotitură a drumului și vede deodată ridicîndu-se o cruce înaintea lui. Aproape fără cunoștință se prăbușește în fața crucii, se prinde de ea și-și ridică ochii în sus. Chiar în clipa aceasta simte cum îi cade povara de pe umeri și o vede dispărînd zgomotos în prăpastie.

Este o frumoasă ilustrare a experienței făcute de cel ce se apropie de crucea lui Isus Cristos:

„Aici ridic privirea și văd în duh Mielul lui Dumnezeu./

Cum a sîngerat El și a murit pe cruce pentru mine./

Atunci trebuie să recunosc cu rușine:

două minuni au loc aici,/

„Minunea iubirii Lui imense și ale păcatelor mele multe!“

Eu am iertarea păcatelor, pentru că Mîntuitorul meu a plătit în locul meu. Lanțul vinei mele a fost scos. Am scăpat de povară. Da, numai Isus ne poate da un asemenea dar: iertarea păcatelor noastre! La ce mi-ar trebui Isus? Trebuie să vă mai spun încă un lucru care mă face să cred în Isus.

4. Isus este Păstorul cel bun

Fără îndoială că toți ați simțit în unele clipe ale existenței voastre cît de groaznic de singur se poate simți cineva și cît de lipsită de sens pare atunci viața. Și atunci vă vine deodată gîndul: „Îmi lipsește ceva. Dar ce?“ O să vă spun: Vă lipsește Mîntuitorul cel viu.

Tocmai v-am povestit că Isus a murit pe cruce pentru a ne ispăși vina. Rețineți fraza: „Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut asupra Lui“. Apoi a fost pus într-un mormînt săpat în stîncă, iar la gura lui a fost rostogolită o piatră mare. Și pentru ca să fie cu totul liniștit, guvernatorul roman a pecetluit piatra și a pus o gardă de legionari romani să-l păzească. Îmi închipui că erau printre ei bărbați viguroși și puternici care luptaseră în toate țările lumii: în Galia (Franța actuală), în Germania, în Asia și în Africa. Erau acoperiți de cicatrici. Ei se aflau deci acolo în zorii dimineții a treia, cu scutul sub braț, cu lancea în mîna dreaptă și cu coiful pe cap. Te puteai încrede într-un legionar roman că o să păzească bine. Dar deodată totul devine luminat ca ziua. Biblia spune: „Un înger din cer a dat piatra la o parte“. Și Isus a ieșit din mormînt! Era un spectacol atît de înspăimîntător, că soldații au leșinat. Cîteva ceasuri mai tîrziu Isus întilnește o fată necăjită. Biblia spune că Isus scosese din ea șapte demoni. Fata aceasta plînge. Atunci Isus Se apropie de ea. Iar fata nu leșină. Dimpotrivă, se bucură recunoscînd pe Domnul Isus înviat, și strigă: „Învățătorule!“ Ea e mîngîiată, căci știe că Isus, Păstorul cel bun, e viu și e lîngă ea!

Vedeți voi, din aceeași pricină mă țin eu de Isus. Am nevoie de cineva care să mă ia de mînă. Viața m-a aruncat în ape adînci. Din cauza credinței mele am fost aruncat în închisorile naziste. Atunci au fost ceasuri cînd mă gîndeam:

„Încă un pas, și o să te cufunzi în întunericul nebuniei - și nu vei putea să scapi de acolo“. Și atunci a venit Isus! Totul a reintrat în ordine. Pot să aduc mărturie. Am trăit o seară în închisoare în care ai fi zis că s-a dezlănțuit iadul. Sosise un transport de deținuți care trebuiau transferați într-un lagăr de concentrare. Acești oameni nu mai aveau nici o speranță. Printre ei erau criminali și nevinovați, evrei. Într-o sîmbătă seara a pus stăpînire pe ei disperarea și au început toți să urla în același timp. Nu vă puteți închipui scena. O clădire plină toată de oameni pradă deznădejzii, care urlă și bat în pereți și în ușile celulelor. Gardienii încep să se enerveze, trag lovituri de revolver în plafon și fug de la o celulă la alta, dînd lovituri în dreapta și în stînga. Iar eu șed în celula mea și mă gîndesc: „Așa va fi iadul“. Este greu de zăgrăvit o asemenea situație. Dar în acea clipă îmi vine gîndul: „Isus! Doar e aici!“ Credeți-mă, tot ce vă povestesc eu sînt lucruri trăite de mine. Apoi, în celula mea, am rostit încetișor: „Isus! Isus! Isus!“ Și în trei minute s-a făcut tăcere. Am strigat la El, vedeți, și nimeni nu m-a auzit în afară de El - iar demonii au trebuit să bată în retragere! Pe urmă, în ciuda interdicției, am cîntat cu voce tare:

„Isuse, bucuria mea, Pășunea inimii mele,

Isus, podoaba mea/ Cît de lung, adesea

Mi-e inima înpăimîntată/ Și Te dorește pe Tine!“

Și toți deținuții au ascultat această cîntare. Gardienii n-au suflat un cuvînt, chiar cînd am continuat apoi:

„Pot să treacă valuri,/ Să se zguduie pămîntul,/ Tu ești ocrotitorul meu“. Prieteni, atunci am putut să experimentez ce înseamnă să ai un Mîntuitor viu.

După cum am amintit deja, toți va trebui să trecem odată printr-o clipă extrem de grea, cea a morții. Cineva mi-a reproșat într-o zi: „Voi pastorii totdeauna le inspirați teamă oamenilor prin faptul că le vorbiți despre moarte“. La care am răspuns: „Nu e nevoie să inspir teamă cuiva, pentru că din fire la toți ne e teamă de moarte!“ Și ce mîngîiere, ca în clipa morții să poți ține mîna bunului Păstor! Dar mi se zice - și e adevărat: „Omul de azi are mai puțină teamă de moarte decît de viață. Viața este mai rea pentru el decît moartea“. Totuși, prieteni, vă asigur că Isus vă va ajuta și să trăiți!

Nu mă pot împiedica să vă mai povestesc încă o istorioară de care m-am slujit adesea ca ilustrație. Este de necre-zut, dar adevărată totuși. Făcusem cunoștință în Essen cu un industriaș, o persoană bine dispusă care îmi spunea bi-nevoitoare: „Domnule pastor, aveți dreptate că-i încurajați pe tineri să se poarte bine. Pofțiți o bancnotă de o sută de mărci pentru lucrarea dvs.“. Însă când i-am spus: „Dar dvs.?” „Nu, nu, domnule pastor, știți, eu mi-am făcut o concepție personală despre lume...”. Vedeți genul de oameni: cumsecade, dar la fel de departe de Dumnezeu ca răsăritul de apus.

Într-o zi, a trebuit să conduc un servici de căsătorie, ceea ce nu e un lucru prea vesel într-o biserică uriașă și goală. Au venit tinerii miri, însoțiți de vreo zece persoane. Aceștia păreau ca pierduți în uriașa biserică. Industriașul meu bine dispus era unul din martori! Bietul om îmi făcea cu adevărat milă. El stătea acolo, îmbrăcat cu un frac foarte elegant, cu pălăria-cilindru în mână, și habar n-avea cum să se comporte într-o biserică. I se citea pe față că tocmai își zicea: „Trebuie să îngenunchez? Sau să fac semnul crucii? Sau ce e corect?” Am încercat să-l ajut puțin luîndu-i pălăria din mână și punînd-o deoparte. Apoi s-a cîntat o cîntare pe care desigur că n-o cunoștea, dar s-a făcut cel puțin că se alătură celorlalți. Puteți să vă imaginați acest domn? Un om capabil să se poarte perfect în oricare cerc monden! Iar apoi s-a petrecut ceva foarte curios. Mireasa se ocupase de copii la Școala duminicală, astfel că în cursul ceremoniei vreo treizeci de fetițe au intonat pentru ea o cîntare de la galerie. Cu glăscioarele lor dulci de copii au intonat un cîntecel simplu, pe care poate că-l cunoașteți:

„Eu sînt oaia lui Isus/ Fericit mă simt nespus.

Sufletu-mi voios tresaltă/ Prins de-o bucurie-naltă,

Căci de Domnul sînt iubit/ Și de Isus mîntuit“.

M-am uitat dintr-o parte la omul meu și m-am gîndit brusc: „Ce se întîmplă cu el? Se simte rău?” El era zguduit, își acoperise fața cu mîinile și tremura. Mi-am spus: „I s-a întîmplat ceva. Trebuie să chem repede un medic!” Dar am observat apoi că omul plînge în hohote. Iar copiii continuau să cînte:

„El, Păstorul bun și sfînt,/ Îmi alege pe pămînt

O pășune minunată/ Ce nu pierе niciodată
Iar de apă cînd mi-e dor,/ El mă duce la izvor
Cum să nu mă veselesc/ Fericit dacă trăiesc?“

Și acest om, acest mare industriaș, ședea acolo pe bancă și pîngea! Am înțeles dintr-o dată ce s-a întîmplat în biserica rece. El trebuie să-și fi zis deodată: „Copiii aceștia au ceea ce eu nu am: ei au un Păstor bun. Dar eu sînt un biet om singuratic, un om pierdut!“

Voi bărbaților - și femeilor -, nu veți reuși în viață dacă nu veți putea zice ca acești copii: „Sînt fericit că fac parte din turma lui Isus Cristos, că îl am ca Mîntuitor și ca Păstor“. Nu, nu veți reuși în viață. Faceți tot ceea ce trebuie ca s-o puteți spune la rîndul vostru! De ce cred eu în Isus? Pentru că El e Păstorul cel bun, cel mai bun Prieten, Mîntuitorul meu viu.

La ce mi-ar trebui Isus? Aș vrea să vă mai arăt în încheiere un lucru:

5. Isus este Prințul vieții

Cu ani în urmă am organizat o tabără în pădurea Boemiei. După plecarea tinerilor, a trebuit să aștept toată ziua ca să vină cineva să mă ia cu mașina, și am fost nevoit să-mi petrec noaptea într-un vechi pavilion de vînătoare care aparținuse pe vremuri unui rege. Acum nu mai locuia aici decît un pădurar. Casa era pe jumătate în ruină. Nu exista lumină electrică. Dar era o imensă sufragerie cu un cămin în care se făcuse puțin foc. Mi s-a pus o lampă cu petrol pe masă și mi s-a urat: „Noapte bună!“ Afară urla furtuna. Ploaia cădea torențial printre brazi care înconjurau casa. Era cel mai potrivit loc pentru o istorie cu țilhari. Și tocmai atunci n-aveam nimic de citit la mine. Iată însă că pe marginea căminului am găsit o broșurică. Am început imediat s-o citesc la lumina lămpii. Niciodată nu mai citisem ceva atît de înfiorător. Un medic își pusese în scris toată mînia lui împotriva morții. Pagină după pagină, se putea citi cam așa: „O, tu moarte, dușmanul omenirii! Am luptat o săptămînă întregă ca să-ți smulg o viață de om, și cînd credeam c-am reușit, te-ai ridicat rînjind la căpățîiul patului lui și l-ai înjunghiat, și totul a fost zadarnic. Eu pot vindeca oameni, dar știu că la sfîrșit totul e zadarnic, cînd vii cu mî-

na ta scheletică. O moarte, ești o înșelătoare, un dușman!“
Pagină după pagină era numai ură împotriva morții! Apoi a venit pasajul cel mai îngrozitor: „O, moarte, punct final, semn de exclamație!“ Citez literal: „Blestern! Dacă n-ai fi decît un semn de exclamație! Dar cînd mă uit la tine, te preschimbi într-un semn de întrebare. Și mă întreb: Este moartea un sfîrșit, ori nu este? Iar dacă nu, ce vine după aceea? O, moarte, nenorocit semn de întrebare!“

Asta este! Și pot să vă asigur că cu moartea nu s-a sfîrșit totul! Isus, care știa ce spune, a zis: „Largă este calea care duce la pierzare și îngustă e calea care duce la viață!“ Zărurile sînt aruncate aici pe pămînt. De aceea mă bucur că am un Mîntuitor care încă de acum îmi dă viață, care e viața și care duce la viață. Iată de ce îmi place atît de mult să-L vestesc altora.

Vedeți: În primul război mondial ne-am luptat săptămîni întregi la Verdun, unde s-a dat una din cele mai groaznice bătălii. Între cele două linii de apărare erau grămezi de cadavre. Toată viața mea n-am putut scăpa de mirosul acestor cadavre. Și de fiecare dată cînd mă aflu în fața unui monument dedicat eroilor „care au căzut pentru patrie“, respir din nou mirosul de la Verdun, mirosul cadavrelor. Și de fiecare dată cînd îmi zic: „Într-o sută de ani noi toți nu vom mai fi aici“, atunci simt din nou în nări această duhoare a morții. Nu o simțiți și voi?

Dar, în această lume a morții, este Unul care a înviat dintre cei morți! Și El ne spune: „Eu trăiesc și voi veți trăi. Credeți în Mine! Veniți la Mine! Întoarceți-vă la Mine! Deveniți proprietatea Mea! Și Eu vă voi duce la viață!“ Nu este minunat aceasta? Cum se poate trăi în această lume de moarte fără acest Mîntuitor minunat care e viața și care duce la viață?

În zilele acestea am citit o scrisoare veche pe care profesorul Karl Heim a tipărit-o. Este scrisoarea unui soldat căzut în al doilea război mondial în Rusia, un creștin. În ea se spune cam așa: „Ce se petrece în jurul nostru e ceva groaznic! Cînd trag rușii cu aruncătoarele de proiectile sîntem toți cuprinși de panică. Și ce frig! Și toată zăpada asta! E înspăimîntător! Dar mie nu mi-e deloc teamă. Dacă ar trebui să mor, ar fi ceva minunat. Dintr-odată aș intra în glorie.

Viscolul ar lua sfârșit, L-aș vedea pe Domnul meu față în față și strălucirea Lui m-ar învălui. Nu, n-aș avea nimic împotriva să cad aici pe cîmpul de luptă". Scurtă vreme după aceea a căzut. Citind această scrisoare, nu m-am putut împiedica să gîndesc: „Ce lucru minunat că un bărbat tînăr nu are nici o teamă de moarte, doar pentru că Îl cunoaște pe Isus!”

Da, Isus e Prîntul, e Domnul vieții! Și El dă alor Săi siguranța vieții veșnice!

Cu ocazia unui Sinod în Leipzig, s-a dat o recepție la Primărie. Sositățile administrative și demnitarii bisericii erau adunați acolo. S-au ținut discursuri care nu se angajau la nimic, ca nu cumva să calce pe cineva pe bătătură. Heinrich Giessen, care era pe atunci secretar general al Sinodului Evanghelic German, trebuia să încheie ceremonia. Nu uit niciodată cum Heinrich Giessen s-a ridicat în picioare și a spus: „Ne întrebați, domnilor, ce fel de oameni sîntem noi. O să vă spun într-o frază: Noi sîntem oameni care se roagă: Doamne, fă-mă evlavios ca să pot intra în ceruri!” Apoi s-a așezat. Era de necrezut cît de mult au fost tulburați dintr-o dată oamenii.

În timpul războiului de treizeci de ani, Paul Gerhardt a compus aceste versuri:

„Pe drumul vieții sînt de-acum un pelerin
Căci nu mai vreau să stau în acest cort străin
Eu merg pe străzi ce duc spre patria de sus
Unde Tatăl meu iubit mă așteaptă nespus“.

Îți doresc ca și tu să-ți poți urma așa drumul prin lume. La ce ți-ar trebui Isus? Totul, absolut totul atîrnă de legătura ta cu El!

De ce sînt pe pămînt?

Totul se învîrte în jurul acestei întrebări: De ce sînt în această lume? Care este sensul vieții mele?

Un industriaș din Essen mă cheamă foarte agitat într-o zi la telefon: „Domnule pastor, veniți!” Mă duc imediat la el. La sosire, mă întîmpină cu cuvintele: „Fiul meu s-a împușcat cu un foc de revolver“. Îl cunoșteam pe băiat. Era stu-

dent. Avea tot ce-i poftea inima. Era sănătos, bine clădit, chipeș, tînăr și bogat. Poseda de mult propriul lui automobil. Și nici nu fusese vreodată implicat într-o afacere dubioasă. Și acest tînăr își trage un glonte în gură! Într-o scrisoare, pe care a lăsat-o în urmă, stă scris doar: „Nu văd ce rost are să trăiesc mai departe. De aceea, pun capăt vieții mele, căci e fără sens!“ O mărturie tulburătoare, nu-i așa ?

Vedeți: Chestiunea sensului vieții este extraordinar de importantă, e primordială. Cu atît mai mult, cu cît nu avem decît o viață de trăit. V-ați gîndit vreodată ce înseamnă faptul că avem de trăit o singură viață?

Cînd am mers la școală, nu eram un as la matematică. Profesorul nu arăta nici o înțelegere pentru modul meu de a rezolva problemele. Iar cînd îmi făceam temele, atunci - fără să recunoască talentul meu pentru rezolvări greșite - simțea uneori o plăcere deosebită să-mi mîzgălească caietul cu cerneală roșie. Era groaznic la vedere. Cînd un asemenea caiet era plin de corecturi roșii, adesea îl aruncam, chiar dacă nu era complet scris, și-mi cumpăram unul nou, frumos și curat. Atunci puteam să încep din nou de la zero. Dacă s-ar putea face tot așa și cu viața! Puteți să mă credeți: milioane de ființe omenești, în clipa morții, își zic: „Ah, de-aș mai putea începe încă o dată de la început! Aș face lucrurile cu totul altfel!“

Poți să-ți cumperi un caiet nou și să începi totul de la zero, dar nu poți să faci la fel cu viața. Noi nu avem decît o singură viață de trăit. Cît de îngrozitor trebuie să fie s-o fi ratat, pentru că am trăit-o rău! Noi n-avem decît o singură viață. Dacă am pierdut-o, e pierdută pentru veșnicie! Ceea ce am să vă spun trebuie luat în modul cel mai serios. Este o chestiune de viață sau de moarte!

Azi dimineață a trecut o lungă cireadă de vite prin fața hotelului în care stau. Cum tocmai cugetam la ceea ce urma să spun la conferință, m-am gîndit: „Ce fericite sînt aceste vaci că n-au nevoie să se întrebe pentru ce sînt pe această lume. Pentru ele, lucrul e clar: să dea lapte, iar la sfîrșit să dea carne. Înțelegeți ce vreau să spun: animalul nu trebuie să cugete la sensul vieții. Prin aceasta se deosebește omul de animal. Din nefericire, există o mulțime de oameni care trăiesc - și care mor - fără să-și fi pus măcar o dată între-

barea: „În fond, care e scopul vieții mele?“ Ei nu se deosebesc de animal. Astfel, granița dintre om și animal e repede trecută. Da, un om nu e cu adevărat om decât când se întreabă: „De ce sînt pe pămînt? De ce sînt om? Care e scopul vieții mele?“

1. Răspunsuri superficiale și pripite

Acum, prieteni, la întrebarea: De ce trăiesc? există îngrozitor de multe răspunsuri superficiale și pripite. Cu mulți ani înainte, mi s-au pus toate aceste întrebări superficiale și pripite dintr-odată. Era în 1936, deci în plină perioadă hitleristă. Niște studenți din Münster mă rugaseră să le vorbesc despre tema: „Care este sensul vieții noastre?“ M-au făcut să înțeleg de la început că nu vroiau să audă o expunere, ci să discute cu mine pe această temă. „Bine“, am spus, „atunci dați-i drumul! Care e sensul vieții noastre? De ce trăim?“

Deoarece discuția - cum am mai spus - avea loc în perioada hitleristă, s-a ridicat imediat un tînăr și a explicat: „Eu sînt aici pentru poporul meu. E cam ca frunza cu copacul. Frunza nu e nimic, copacul e totul. Eu trăiesc pentru poporul meu!“ La aceasta i-am răspuns: „Bine. Dar, ia spune-mi, copacul, respectiv poporul, pentru ce este pe pămînt, ce rost are?“ Pauză! Asta n-o știa. În loc să rezolve problema, a înlăturat-o, a pus-o pe planul al doilea. Am reluat: „Prietenii, nu trebuie să dați acest gen de răspunsuri care nu fac decît să înlătore, să amîne problema!“

„Acum: care este sensul vieții noastre? De ce sîntem pe pămînt?“ întreb eu din nou. Atunci un altul a explicat: „Eu sînt în lume ca să-mi fac datoria!“ „Ormule!“ am spus eu, „tocmai aici e problema: care e datoria mea? Pentru mine, eu cred că datoria mea este să vă vestesc Cuvîntul lui Dumnezeu. Mathilde Sudendorff crede că datoria ei este să nege existența lui Dumnezeu. Ce este datoria?“ Un înalt funcționar mi-a spus odată: „Domnule pastor, între noi fie zis, de dimineață pînă seara nu fac decît să semnez documente. Dar știu că dacă într-o zi ar fi puse toate pe foc, lumea ar merge mai departe. Sufăr că trebuie să fac o activitate așa lipsită de sens“. Ce înseamnă datoria? Mii de SS-iști au omorît în al treilea Reich sute de mii de oameni. Iar cînd

sînt trași la judecată, ei spun: „Ne-am făcut datoria. Ni s-a poruncit să facem așa“. Credeți că datoria unui om este să omoare pe alți oameni? Eu unul nu pot s-o cred. Am spus deci studenților: „Tocmai aici e problema: care este datoria mea? Cine poate să mi-o spună? Iată-ne din nou în impas!“

Acum tinerii aceștia au luat un aer gînditor. Apoi s-a ridicat unul și a declarat cu mîndrie: „Eu aparțin unei vechi familii nobile. Pot să trasez linia strămoșilor mei pînă în urmă cu șaisprezece generații: nobili de spița cea mai pură. Nu ai avea cu ce umple o viață, dacă vrei să perpetuezi un așa nobil neam?“ Nu i-am putut răspunde decît: „Îmi pare rău. Dacă nu se știe pentru ce au trăit aceste șaisprezece generații, nu văd de ce s-ar merita să adaugi o a șaptesprezecea!“

Vedeți bine; există așa multe răspunsuri superficiale și pripite. La noi se citește adesea în ziare, cînd se fac anunțuri de deces, formula aceasta care te înfioară:

„Doar muncă a fost viața ta,/ La nimic nu te-ai gîndit,/ Pentru ai tăi te-ai cheltuit,/ Datoria ți-ai împlinit“.

De fiecare dată cînd citesc aceste rînduri, mă revolt. Nu pot să nu mă gîndesc: „Acesta-i un anunț de deces pentru un cal!“ Nu-i așa? Un cal nu face altceva decît să muncească. Dar nu cred că un om se află pe lume ca să muncească din greu. Ar fi jalnic. Dacă numai acesta ar fi sensul vieții noastre, mai bine ne-am sinucide de la vîrsta de zece ani. „Doar muncă a fost viața ta...“ Asta mă înfioară! Nu, nici acesta nu e sensul vieții noastre.

Un alt student îmi explică în cursul discuției noastre: „Vedeți, vreau să devin medic. Și dacă pot salva vieți omenești, nu e aceasta o frumoasă rațiune de a trăi?“ Atunci i-am replicat: „Bine! Dar dacă nu știi de ce trăiește omul, atunci n-are nici un sens să salvezi vieți omenești. Mai bine ai da oamenilor o injecție ca să moară imediat“. Să nu interpretați greșit ceea ce am spus adineauri. Și mai ales nu mergeți și povestiți că eu încurajez eutanasia! Ce vroiam să spun este că răspunsul dat nu era, la urma urmei, o soluție la problema noastră, problema sensului vieții.

Înconjurat de toți acești studenți, am luat cunoștință cu groază de faptul că tocmai omul cultivat din vremea noastră trăiește mai departe fără să știe în fond pentru ce o face.

Permiteți-mi să fac o observație. Poate vă supără felul meu de vorbire. Aș putea folosi și propoziții extrem de prelucrate, cu multe neologisme, dar atunci ați adormi precis într-o jumătate de oră. Fiindcă mă tem de aceasta, vorbesc așa cum se vorbește pe stradă. Cred că înțelegeți! Mulțumesc!

Vedeți, când ai trăit toate aceste lucruri, eu le-am amintit numai, ești tentat să răspunzi, ca unii studenți din Münster: „Viața nu are de fapt nici un sens adânc. E o pură întâmplare că m-am născut, nu trebuie să se mai caute după un motiv. Să ne bucurăm la maximum de viață: iată ce putem face cel mai bine“. Aceasta este poate ispita cea mai puternică care poate veni peste un om când îi trece deodată prin mințe: Viața mea e absurdă. N-are nici un sens. Dacă părinții mei nu s-ar fi căsătorit, nu aș fi fost conceput și nu m-aș fi născut. E cu totul întâmplător că exist. În fond, viața mea e cu totul absurdă. Iar dacă acest om are greutate în viață, nu este decît un pas pînă la sinucidere. „De ce să continui să trăiesc? Dacă totul nu e decît hazard și absurditate, atunci mai bine să sfîrșesc cu ea!“

Știți că numărul de sinucideri în Germania Federală e mai mare ca numărul de accidente mortale rutiere? Știți că circa 50% dintre victime sînt tineri sub treizeci de ani? Este dovada cea mai tulburătoare că în epoca noastră nu mai găsim sensul vieții.

Adesea am vorbit cu oameni care mi s-au plîns: „Viața e așa de absurdă. O voi ruina prin plăceri și distracții, sau îi voi pune capăt prin sinucidere“. Atunci am întreat: „Dar dacă viața ar avea totuși un sens?! Și dvs. ați trăi ca și cum n-ar avea? Ajuns la capătul vieții, ce credeți că vi s-ar întâmpla?“

Există în Biblie un cuvînt care poate să ne înspăimînte. El spune așa: „Căci oamenilor le este rînduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata“. Vedeți: trebuie să cunoști acest cuvînt al Bibliei, ca să-ți pui în mod foarte serios întrebarea: „De ce sînt pe pămînt?“ Cum să murim și să ajungem în fața judecății lui Dumnezeu, dacă ne-a scăpat însuși sensul vieții? E clară acum chestiunea? Atunci merg un pas mai departe:

2. Cine poate să ne dea un răspuns ?

Cine în lumea aceasta poate să-mi dea un răspuns la întrebarea pe care mi-o pun: „De ce trăiesc?“ Cine? Biserica? Nu! Preotul sau pastorul? Nu! El este în aceeași situație ca și mine. Savanții? Filozofii? Nici ei nu pot da un răspuns la întrebarea: „De ce trăiesc?“! Numai Unul singur poate să ne spună de ce trăim: anume Cel căruia Îi datorăm viața, Cel care ne-a creat: Dumnezeu.

Voi lua un exemplu foarte simplu: Intru într-o zi într-un apartament. Un băiat stă pe scaun și meștește ceva cu un conductor electric și cu niște becuri. Îl întreb: „Spune-mi, ce mașină infernală ești pe cale să fabrici? Ce va ieși de aici?“ El încearcă să-mi explice, dar mărturisesc că nu pricep nimic. Și mă gândesc: „Nimeni nu poate ghici ce va ieși de aici. Doar cel ce îl construiește poate să-i cunoască scopul și utilitatea“.

La fel e și cu viața noastră: numai Cel ce ne-a creat poate să spună pentru ce ne-a creat! Asta înseamnă că răspunsul la întrebarea: „De ce trăiesc?“ îl primim doar prin revelație, prin descoperire. Dumnezeu trebuie să ne-o spună! Dacă n-aș fi deja un cititor asiduu al Bibliei, această întrebare m-ar obliga să o citesc. Căci n-aș suporta să nu știu de ce trăiesc în această lume blestemată. Expresia „lume blestemată“ vi se pare cumva prea dură? Ea se află în Biblie. Ar fi de ajuns să petreceți șase luni cu un pastor dintr-unul din marile noastre orașe ca să înțelegeți ce vreau să zic când pretind că lumea stă sub un blestem groaznic. Și n-aș suporta să trăiesc în ea dacă n-aș avea răspunsul dat prin revelația lui Dumnezeu. Da, în Biblie ne dă Dumnezeu răspunsul la întrebarea noastră asupra sensului vieții. De aceea este Biblia de o importanță capitală. Cunosc oameni care își iau un aer de superioritate și spun: „Ei, dar noi nu citim Biblia!“ Nu pot decât să le răspund: „Pentru mine aceasta înseamnă, și pot să v-o dau și în scris, că nu ați cugetat niciodată cu adevărat serios la întrebarea: De ce trăiesc?“! Dar prostia este o boală foarte răspândită - și dacă ar dura, lumea întreagă ar fi plină de vaiete. Vreau să vă dau răspunsul Bibliei într-o frază: Dumnezeu ne-a creat ca să devenim copiii Lui!

După cum unui tată îi place să se regăsească în fiul lui, la fel Dumnezeu a făcut pe om „după chipul Său“. Dumnezeu

vrea ca noi să devenim copiii Lui, care să-I vorbească și căroră să le vorbească, care să-L iubească și pe care să-i iubească. Vă rugați voi oare? E o grea încercare pentru un părinte când copilul lui nu vorbește ani de zile cu el! Iar un om, care nu se roagă, nu vorbește cu Tatăl lui ceresc! Vedeți: Dumnezeu ar vrea ca noi să fim copiii Lui, care să vorbească cu El, pe care să-i iubească și care să-L iubească. Din pricina aceasta sîntem pe lume. Înțelegeți-mă bine: nu vorbesc de biserică, de dogme, de religie, ci vorbesc despre Dumnezeu cel viu. El te-a creat ca să devii copilul Lui! Ești tu deja copilul Lui?

Acum mai fac un pas. Noi trebuie să devenim copii ai lui Dumnezeu - căci de la natură nu sîntem copiii lui Dumnezeu. La începutul Bibliei, se spune: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său“. Iar apoi Biblia relatează despre o foarte mare catastrofă. Omul fusese creat ca să fie deplin liber, capabil să aleagă - și omul s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu. A mîncat din fructul oprit. Era modul lui de a zice lui Dumnezeu: „Vreau să fiu autonom! Pot să trăiesc fără Tine!“ Înțelegeți: Adam nu s-a îndoit niciodată de existența lui Dumnezeu, dar a vrut să scape de autoritatea Lui: „Vreau să-mi conduc viața cum doresc eu!“

Trebuie să vă povestesc aici o istorioară. Deunăzi m-a întrebant cineva pe stradă: „Pastore Busch, dvs. vorbiți totdeauna despre Dumnezeu. Dar eu nu-L văd. Spuneți-mi cum pot să-L găsesc!“ Atunci i-am răspuns: „Luați aminte la ce o să vă spun! Imaginați-vă că există o mașină care face ca timpul să dea înapoi și că cu ajutorul ei putem derula timpul pînă la începutul istoriei omenirii. Mă plimb într-o seară prin grădina Eden. Cunoașteți fără îndoială istoria căderii. Ei bine, în dosul unui tufiș îl întîlnesc pe Adam, primul om. ‚Bună seara, Adam!‘ îl salut eu. ‚Bună seara, pastore Busch!‘ îmi răspunde el. ‚Te miri că mă vezi aici?‘ îi zic eu, și-i explic: ‚Din greșeală, printr-o eroare de funcționare a decorurilor teatrului acestei lumi, am ajuns în grădina Edenului!‘ ‚Da‘, spune el, ‚pari gînditor. La ce meditezi?‘ Atunci îi răspund lui Adam: ‚Știi, tocmai mă gîndeam la o întrebare pe care mi-a pus-o un om, anume: Cum pot să găsesc pe Dumnezeu?‘ Adam izbucnește în rîs și-mi răspunde: ‚Adevărata problemă nu e cum să-L găsesc pe Dumnezeu! Căci

El e aici. Fii sincer, pastore Busch, ceea ce vă preocupă pe voi ceilalți e mai degrabă cum să puteți scăpa de El. Căci marea problemă este că nu poți scăpa de El!“

Are dreptate Adam? Dumnezeu e aici. Poți să-L găsești. Dar nu te poți debarasa de El. Când mă gândesc la evoluția gândirii omenești în cursul acestor ultime trei secole, constat că s-a încercat totul ca omul să scape de Dumnezeu, dar nu s-a reușit. În fond, prieteni, cu toții credeți că Dumnezeu există, dar nu-L vreți. Voi faceți ca cei mai mulți oameni: lăsați problema lui Dumnezeu în suspensie. Voi nu-I negați existența, dar nici nu-I aparțineți. Nu Îi ești nici dușman, dar nici prieten. Și astfel omul lasă nerezolvată cea mai importantă problemă a vieții lui.

Un medic elvețian afirmă într-o carte că orice om suferă mari pagube psihice, adevărate traumatisme dacă nu-și rezolvă marile probleme ale vieții. Și el continuă: „Noi occidentalii suferim de lipsa de Dumnezeu. Noi nu-I negăm existența, dar nici nu sîntem ai Lui, da, nici nu-L vrem. De aceea suferim noi de lipsa lui Dumnezeu“. Și eu cred tot așa.

Cînd aud pretutindeni: „Omul modern nu se interesează de Dumnezeu“, nu pot decît să răspund: „Starea omului modern e gravă. Și eu sînt unul, totuși mă interesez de Dumnezeu. Și nu cred că sînt demodat. Dar cînd omul modern nu se interesează serios de mîntuirea lui, e foarte alarmant.

Voi folosi încă o dată un exemplu foarte simplu: Imaginați-vă un ucenic bucătar. Într-o zi, șeful bucătar spune despre el: „Băiatul ăsta nu se interesează absolut deloc de bucătărie“. Îl întreb: „Dar ce-l interesează atunci?“ Iar șeful răspunde: „Discoteca și fetele“. „Da“, spun eu, „va trebui să vă puneți la nivelul acestui băiat și să nu-i vorbiți în viitor decît de muzică ușoară și de fete“. „Nu, nu“, răspunde șeful. „Dacă el nu se interesează de bucătărie, și-a greșit chemarea“.

Vedeți unde vreau să ajung? Chemarea, menirea noastră este să devenim copii ai lui Dumnezeu. Cînd omul modern nu se interesează de aceasta, el își greșește chemarea de om. Este inutil în acest caz să discuți orice lucruri posibile și imposibile, chiar dacă subiectul îl interesează. Ce trebuie făcut este să-i tot spui: „Nu vei reîncepe să fii om, decît cînd vei fi devenit copil al Dumnezeului celui viu!“

3. Răspunsul lui Dumnezeu la întrebarea întrebărilor

Repet: De la natură noi nu sîntem copiii lui Dumnezeu, dar ne aflăm pe pămînt pentru a deveni ai Lui. De aceea, trebuie deci să se petreacă ceva în viața noastră. Acesta este obiectivul acestei conferințe. Nu mă aflu aici ca să mă întretin un pic cu voi. Nu, singurul meu scop e să ajut pe cei a căror inimă e dispusă să găsească un sens pentru viața lor.

Deci noi nu sîntem copii ai lui Dumnezeu, nu-L iubim pe Dumnezeu, Îi încălcăm poruncile, nu ne interesăm de El, nu ne rugăm - doar cînd sîntem la ananghie, atunci ni se întîmplă să tragem semnalul de alarmă! De aceea, e de o importanță vitală să răspundem la întrebarea întrebărilor: „Cum să devin un copil al Dumnezeului celui viu?“ Mi-ar fi plăcut să vă dau la toți hîrtie și creion și să vă cer să scrieți cum devine cineva, după părerea voastră, copil al lui Dumnezeu. Cred că unii ar zice: „Fiind bun“, iar alții: „Crezînd în „bunul Dumnezeu““. Dar toate acestea nu sînt de ajuns! Întrebarea întrebărilor rămîne pusă: „Cum devin un copil al Dumnezeului Celui viu?“

Răspunsul la această întrebare capitală pot să-l aflu numai prin revelație. Trebuie ca Dumnezeu Însuși să-mi spună cum mă primește ca pe copilul Său. Nici chiar un pastor nu-și poate imagina răspunsul. Ori, Biblia dă un răspuns foarte clar. Iată-l: Numai prin Isus! Prieteni, cînd ajung să vorbesc despre Isus, inima îmi bate mai tare, pulsul e mai rapid, căci e tema vieții mele. Da, ca să devin un copil al lui Dumnezeu, pot s-o fac numai prin Isus!

Există un cuvînt în Biblie care tradus literal sună așa: „Isus a venit din lumea lui Dumnezeu în această lume“. În zilele noastre ni se repetă neîncetat că Biblia este întemeiată pe o imagine depășită despre lume: cerul este sus, pămîntul este jos. E greșit! Biblia nu are această viziune despre lume. Ea spune despre Dumnezeu: „Tu mă înconjori pe dinainte și pe dinapoi“. Este cu totul altceva. Chiar dacă aș fugi sub pămînt, Dumnezeu ar fi și acolo. Biblia are ceea ce am putea numi în limbaj modern o viziune multidimensională. Noi trăim într-o lume cu trei dimensiuni. Există lungime, lățime și înălțime. Dar există și alte dimensiuni. Și Dumnezeu Se află în alte dimensiuni. El este foarte aproape, lingă noi. El ne însoțește. Ne vede cînd sîntem pe căi rătăcite. Dar ne

este cu neputință să trecem zidul care ne separă de cealaltă dimensiune. Numai Dumnezeu poate s-o facă. El l-a trecut și a venit la noi în persoana lui Isus.

În Noul Testament un alt text, tradus literal, spune despre Isus: „El a venit în proprietatea Sa - lumea, într-adevăr, îi aparține - și ai Săi nu L-au primit“. Iată întreaga istorie a Evangheliei pînă în zilele noastre: Isus vine - iar omul închide ușa. „El a venit în proprietatea Sa, și ai Săi nu L-au primit deloc“. În mod normal, după aceasta ar fi trebuit să existe un punct final; văzut omenește, aceasta trebuia să pună capăt legăturilor lui Dumnezeu cu omul. Dar, fapt uimitor, există o urmare. Și ce urmare! „Dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu“. Deci primindu-L pe Isus devine cineva copil al lui Dumnezeu. Ai deschis deja ușa vieții tale lui Isus? „Tuturor celor ce L-au primit, le-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu“.

Eram tînăr ofițer în primul război mondial, și trăiam departe de Dumnezeu. Pe atunci am descoperit acest lucru, și l-am deschis lui Isus inima și L-am primit. Experiența pe care am făcut-o mi-a schimbat toată viața. Dar n-am regretat nici o clipă. Totuși, ca să-L urmez pe Isus, a trebuit să merg pe drumuri grele. Am făcut închisoare. Am suferit mult din pricina lui Isus. Dar chiar dacă aș avea o sută de vieți de trăit, de îndată ce aș putea să gîndesc, m-aș prinde tare de acest cuvînt: „Tuturor celor ce L-au primit, El le-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu“. Căci în clipa în care am devenit copil al lui Dumnezeu, viața mea a primit un sens.

Puțin contează ceea ce sînt: pastor sau măturător de stradă, director general sau lăcătuș, menajeră sau învățătoare - viața mea nu are sens decît din clipa cînd sînt copil al lui Dumnezeu. Deci, trebuie să-L primiți pe Isus! Numai atunci va avea sens viața voastră! Și numai atunci!

E foarte interesant să studiezi din această optică personajele din Noul Testament. Unul dintre ele era de exemplu o femeie cu numele de Maria din Magdala. Viața ei era total lipsită de sens. Se spune despre ea - singura aluzie la trecutul ei - că era stăpînită de șapte demoni. Eu însumi cunosc mulți oameni care sînt posedați de doisprezece demoni! Tre-

buie să fi fost o viață groaznică, dominată de simțuri, o viață de rob. Și biata femeie a trebuit să suporte trăirea unei vieți așa de absurde. Și iată că, într-o zi, Isus Mîntuitorul, Fiul lui Dumnezeu, intră în viața ei și alungă demonii. El vrea și poate s-o facă. Din clipa aceea, Maria îi aparține lui Isus. De acum, viața ei are un sens. Dar vine clipa în care trebuie să asiste la răstignirea și moartea lui Isus pe cruce. Atunci pune groaza stăpînire pe ea: „O să înceapă iarăși existența absurdă de odinioară!“ În dimineața zilei a treia după răstignirea lui Isus, ea plînge în genunchi în grădina unde e mormîntul lui Isus. Căci, cînd venise la mormînt, acesta era gol, și piatra fusese prăvălită la o parte. Dar trupul Lui nu mai era acolo. De aceea plînge ea. Pot s-o înțeleg bine pe femeia aceasta. Dacă L-aș pierde astăzi pe Isus, aș ajunge în adîncimile unei vieți lipsite de sens. Da, o înțeleg: „Mîntuitorul nu mai e aici! Acum viața mea a devenit iarăși fără sens“. Dar iată că aude deodată un glas în spatele ei: „Maria!“ Ea se întoarce și-L vede pe El, Isus Cel înviat. O văd parcă înaintea mea cum pe fața ei nu mai curg acum lacrimi de deznădejde, ci de fericire și bucurie, iar din străfundul inimii ei țîșnește un strigăt: „Rabuni! Domnul meu!“

Exemplul acestei femei îmi confirmă faptul că nu are nimeni nevoie de marile idei ale filozofiei ca să afle răspunsul la întrebarea după sensul vieții. Chiar omul cel mai puțin cultivat știe că viața lui nu are sens. Și el își pune întrebarea: „De ce trăiesc de fapt?“ În clipa cînd această Maria Magdalena L-a primit pe Isus, problema sensului vieții ei s-a rezolvat, ea a devenit un copil al Dumnezeului celui viu, viața ei s-a aflat în lumina unui sens profund și măreț.

De aceea, aș vrea să vă rog și pe voi: Primiți-L pe Isus ! El vă așteaptă! Cînd mergeți acasă, puteți să vorbiți cu El. El este lîngă voi.

Ar fi minunat dacă vreunul din voi I-ar spune azi pentru întîia dată: „Doamne Isuse! Viața mea este fără sens. Vino la mine cum ai venit la Maria Magdalena!“

Cînd primim pe Isus, în viața noastră are loc o mare revoluție: el mă face părtaș morții Lui, pentru ca omul cel vechi să moară. Eu pot să înviiu cu El spre o viață cu totul nouă ca și copil al lui Dumnezeu. El îmi dă Duhul Său, și-mi schimbă astfel gusturile și modul de a gîndi. Primi-

ți-L pe Isus, și veți cunoaște toate aceste adevăruri din experiență! Da, e adevărat, cel care Îl primește pe Isus începe o existență cu totul nouă. A deveni copil al lui Dumnezeu nu înseamnă numai schimbarea gândirii, ci o existență cu totul nouă.

În secolul trecut trăia în Westfalia un cizmar cu numele de Rahlenbeck. Fusese poreclit „pastorul pietist“ din pricina rivnei lui de a merge pe urmele lui Isus. Era un om cu o mare bogăție duhovnicească, un om binecuvântat de Dumnezeu. Într-o zi, îl vizitează un tânăr pastor. Rahlenbeck îi spune: „Domnule pastor, studiile teologice nu vă garantează că sînteți un copil al lui Dumnezeu. Trebuie să-L primiți pe Mîntuitorul!“ Atunci pastorul răspunde: „Da, pe Mîntuitorul Îl am. Am chiar și un tablou cu El agățat pe perete în biroul meu“. Atunci bătrînul Rahlenbeck îi răspunde: „Da, pe perete Isus rămîne pașnic și liniștit. Dar dacă L-ați primi în inimă și în viață, aceasta ar face zgomot!“

Îți doresc ca și în viața ta să fie zgomot. Fie ca să poți trage o linie peste trecut și să-L lauzi pe Tatăl tău ceresc că a făcut din tine copilul Său, că a dat astfel vieții tale un sens și că-ți îngăduie de acum înainte să-L cinstești prin faptele, cuvintele și gîndurile tale.

Ați înțeles sper că ceea ce vă vorbesc nu e nici manie religioasă, nici opinia personală a unui pastor, ci o chestiune de viață sau moarte, de viață veșnică sau moarte veșnică.

Domnul Isus spune: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la El și voi cina cu el și el cu Mine“. Domnul Isus îți spune și ție: „Iată, Eu stau la ușa inimii tale. Deschide! Eu voi da sens vieții tale!“

Odată a venit la mine un miner bătrîn și mi-a zis: „Trebuie să vă vorbesc, domnule pastor!“ Avea șaptezeci de ani și mi-a povestit: „Cînd am avut 17 ani, am ajuns într-o adunare de evanghelizare. Atunci am simțit că Isus mă chema. Dar mi-am zis: Dacă iau în serios aceste lucruri și-L primesc pe Isus, pariez că toți tovarășii mei își vor bate joc de mine. Nu, nu pot s-o fac! Și am ieșit fugind“. Și a continuat: „Și iată-mă la capătul vieții. Sînt bătrîn și recunosc că viața mea a fost un eșec. Ea a fost așa pentru că atunci n-am răspuns chemării lui Isus și nu l-am deschis ușa!“

Prietenii mei, noi nu avem decît o singură viață de trăit;

de aceea, întrebarea: „De ce trăiesc?“ este vitală. Dumnezeu a dat clar răspunsul la întrebare în Isus, Cel răstignit și înviat. Și acum, acest Isus stă în fața inimii tale și bate. Deschide-I viața ta – și nu vei regreta niciodată!

Nu am timp!

Cînd oamenii sînt invitați la conferințele mele: „Veniți odată! Ascultați odată pe pastorul Busch“, ei răspund cel mai adesea: „Nu am timp!“

Aflîndu-mă odată la o casă de odihnă, la masa mea era un domn cu care mă înțelegeam foarte bine. „Asta știe să se bucure de viață!“ gîndeam eu uneori cînd vedeam cu cîtă plăcere savura mîncărurile acest om sau cînd îl priveam dormitînd, instalat confortabil la soare. Puțin cîte puțin, caracterul superficial al discuțiilor noastre a început să mă chinuie.

Cineva îmi va zice poate: „E ceva rău în aceasta?“ Vedeți, eu sînt convins că Dumnezeu e cea mai mare realitate a vieții mele. Ea s-a schimbat complet cînd am înțeles ce lucrare măreață a făcut El: „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. E groaznic să vezi pe cineva neglijînd o asemenea mîntuire. Și era vădit cazul comeseanului meu. Cum se va simți el, cînd va sta odată înaintea lui Dumnezeu?! Într-o zi, la masă, i-am dat o broșură pe care o scrisesem, spunîndu-i: „Mi-ar place mult să citești această cîrtică. Ea vorbește despre experiențe făcute cu Dumnezeu. Sînt lucruri importante care te fac să meditezi!“ Știți cum a reacționat? Mi-a mulțumit călduros. Apoi mi-a zis: „Aici sînt în convalescență. Dar o să găsesc poate acasă o clipă liberă ca să citesc broșura dvs.“ Și a pus-o deoparte. Asta m-a întristat. Căci știam că omul acesta n-o să mai aibă niciodată mai mult timp ca aici, în casa de odihnă. De fapt, el nu vroia să-și ia timp să se gîndească la Dumnezeu... E periculos să acționezi așa cu Dumnezeu. De aceea, e foarte indicat să mai vorbim despre această temă.

1. O ciudată stare de fapt

În fond, de ce n-avem niciodată timp? Mi-ar place să vă atrag atenția asupra unui fapt care mă intrigă și pe care nimeni nu mi l-a putut explica.

Vedeți, acum o sută de ani, dacă un comerciant din Stuttgart vroia să trateze o afacere cu oameni din Essen, îi trebuiau ca să parcurgă drumul cu diligența cinci zile dus și cinci zile întors, ceea ce făcea cu totul zece zile, și să zicem două zile de negocieri pentru încheierea unei afaceri. Aproape o jumătate de lună trecea cu asta. În zilele noastre, ajunge ca una din părțile interesate să dea un telefon - grație automatizării nu mai are nevoie nici măcar de operatoare - economisind astfel douăsprezece zile. Dar când mă uit azi la oamenii de afaceri, nu văd unul singur care să aibă douăsprezece zile libere. Dimpotrivă, fiecare îmi zice: „Nu am timp!“

Cum se face asta?

Când în copilărie mă duceam la bunicii mei în Suabia, mersul cu trenul de la Elberfeld la Urach era o călătorie în jurul lumii. Astăzi, datorită unui tren accelerat, se poate face același traseu în cinci ore. Oamenii ar trebui să aibă logic mai mult timp liber! Altădată, săptămîna era de șaiszeci de ore, azi de patruzeci. Totuși, nimeni nu are timp! Cum este posibil acest lucru?

În epoca noastră se face totul pentru simplificarea vieții. Ori, mama mea citea în fiecare zi patru capitole din Biblie și avea timp să se roage pentru ai ei. Pe atunci nu existau nici mașină de spălat, nici aparate menajere. Ea trebuia să se ocupe de cei opt copii care nu aveau lenjerie de nylon și ai căror ciorapi trebuiau cîrpiți. Și ea avea timpul să citească cele patru capitole pe zi! Dar tu, ai tu timp pentru aceasta? Fără îndoială că nu! Cum se face aceasta?

Înțelegeți: totul este pus astăzi în mișcare ca să economisim timp - și nimeni nu are timp! Puteți să vă explicați acest lucru? M-am gîndit mult la aceasta, dar n-am putut să înțeleg. Singura explicație care există - pe care oamenii nu vor s-o audă de fapt, dar eu nu cunosc alta - e că în spatele nostru stă unul care ne așîță și ne fugărește. E cineva care se îngrijește ca omul să n-aibă timp, unul care pocnește mereu cu biciușca, ca un dresor de circ, ca să-i bage în viteză pe

oameni. Și tocmai asta spune Biblia. Există cineva - și acesta e diavolul. Și acum stăm înaintea întrebării: există atunci un diavol? Iar eu răspund: „Da, există un diavol!“ Există o „putere a întunericului“.

Recent îmi spunea cineva, în cursul unei discuții, că „a terminat-o cu creștinismul“. I-am răspuns: „Ce eroare! Diavolul vă are în stăpînire. El vă va pune capăt!“ Atunci el a zîmbit și a spus: „Diavol? Diavolul nu există!“

Biblia ne povestește că Isus a fost dus de diavol pe un munte foarte înalt, de unde avea o priveliște largă. Diavolul a dat perdelele la o parte - și iată că Isus poate să vadă în duh toate împărățiile lumii și gloria lor. Apoi diavolul îi spune lui Isus: „Toate acestea Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pămînt și Te vei închina mie, căci mie îmi sînt date, și le dau oricui vreau“. Este unul din pasajele biblice care mă captivează profund, căci Domnul Isus nu-l contrazice într-adevăr pe diavol. El admite că acesta deține puterea asupra lumii.

Și eu vă spun: Trebuie să fii orb sau prost ca să nu admiti că există o putere a întunericului! Cum ai putea altfel explica lumea noastră? Vreau să dau numai cîteva exemple.

Mă gîndesc de pildă la mulți oameni care sînt robi ai viciului lor. Într-o noapte, vine la mine directorul unei întreprinderi, la care era clar faptul că băuse prea mult alcool, dar că era încă destul de limpede la cap, și-mi spune: „Ajutați-mă, vă rog! Trebuie să beau, nu pot altfel! Tatăl meu a fost băutor. Am moștenit asta de la el. Nu pot să mă opresc!“ Dacă ați ști cîți suspină în adîncul inimii lor: „Nu pot să mă opresc!“ Cine îi comandă atunci? N-aveți decît să priviți puțin mai îndeaproape toată mizeria epocii noastre ca să simțiți că Biblia are dreptate cînd spune că există o putere a întunericului!

Sau gîndiți-vă la dezordinea care domnește în epoca noastră în domeniul sexual. Am cunoscut un om care avea o familie frumoasă, o soție încîntătoare - și care într-o bună zi a căzut în ghiara unei funcționare din întreprinderea lui. M-am dus să-l văd și i-am zis: „Dragă prietene, ești pe cale să-ți ruinezi viața și familia, și să pierzi respectul copiilor dumitale“. Îl revăd, așezat înaintea mea pe acest magnat al industriei, și-l aud răspunzîndu-mi: „Domnule pastor, nu

pot să mă las de față, pur și simplu nu pot!“ Cine nu simte într-o asemenea situație ceva din puterea întunericului?!

Cunoscutul scriitor englez Sommerset Maugham a scris o carte groasă cu titlul: „Robie“. Cu câtă ușurință se lasă oamenii robiți! Voi, cei mai în vîrstă, vă mai amintiți de supunerea față de Hitler. „Am crezut că doi ori doi fac douăzeci. Am crezut-o pentru că așa spusese Führerul“. Nu puteți nega că există o putere a întunericului, că diavolul există!

Marele poet german Goethe a scris măreța dramă „Faust“. Pentru că voi sînteți toți oameni cultivați, presupun că cunoașteți piesa: O fată tînăra numită Margareta joacă aici un rol important. Ea era un copil curat, dar a fost sedusă. Fratele ei, vrînd să salveze onoarea familiei, își găsește moartea în lupta cu seducătorul surorii lui. Pentru ca aman-tul să poată veni la ea, Margareta dă mamei ei un somnifer puternic, care o omoară. Iar cînd se naște copilul, ea îl omoară - ca cei care în zilele noastre practică avortul: ce vină enormă își iau asupra lor! În final, tînăra fată a ajuns aici: vinovată de o triplă crimă: mama, fratele și copilul. Și atunci spune aceste cuvinte tulburătoare: „Și totuși, Doamne, ce m-a-mpins, era așa de pur, așa frumos!“ Goethe nu era deloc nebun. El povestește în „Faust“ că diavolul se afla în spatele întregii istorii!

Ca pastor într-un mare oraș, am avut neîncetat de-a face cu asemenea istorii. Iar cînd vine la mine cineva și spune: „Nu există diavol“, atunci nu mă pot împiedica să-l întreb: „Din ce sătuc pierdut ai venit aici?“, deși chiar și acolo diavolul își face treaba.

Vai, prieteni, și eu am constatat că diavolul există, văzînd în ce măsură niște creștini adevărați pot fi îngrozitor de orbi față de propriile lor greșeli. O asemenea creștină este, de exemplu, egoistă pînă la extrem. Ea își chinuie nora pînă la disperare, dar nu-și dă seama de asta. Și totuși, este o femeie evlavioasă! Iar voi, oameni evlavioși, rugați pe Dumnezeu să vă păzească de puterea întunericului.

Vedeți, este absolut imposibil să explici de ce este lumea noastră așa cum este, dacă n-ai înțeles că în culise există diavolul, puterea întunericului - această putere care lucrează avînd o țintă foarte precisă -, și care ne ține continuu în tensiune. De aceea nu avem timp. Diavolul face totul ca să

nu avem timp să medităm și să descoperim că putem fi eliberați de puterea întunericului. Despre această eliberare aș vrea să vă vorbesc la punctul al doilea:

2. O realitate minunată

Da, realitatea minunată este că există un mijloc de a fi eliberat. Prieteni, ce fericit sînt că vă pot anunța o așa veste bună! La carnaval, se produc pe scenă un fel de bufoni, și m-am întrebat adesea ce gîndesc ei seara după ce-și dau jos masca despre vorbările ținute în timpul zilei. Dacă ar fi cinstiți, ar trebui să-și spună: „Eu cîștig bani spunînd prostii și povestind istorii murdare cu dublu înțeles“. Și ar sfîrși fiindu-le greață de ei înșiși! Ce fericit sînt că pot să vă vorbesc despre această mare și minunată realitate: Există eliberare de puterea întunericului!

Apostolul Pavel a zugrăvit poziția creștinismului în felul următor: „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sîngele Lui, iertarea păcatelor“. A fi creștin nu înseamnă deci în primul rînd a fi botezat și confirmat sau a plăti impozitul eclesiastic. Nu, ci înseamnă a fi suferit o transformare a întregii existențe, de a fi smuls din ghearele puterii întunericului și de a fi început o viață nouă sub poruncile unui nou Stăpîn!

Aici trebuie să vă povestesc o istorie pe care am auzit-o de la un colaborator al Misiunii populare din Berlin. Acest misionar se ocupa de un om care căzuse în patima beției. Asemenea legături sînt foarte greu de rupt. Într-o zi, aude că omul acesta, sub efectul unei mari cantități de alcool băute, și-a distrus mobila și și-a bătut nevasta. El se hotărăște atunci să meargă să-l vadă. Era ora cinci după-amiază. Omul, așezat în bucătărie, își bea cafeaua. Lîngă el stătea copilul lui de cinci ani. Misionarul îl salută prietenos și-l întreabă: „Lucrurile au ieșit iarăși prost, nu-i așa?“ Omul scrișnește din dinți și sare în picioare. Fără să spună nimic, se duce în camera vecină și revine cu o frînghie de rufe. Apoi - tot fără să spună nimic - îl leagă pe copil de scaun. Misionarul se întreabă: „Oare ce vrea să facă? Este tot beat?“ Dar îl lasă pe om să continue. Cînd acesta a sfîrșit de legat pe copil, face un nod, și apoi strigă: „Scoală-te!“ Micu-

țul începe să plîngă și spune: „Dar nu pot!“ Atunci bețivul se întoarce spre misionar cu o expresie sfișietoare pe față și spune doar: „Ați auzit: dar nu pot! Așa e și cu mine: nu pot!“ Atunci misionarul bagă mîna în buzunar, scoate un briceag și începe să taie fără să se sinchisească de pagubă frumoasa frînghie nouă. Apoi spune calm micuțului: „Scoală-te!“ Băiatul se ridică. Apoi, adresîndu-se bețivului, misionarul îi spune: „Ei bine, uite!“ „Da“, răspunde celălalt, „ați tăiat frînghia“. Atunci misionarul spune: „Auzi, a venit cineva să taie toate frînghiile care ne leagă. El Se numește Isus!“

Lumea e plină de oameni care pot mărturisi:

„Isus a venit, lanțuri se frîng,

Cătușele morții-n două se rup,

Căci Salvatorul de-acum e aici.

Fiul lui Dumnezeu eliberează cu-adevărat,

El aduce la glorie din păcat și ocară:

Isus a venit, lanțuri se frîng“.

Ce realitate minunată: Există eliberare de puterea întunericului!

În al treilea rînd, aș vrea să abordez

3. Tema propriu-zisă

Care este ea? Mîntuirea se face prin Isus. Deci acum trebuie să vă vorbesc despre El. Și vorbindu-vă despre Isus, înseamnă că sînt la tema propriu-zisă.

Îmi aduc aminte că am fost odată invitat în New York la un club al negrilor. Cunoașteți tensiunile rasiale din S.U.A. În holul clubului se afla o statuie de marmură pe un soclu. Se vedea că ea nu reprezenta un negru. Eram uimit că negrii au ridicat un monument în onoarea unui alb chiar în locul acela. Am întrebat deci pe un gentleman negru: „Prietene, cine este acest om?“ A urmat atunci o scenă pe care n-o voi uita niciodată. Negrul s-a uitat țintă la statuie și a declarat foarte solemn: „Este Abraham Lincoln, eliberatorul meu!“ Mi-am amintit atunci cum - cu mult înainte ca acest tînăr negru să se fi născut - președintele Lincoln dobîndise cu prețul anilor de război libertatea negrilor. Acest tînăr bărbat încă nu se născuse pe atunci. Dar dacă putea acum să trăiască liber, era datorită drepturilor pe care Abraham Lincoln le dobîndise pe cîmpuri sîngeroase de luptă. În timp

ce urcam scara, îl tot vedeam pe acest om stînd în picioare în fața statuii și-l auzeam murmurînd: „Abraham Lincoln, eliberatorul meu!“

Așa aș vrea să stau în fața crucii lui Isus și să spun: „Isus, Eliberatorul meu!“

Există o frază în Biblie în care este vorba de un lucru ciudat: „Legea Duhului de viață ne-a izbăvit de legea păcatului și a morții“. Există legi ale naturii. Dacă țin o batistă în mîna și îi dau drumul, ea cade la pămînt din pricina gravitației. Nu se poate schimba nimic aici. Dar dacă o prind acum cu mîna, nu mai cade. Asta vrea să spună că intervine o forță mai puternică decît legea gravitației, și aceasta e neutralizată. Prin natură, noi sîntem supuși legii păcatului și morții. Toți cădem, alunecăm în jos cu toții spre pierzarea veșnică. O știm bine. Trebuie deci ca o forță mai mare să se interpună și să ne oprească această cădere. Și această forță mai mare ne-a dat-o Dumnezeu în Isus pentru mîntuirea noastră, pentru eliberarea noastră.

Înțelegeți: Isus i-a luat diavolului puterea! Iar cu tăria Duhului Sfînt pe care ni-L dă Isus, putem trăi o viață nouă, o viață de libertate.

Este curios, dar lumea nu scapă de acest Isus. Știți de ce? Cineva a zis într-o zi că Isus a fost ca un corp străin în lumea aceasta. Și așa și este: un corp străin venit din cer! Cine este deci acest Isus? Trebuie să zăbovesc puțin aici, căci totul depinde de ideea pe care v-o faceți despre El. Nu căutați informații despre El în prima revistă care vă cade în mînă. Nu vă lăsați induși în eroare de oameni care nu-L cunosc. Doar Noul Testament ne furnizează date exacte ca să știm cine este Isus. Luther L-a definit - după cele găsite în Biblie - în felul următor: „El este Dumnezeu adevărat, născut din Tatăl cel veșnic, și Om adevărat, născut din fecioara Maria“. În același timp Om și Dumnezeu! În El se întîlnesc cerul și pămîntul!

Isus este „Om adevărat“.

El a plîns la mormîntul lui Lazăr. Și-mi imaginez că a și rîs, cînd a zis ucenicilor: „Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strîng nimic în grînare, și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește“. Da, Îl văd izbucnind în rîs pe El, Domnul meu: „Vrăbiile astea

obraznice! Ele nu se ocupă cu nimic, și totuși se satură, cresc și se îngrașă!“ Ce Om extraordinar este acest Isus!

Ni se relatează că într-o zi a predicat, și imediat după aceea a dat să mănânce la cinci mii de bărbați - cinci mii de bărbați, fără femei și copii! Dacă am exclude femeile din adunările noastre creștine, atunci n-ar mai rămîne prea mulți! Ce adunare impunătoare trebuie că a fost aceea de lângă Domnul Isus: cinci mii de bărbați, fără a pune la socoteală pe femei și copii! Și El nu avea microfon! Ce voce de stentor trebuie să fi avut El! Da, acest Isus era un Om formidabil!

Iată o scenă din cele mai impresionante din Noul Testament. Ponțiu Pilat, guvernatorul roman, Îl dăduse pe Isus să fie biciuit. I se pusese o cunună de spini pe cap. Fața Lui era acoperită de sînge. Spatele Îi era zdrobit. Pe față mai avea urme de scuipat. O epavă de om! Și astfel este dus afară. Pilat Îl privește țintă și apoi se întoarce spre popor. Arătîndu-L pe Isus cu degetul, el strigă, zguduit: „Iată Omul!“ Luther traduce: „Iată, ce Om!“ Cu asta vroia să zică: „Am văzut pe mulți din acești bipezi, dar erau lupi înfometaji, tigri setoși de sînge, vulpi viclene, păuni înfumurați, maimuțe! Dar Isus este un Om“. Poate că Pilat a avut o clipă de luciditate: „Isus este un Om cum ar trebui să fim noi!“ De-unăzi, cineva mi-a zis: „Isus a fost un om ca și noi“. Atunci i-am răspuns: „Isus a fost un Om, desigur, dar nu cum sîntem noi, ci cum ar trebui să fim noi!“ Isus a fost Omul ideal, așa cum l-a conceput Dumnezeu. Dacă vă spune cineva: „Isus a fost Om ca și noi“, atunci întrebați-l: „Ești tu ca Isus?“

Apoi, Isus este „Dumnezeu adevărat, născut de Tatăl din veșnicie!“

Aș vrea să vă pot povesti ore în șir despre aceasta. Să vă descriu, de exemplu, o scenă care a avut loc pe lacul Ghenezaret. Ucenicii, în corabia lor, au fost surprinși de furtună. Puntea a fost într-o clipă plină de apă. Apoi catargul se frînge. „De asta nu trebuie să se teamă un adevărat marinar!“ trebuie să-și fi zis ei cu mîndrie, căci printre ei erau într-adevăr pescari experimentați. Dar cînd totuși teama pune stăpînire pe ei, sînt cuprinși de panică și strigă: „Dar unde e Isus? Ah, da, doarme în cabină“. Și iată-i că năvălesc în

cabină cu apa scurgîndu-se odată cu ei - și-L zgîlție ca să-L trezească: „Doamne, ne scufundăm!“ Și apoi îl văd pe Isus cum urcă pe punte. Chiar în mijlocul furtunii! Noi vrem totdeauna să-L închidem pe Isus în biserici îmblînzite! Dar El Se duce pînă în mijlocul furtunii! Știți asta? Ai fi zis că o să-L arunce furtuna peste bord. Dar El întinde mîna și strigă poruncitor în urletul mării: „Liniște! Taci!“ Și în aceeași clipă valurile se potolesc și norii se destramă! Cînd am povestit istoria aceasta copiilor mei, băiețelul meu mi-a spus: „Și atunci tunetul s-a stricat!“ „Da“, am încuviințat eu, „atunci tunetul s-a stricat!“ Soarele strălucește! Iar ucenicii cad în genunchi: „Ce Om! Acesta nu-i Om ca și noi!“ Ei au aflat în sfîrșit răspunsul: „Este Dumnezeu devenit Om“.

Dar de abia după Paști au înțeles cu adevărat aceasta, cînd Isus a ieșit viu din mormînt. Prietenii, nu vă povestesc niște basme. N-aș îndrăzni să stau aici dacă n-aș ști că acesta este adevărul, că în Isus Cel înviat, Dumnezeuul cel viu a venit la noi.

Dar locul unde îmi place cel mai mult să-L contemp lu este la cruce, cum stă atîrnat pe ea. Acolo este El cu adevărat totodată „Dumnezeu și Om“. Aș vrea să ți-L zugrăvesc înaintea ochilor, pe El, care a fost desigur încoronat, dar cu o coroană de spini - în batjocură. Mîinile Lui, așa de puternice, sînt străpunse de cuie. Și El își pleacă capul și-și dă duhul. „O, frunte-nsîngerată, sub ramura de spini“. Privește-L pe acest Isus, oprește-te înaintea Lui și pune-ți întrebarea: „De ce atîrnă acolo?“ Pune-o, pînă găsești răspunsul: „Acolo, pe cruce, El mă izbăvește de puterea întunericului. El mă smulge din strînsoarea diavolului!“ Nu pot aici decît să vă schițez aceasta: identificîndu-te cu Isus pe cruce, poți, contemplîndu-L, să crezi, să știi și să înțelegi că: „Aici am fost răscumpărat de puterea întunericului ca să devin astfel un copil al lui Dumnezeu liber“. Nu mai e nevoie să te lași chinuit de diavol, ci, privind crucea, poți să afli: „Puterea diavolului e sfîrșită! Isus e mai puternic! Acest Răstignit m-a eliberat și a făcut din mine un copil al lui Dumnezeu“.

Încetați cu toată această problematică nebunească a epocii noastre! Începeți mai degrabă să vedeți realitățile în față. Noi trebuie și putem deveni copii liberi ai lui Dumnezeu!

Dumnezeu a îndeplinit toate condițiile pentru ca aceasta să fie cu puțință, dându-ne pe Isus, care a fost răstignit și a înviat dintre cei morți - pentru noi!

Știi că atunci când se vorbește despre „Dumnezeu“ oamenii sînt adesea cuprinși de un sentiment neplăcut. De ce oare? Vedeți, noi sîntem în situația fiului pierdut, despre care relatează Biblia. Acesta plecase de acasă, de la Tatăl. Dar departe de casă a devenit foarte nefericit. Ar fi dorit mult să se întoarcă acasă, dar îi era frică, și pur și simplu nu îndrăznea. De ce? Pentru că prea multe lucruri se puseseră între el și tatăl lui!

Există astfel mulți oameni care nu se apropie de Dumnezeu pentru că gîndesc în lăuntrul lor: „Sînt prea multe lucruri între Dumnezeu și mine. Noi nu mai avem nimic în comun“. Și au deplină dreptate! Ei se află într-adevăr sub stăpînirea întunericului și de aceea nu pot să aibă nici-o părtașie cu Dumnezeu. Da, dar ce vreți să spuneți cu asta? Dacă Isus vrea să ne salveze de sub puterea întunericului și să ne facă copii ai lui Dumnezeu, atunci vrea și să dea la o parte ce se află între Dumnezeu și noi! Și asta a făcut-o la cruce. Acum putem găsi la El iertarea vinei! Da, cu adevărat: Acest Mîntuitor răstignit dă iertarea păcatelor! Pavel a înțeles aceasta cînd a scris: „Dumnezeu ne-a izbăvit de puterea întunericului și ne-a așezat în Împărăția iubitului Său Fiul“. Prin natură sîntem jucăria diavolului. Isus însă, Fiul lui Dumnezeu, ne salvează prin faptul că ne dă iertare de vinovăția noastră.

Și pentru aceasta Dumnezeu ne lasă timp să-I acceptăm mîntuirea care este în Isus Cristos!

4. Despre unul care, nici el, nu avea timp

Nu, încă nu am terminat. Aș vrea acum să vă povestesc despre un om care nici el n-avea timp. Despre el este vorba în Noul Testament. Era un om mare: guvernator roman. Se numea Felix. Un nume minunat. Felix înseamnă „fericit“. El avea o soție numită Drusilla, și un prizonier numit Pavel. Într-o zi, avînd timp liber, el spune soției sale: „Hai să-l interogăm puțin pe acest Pavel“. Ei se îndreaptă împreună spre sala de judecată și se instalează acolo cu mare pompă. În dreapta și-n stînga lor stau legionarii. Apoi este adus în-

ternițatul. „Spune, Pavele, de ce te afli aici?” îi cere guvernatorul să vorbească. Atunci Pavel începe unul din discursurile lui pline de putere. Așa aș vrea și eu să vă pot vorbi. Tonul devine tot mai serios. Deodată, prezența Dumnezeu-lui atotputernic se face simțită în sală! Pavel vorbește despre dreptatea care ar trebui să o aibă un judecător. Asta merge drept la inima lui Felix. El se gîndește la toate cazurile cînd a acceptat mită. Apoi Pavel începe să vorbească despre curăție. Atunci Drusilla aproape cade de pe scaun. „Din ce epocă o fi picat omul ăsta aici?” gîndește ea. Iar cînd Pavel continuă: „Dumnezeu vrea aceasta!”, obrații ei se înroșesc. Pavel vorbește atunci despre judecata lui Dumnezeu și despre pierzarea care poate să-i urmeze. În clipa aceea, Felix sare în sus și strigă: „O clipă, Pavele! E foarte frumos ce-ai spus. E cu siguranță și important. Cînd o să mai am timp, o să te mai ascult. Dar acum nu mai am timp!” Și dă poruncă să fie dus în celulă. Dar el n-a mai avut niciodată timp...

Și mă tem că dacă nu ne luăm timp să lăsăm pe Dumnezeu să ne vorbească despre dreptate, curăție și judecata viitoare, vom păți ca și Felix. Ne simțim foarte neplăcut cînd ne aflăm în fața realității lui Dumnezeu, nu-i așa? Și ce facem? Ne repezim mai degrabă spre cel mai apropiat cinema sau răsucim butonul televizorului. Rămînem astfel într-o ambianță care nu ne tulbură. Și lăsăm lucrurile așa cum sînt!

Nu e groaznic să trebuiască să spui despre o viață: Totul a rămas cum a fost - pentru totdeauna!? Pe cînd Fiul lui Dumnezeu a venit și ne spune: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi! Eu iert trecutul! Eu vă răscumpăr prin moartea Mea pentru Împărăția lui Dumnezeu! Eu vă dau Duhul Meu Sfînt ca să deveniți oameni noi!”, iar noi spunem: „Ah, nu!” - și rămînem mai departe la cele vechi. Există creștini al căror creștinism a murit de mult, dar ei nici măcar n-au observat - și totul rămîne cum a fost. Ah, prieteni, aș vrea ca la voi să fie altfel. Vă doresc ce este mai minunat: să nu lăsați lucrurile așa cum sînt, ci să le faceți noi, prin Isus!

5. Despre Unul care are timp

În încheiere vreau să vă spun ceva foarte important: noi vom rămîne oameni chinuți, hărțuți, cîtă vreme stăm sub

stăpînirea diavolului. Dar eu cunosc pe cineva care are timp pentru voi: Isus, Mîntuitorul, Cel Înviat! Poate că femeile se plîng: „Soțul meu n-are niciodată timp pentru mine“. Bărbații se plîng: „Soția mea nu are niciodată timp de mine“. Părinții se plîng: „Copiii n-au niciodată timp pentru noi“. Copiii se plîng: „Părinții n-au niciodată timp pentru noi“. Ascultați: Isus are timp! Isus are timp pentru noi!

Tocmai am descoperit aceasta într-un mod cu totul nou în zilele acestea. Am avut în săptămînile trecute cîteva probleme dificile, pe care nu vi le pot explica acum în chip amănunțit. Dar ni se întîmplă uneori să fim amestecați în anumite conflicte tipice epocii noastre. Eram așa de abătut că soția mi-a spus: „Faci o figură așa de tristă... Dar eu pot să te înțeleg!“ Atunci m-am înroșit - înțelegeți - și am fugit în pădure. Acolo, în liniște, am vorbit cu Mîntuitorul meu: „Doamne Isuse, trebuie să-Ți explic toată nevoia mea...“. I-am spus totul. Și El Și-a luat timp ca să-I pot explica totul amănunțit. Fără să-mi dau seama, trecuseră două ore. Și apoi am deschis Noul meu Testament, și fiecare cuvînt era atunci ca un răspuns al lui Dumnezeu pentru mine personal! Cît de fericit am mers spre casă! Făcusem o descoperire cu totul nouă: Isus are timp pentru mine!

Există o istorie minunată în Noul Testament. Un orb stă pe marginea drumului și cere de pomană. În mîna are un bol de lemn. Și cînd vine cineva, întinde bolul și strigă: „Dați-mi de pomană!“ Dintr-o dată trece o mulțime de oameni. Orbul se gîndește: „Ce-o fi asta? O procesiune sau niște soldați?“ În cele din urmă întrebă: „Ce s-a întîmplat?“ Și cineva urlă aproape de el: „Trece Isus!“ Atunci, în lăuntrul orbului se face lumină. Despre Isus auzise deja, ba chiar credea că Isus este Fiul lui Dumnezeu. De aceea, începe să strige: „Isuse, Fiul lui Dumnezeu, ajută-mă! Isuse, Fiul lui Dumnezeu, ai milă de mine!“ Asta îi enervează pe oameni, care îi spun: „Nu striga așa! Vrem să auzim ce vorbește Isus“. Totuși, orbul strigă mai departe: „Isuse, Fiul lui Dumnezeu, ai milă de mine!“ El strigă acum chiar mai tare ca înainte. Atunci oamenii încep să se supere și amenință: „Dacă nu taci, o să te cotonogim!“ O mulțime amenințătoare este o chestiune periculoasă. Dar orbul nu se lasă impresionat. „Isuse, Fiul lui Dumnezeu, ai milă de mine!“ Da-

că el mi s-ar fi adresat mie, probabil că i-aș fi zis: „Ascultă-mă bine! Tu trebuie să înțelegi! Isus e în drum spre Golgota. El vrea să moară pentru lume. Lumea merge spre pierzare din pricina greșelilor ei. Și Isus vrea să rezolve problema păcatului, încercându-Se cu păcatul lumii și făcând astfel pace cu Dumnezeu. Apoi El va învia învingând moartea. Tu vezi bine că e vorba de chestiuni la scară mondială. Nu e deci momentul să-L deranjezi“. Dar orbul strigă din toate puterile: „Isuse, Fiul lui Dumnezeu, ai milă de mine!“ Și atunci vine unul din cele mai frumoase cuvinte din Noul Testament: „Isus S-a oprit“. - „Ah, Doamne Isuse“, aș spune eu, „dacă aș avea o ședință urgentă, nu m-aș lăsa oprit din drum de fiecare!“ - „Isus S-a oprit și a poruncit să-l aducă la El“, se spune în Biblie. Isus, care rezolvă problemele lumii, are timp pentru acest cerșetor orb! Atât de mult contează un om în ochii Lui!

Atâta contezi și tu în ochii Lui! Crezi că există cineva în lume pentru care să ai tot atâta valoare? Și pentru aceasta n-ai timp? Cît de bine a reușit diavolul să te prostescă!

Mi s-a povestit odată o istorie de necrezut. Un vapor era pe punctul să se scufunde. Un steward fugea pe coridoare și striga: „Toată lumea pe punte! Vaporul se scufundă!“ A trecut și pe lângă bucătărie. Bucătarul frigea nepăsător niște pui. „Trebuie mai întâi să-mi fac datoria!“ a strigat el, în timp ce continua să întorcă puii de pe o parte pe alta. Și s-a scufundat împreună cu ei! Omul de azi îmi face aceeași impresie: „Isus? Nu mai e de actualitate! Nu mă interesează! Nu am timp!“ Și astfel lumea aleargă, fără Isus, drept spre iad!

Cred că ar trebui să facem mai întâi ce este mai important. Iar dacă Dumnezeu oferă o salvare, atunci e cel mai important să acceptăm această salvare! Aș vrea ca tu să stai acum în fața crucii lui Isus și să poți spune cu poetul din cîntare:

„Cui altuia să mă predau,
O, Împărate ce-ai murit pe cruce?
Îți dăruiesc sîngele și viața,
Chiar inima mi se revarsă;
Ție Îți jur credință la drapelul crucii
Ca luptător și ca supus“.

Atenție, pericol de moarte!

Ca să ajung aici, am venit pe autostradă. Pe când rulam cu viteză mare, mă obseda tema conferinței mele: „Atenție, pericol de moarte!“ Voi știți la fel de bine ca mine că în zilele de azi în general nu se mai moare în pat, bătrîn și sătul de viață, ci mai degrabă într-un accident sau din cauza unui infarct. Odinioară, oamenii trăiau pînă la 90 de ani, apoi se culcau ca să nu se mai scoale. Astăzi nu se mai întîmplă așa. Un avion explodează deasupra oceanului: optzeci de oameni morți. Un autocar se prăbușește într-o ripă: șazeci de morți. O explozie într-o fabrică: morți. În minele din ținutul Ruhrului foarte des își pierd oamenii viața. Iar în treizeci de ani survin două războaie mondiale. În primul mor două milioane, în celălalt cinci milioane. Sîntem literalmente înconjurați de pericole.

Cînd cuget la aceasta, îmi zic adesea: „Șansele ca să murim liniștit în pat sînt minime“. Să presupunem că ai un accident mortal în seara aceasta la ora 10. S-ar putea întîmpla, nu-i așa? Unde vei fi la ora 11? Ce se va întîmpla cu tine? Te-ai gîndit vreodată la aceasta?

1. Seriozitatea situației

Vreau să vă povestesc o istorie drăguță pe care am auzit-o de la bunicul meu, un excelent povestitor. Într-o zi, un tînăr vine la bătrînul lui unchi și-i spune: „Unchiule, feliicită-mă! Mi-am luat bacalaureatul!“ „Frumos!“ răspunde unchiul, „uite o bancnotă de douăzeci de mărci ca recompensă, cumpără-ți ceva care să-ți facă plăcere. Și acum spune-mi, ce proiecte ai?“ „Acum“, răspunde băiatul, „acum o să studiez. Vreau să mă fac jurist“. „Frumos“, spune unchiul, „și apoi?“ „Ei, apoi mă gîndesc să fac stagiul la Tribunalul suprem“. „Frumos“, spune unchiul, „și apoi?“ „Ei, apoi o să fiu asesor la o curte de apel“. „Frumos“, spune unchiul, „și apoi?“ „Ei, unchiule, apoi voi căuta o fată potrivită, mă voi însura și voi întemeia o familie“. „Frumos“, spune unchiul, „și apoi?“ „Da, apoi sper să devin un om mare, un președinte de curte de apel sau procuror al Republicii“. „Frumos“, spune unchiul, „și apoi?“ „Da, unchiule“ - tînărul în-

cepe să se enerveze - „cred că o să îmbătrînesc și o să mă pensionez“. „Frumos“, spune unchiul, „și apoi?“ „Ei, apoi mă retrag într-o regiune frumoasă, îmi fac o căsuță și încep să cultiv căpșuni“. „Frumos“, spune unchiul, „și apoi?“ Nerăbdarea pune stăpînire pe tînăr. „Ei, o să mor odată“. „Așa“, spune unchiul, „și apoi?“ Tînărul nu mai rîde. Îl cuprinde spaima. „Da, voi muri - și apoi...“. „Și apoi???“ întrebă unchiul. „Unchiule“, răspunde el, „la asta încă nu m-am gîndit niciodată“. „Cum“, spune unchiul, „ți-ai luat bacalaureatul și ești așa de prost că nu vezi mai departe decît vîrfurile nasului? Un om căruia Dumnezeu i-a dat rațiune n-ar trebui să fie mai prevăzător? Ce va fi după aceea?“ Atunci tînărul răspunde repede: „Unchiule, ce vine după moarte nu știe nimeni!“ „Te înșeli, băiete“, spune unchiul, „există cineva care știe ce vine după moarte. Acesta e Isus. Și El a spus: ‚Lată este calea care duce la moarte...‘. După moarte vine judecata lui Dumnezeu. Și atunci ești ori pierdut, ori salvat“.

Nu pot să fac altceva decît să te scutur și să-ți spun: Nu ajunge să-ți faci planuri de viață pînă la mormînt. Trebuie să te gîndești și la ce vine după aceea!

Ca pastor care mă ocup de tineri se întîmplă adesea să explic băieților mei astfel: „Dacă vreau să repar o pereche de pantofi, nu mă adresez unui mecanic auto. Mecanicii auto sînt oameni simpatici, dar la pantofi nu se pricep. Cu pantofii mei mă duc la pantofar. Dar dacă mașina mea are o pană, atunci nu mă duc la pantofar, ci la un mecanic auto. Dacă vreau să cumpăr niște chifle, atunci nu mă duc la măcelar sau la mezelar. Aceștia sînt oameni drăguți, dar nu se pricep la coacerea chiflelor. Dacă vreau să cumpăr chifle, mă duc la brutar. Dacă conducta mea de apă are o fisură, mă duc la instalator. Pe scurt, mă duc la specialist! Dar dacă vrem să știm ce vine după moarte, ascultăm pe X și pe Y sau ne bazăm pe propriile noastre gînduri tulburi. Ca să găsim răspuns la această importantă întrebare: Ce vine după moarte? n-ar trebui mai mult ca în orice altă problemă să ne adresăm unui specialist?! Cine este specialistul? Există numai un Specialist! Și acesta e Fiul lui Dumnezeu, care a venit din lumea de dincolo și care a fost El Însuși în locuința morților. El a murit pe cruce și a revenit la viață. El Se

pricepe perfect. Și El spune: „Tu poți să fii pierdut pe veci! Dar poți să ajungi și în cer!“ Și chiar dacă douăzeci și cinci de profesori mi-ar dovedi astăzi că după moarte totul s-a sfârșit, le-aș spune: „Tot respectul pentru multele dvs. titluri, dar în această problemă nu sînteți specialiști. Anume, n-ați fost niciodată dincolo. Dar eu cunosc pe Cineva care a fost dincolo: Isus. Și El spune cu totul altceva“.

În zilele noastre, oamenii se comportă ca și cum odată cu moartea totul s-ar sfârși, sau ca și cum ar merge automat în cer dacă sînt botezați și înmormîntați de un pastor sau un preot. Iadul va geme într-o zi de oameni care sînt botezați și înmormîntați de un pastor sau de un preot! Aș vrea să înțelegeți că vă aflați într-un serios pericol de moarte! Mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să ne înfățișăm toți înaintea judecății lui Dumnezeu.

Trebuie să vă mărturisesc deschis că din acest motiv mă aflu azi înaintea voastră. Cînd am fost tînăr n-aș fi crezut niciodată că voi urca cîndva la amvon. Eram tînăr ofițer în primul război mondial. Aveam pierderi foarte mari în regimentul nostru. Eu eram un ofițer ca toți ceilalți, nici mai bun, nici mai rău. Dar dacă mi s-ar fi spus: „Vei predica odată în biserică“, atunci i-aș fi rîs în față. Trebuie să vă mărturisesc acum că pe vremea aceea eram departe de Dumnezeu. Tătal meu m-a întrebat odată: „Nu crezi în Dumnezeu?“ Atunci i-am răspuns: „Nu sînt așa de prost ca să neg existența lui Dumnezeu. Trebuie într-adevăr o doză imensă de prostie ca să fii ateu. Dar“, am adăugat eu, „Dumnezeu nu S-a găsit pe drumul meu. De aceea, nu mă interesează“. La scurt timp după această discuție, era în timpul ofensivei germane în Franța, stăteam împreună cu un camarad, un tînăr locotenent într-un șanț la Verdun. Așteptam ordinul de înaintare. Atunci ne-am pus pe povești - toți cei care au făcut armata știu la ce mă refer - istorii obscene. Tocmai terminasem unul din bancurile mele de-ocheate cînd am observat, spre uimirea mea, că tovarășul meu nu rîdea. „Ei, Kutscher“ - așa îl chema - „de ce nu rîzi?“ Chiar în acea clipă s-a prăvălit într-o parte, și am văzut că era mort. O minusculă schijă de grenadă îl atinsese drept în inimă. Și iată-mă, la cei optsprezece ani ai mei, în fața cadavrului camaradului meu, și la început nu sînt deloc

impresionat: „Ce nepoliticos ai fost, bătrîne, s-o ștergi așa înainte să fi terminat eu bancul!“ Dar în clipa următoare pune stăpînire pe mine gîndul: „Unde-i acum?“ Mă văd încă stînd în acel șanț în clipa în care, ca o lumină orbitoare, mai strălucitoare ca explozia unei bombe atomice, adevărul mi se limpezește: „El stă acum înaintea Dumnezeuului celui sfînt!“ Iar următoarea constatare a fost: „Dacă în locul lui aș fi fost așezat eu, atunci eu aș fi fost atins - și în clipa asta aș sta înaintea lui Dumnezeu!“ Nu înaintea „bunului Dumnezeu“, ci înaintea Dumnezeuului care Și-a făcut cunoscut voia, a dat poruncile Sale pe care le-am încălcat - după cum și voi toți le-ați încălcat!

Există oameni ale căror păcate sînt strigătoare la cer și care totuși spun: „Fac ce e drept, fără să mă sinchisesc de nimeni“. Ce minciună! - În acea clipă am știut: „Am încălcat toate poruncile lui Dumnezeu! Și dac-aș fi atins acum de un glonț, aș ajunge înaintea lui Dumnezeu!“ Și mi-a fost limpede: „Atunci iadul mă așteaptă!“ Sosirea băieților noștri care aduceau caii m-a întrerupt din meditație. „Înainte!“ Am urcat în șa. În fața mea se afla prietenul meu mort. Și, pentru prima oară după ani de zile, mi-am împreunat mîinile și m-am rugat: „O, Dumnezeule, nu îngădui să mor în luptă înainte de a avea siguranța că nu voi merge în iad!“ Nu e nevoie să vă ascund că puțin mai tîrziu m-am dus la un preot care se ocupa de militari și l-am întrebat: „Domnule preot, ce să fac ca să nu ajung în iad?“ Atunci mi-a răspuns: „Domnule locotenent, mai întîi trebuie să învingem, să învingem, să învingem!“ „Nici dvs. nu știți!“ i-am răspuns. - Oare nu este zguduitor că mii de oameni tineri au murit, și nimeni n-a putut să le spună ce trebuiau să facă ca să fie mîntuiți? Și asta în sînul unui popor așa-zis creștin! - Aș fi ajuns probabil destul de deznădăjduit dacă, într-o bună zi - nu pot să intru în amănunte -, nu mi-ar fi căzut în mînă un Nou Testament. Revăd locul unde mă aflam în acea clipă: o fermă franceză în spatele frontului. „Un Nou Testament! Fără îndoială că în el pot să citesc ce trebuie să fac ca să nu fiu condamnat!“ mă gîndeam eu. Dar cum nu mă pricepeam, am început să citesc la întîmplare, cînd de aici, cînd de dincolo. Și iată că privirea mi-a căzut pe această frază: „Isus Cristos a venit în lume ca să mîntuiască pe cei

păcătoși". A fost ca o străfulgerare pentru mine. Păcătos - asta sînt, nu mai aveam nici o nevoie să fiu convins de asta. Nu vrei și tu să admiți în sfîrșit, și să mărturisești înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor: „Sînt un păcătos!“? Încetează deci să încerci să te îndreptățești! În clipa aceea nu mai aveam nevoie de un pastor. „Sînt păcătos!“ Asta era clar. Și vroiam „să fiu mîntuit“. Nu știam exact ce însemna aceasta. Dar înțelesesem că „a fi mîntuit, salvat“ însemna să ies din starea în care eram și să aflui pacea cu Dumnezeu. „Isus Cristos a venit în lume ca să mîntuiască pe cei păcătoși“. Dacă Isus putea aceasta, atunci trebuia să-L găsec pe Isus! A mai durat încă cîteva săptămîni. Am căutat pe cineva care să mi-L poată arăta pe Isus. Dar nimeni nu m-a putut conduce la El! Atunci am făcut ceea ce aș vrea să faceți toți. M-am închis - ne aflam atunci într-o nouă ofensivă - într-o veche fermă franceză pe jumătate dărîmată și părăsită. Dar o cameră rămăsese neatinsă. În broasca ușii era o cheie. Am intrat înăuntru, am încuiat ușa, am căzut pe genunchi și am spus: „Doamne Isuse! În Biblie scrie că Tu ai venit de la Dumnezeu ca să mîntuiești păcătoșii. Eu sînt un păcătos. Pentru viitor nu pot să-Ți promit nimic, căci am un caracter rău. Dar nu aș vrea să ajung în iad dacă aș fi omorît de un glonte. De aceea, Doamne Isuse, mă predau Ție în întregime. Fă cu mine ce vrei!“ Nu s-a produs nimic special, dar cînd am ieșit afară, știam că am un Stăpîn, Căruia Îi aparțineam.

Și din zi în zi - aveam 18 ani atunci - am înțeles mai bine în ce pericol extraordinar de moarte se află oamenii. Ei trăiesc fără să aibă iertarea păcatelor lor. Voi aveți certitudinea că ale voastre sînt iertate? Dacă nu, ce veți face înaintea judecării lui Dumnezeu? Oamenii trăiesc fără să aibă pacea cu Dumnezeu, fără să se întoarcă la El. Au într-adevăr o spoyală de creștinism, dar în lăuntru e o inimă nenorocită, săracă, necredincioasă, fără pace! Auziți: Dumnezeu nu vrea ca noi să ajungem în iad! Dumnezeu nu vrea aceasta! „Dumnezeu voiește ca toți oamenii să fie mîntuiți și să vină la cunoștința adevărului“. Și de aceea Îl trimite pe Fiul Său. Dar, prieteni, și noi trebuie să venim la Domnul Isus. Trebuie să-I aparținem. Modul în care creștinătatea tratează pe Dumnezeu și mîntuirea care este în Isus Cristos - atît în

Germania, cît și în celelalte țări - nu poate să ducă la ceva bun. Asta mă-nfioară. Înțelegeți: ne aflăm în cel mai mare pericol de moarte, căci ne îndreptăm spre judecata lui Dumnezeu!

În grupa mea de tineri aveam odată un băiat foarte drăguț. El venea regulat la studiul biblic. Asta era în perioada hitleristă. Într-o bună zi, a fost obligat să urmeze cursurile de îndoctrinare nazistă. Începînd cu acea clipă, s-a despărțit de grupă. Multă vreme nu l-am mai văzut. Și iată că într-o zi dau nas în nas cu el. „Bună ziua, Günther“ spun eu. „Heil Hitler!“ răspunde el. „Günther! Ce mai faci? Nu te-am mai văzut de mult“, îi spun. Atunci el explică: „Deviza mea este: Fă ce e bine și nu-ți păsa ce zic alții! Și dacă ar fi ceva în viața mea ce nu e bine și ar exista efectiv un Dumnezeu, voi răspunde ca om cinstit de ceea ce am făcut înaintea Lui. Dar nu am nevoie de un țap ispășitor Isus, care să moară pentru mine!“ În duh văd milioane de oameni care îi împărtășesc modul de a vedea lucrurile: „Eu fac ce este drept și sînt drept, și pot să răspund înaintea lui Dumnezeu de viața mea!“

Dragi prieteni, n-aș vrea să mă bazez înaintea lui Dumnezeu pe datoria împlinită, pentru că știu că făcînd așa m-aș afla în pericol de moarte, ar fi o condamnare sigură. Și puteți să fiți siguri: într-o zi va trebui să apărem înaintea judecării lui Dumnezeu. Dați-mi voie să vă avertizez. Mă trec căldurile cînd mă gîndesc la felul cum merg oamenii înaintea judecării lui Dumnezeu.

Unele lucrări ale pictorului și sculptorului Ernest Barlach sînt impresionante. Dar el a scris și o piesă de teatru: „Boll bețivul“. Personajul principal este un proprietar funciar care totdeauna se află între două vinuri. Într-o zi, după ce a mîncat și a băut bine, la ceasul cînd soarele e cel mai fierbinte, se duce în piața din centrul orașelului lui. Și iată-l deodată în fața bisericii. Pe ușile ei sînt sculptați patru heruvimi care sună din trîmbițe. Și cum se uită el așa la heruvimi, are deodată impresia că ei încep să capete viață și, prin sunetul trîmbițelor lor, vestesc judecata. „A sosit clipa ca omenirea să vină înaintea judecării lui Dumnezeu!“ Barlach scrie literal: „Ieșiți, morți, din morminte! Nu încercați să invocați descompunerea trupurilor voastre! Ieșiți!“ Boll bețivul în-

cepe să înțeleagă: „Nu pot să scap de Dumnezeu. Într-o zi voi apărea înaintea Lui în toată ticăloșia mea!”

În fond, toți știm că nu vom merge prea departe cu auto-îndreptățirea noastră - „Fă ce e bine și nu-ți păsa ce zic alții!” - Judecata lui Dumnezeu se apropie. Toată îndreptățirea noastră se va topi ca zăpada la soare.

Știu bine că în zilele noastre oamenilor nu le place să audă acest mesaj. Când afirm: „Dacă nu te întorci la Isus, vei merge în iad!”, mi se răspunde zîmbind: „Ce? În iad? Asta-i o noțiune medievală! Nu există iad!” De fiecare dată cînd aud acest gen de replică, mă gîndesc la istoria pe care vreau să v-o spun.

Era în timpul războiului. Vroiam să fac o vizită. Pe drum, survine un atac aerian. Mă grăbesc spre adăpostul cel mai apropiat și aștept pînă trece alarma. Apoi plec mai departe și ajung în colonia unde trebuia să-mi fac vizita. Cele vreo douăzeci de case sînt încă în picioare, dar am impresia că toate sînt părăsite. Nici țipenie de om. Mă gîndesc: „Cred că visez! Casele sînt toate întregi - iar oamenii să fi plecat cu toții?” Întîlnesc pe șeful apărării antiaeriene din zonă și-l întreb: „De ce au plecat toți oamenii?” El nu spune nimic, mă ia numai de braț, mă duce într-una din case și se apropie de o fereastră. Și atunci pot să văd casele aranjate în jurul unei peluze, iar în mijlocul peluzei se află o bombă uriașă, cît cazanul unei locomotive cu aburi. Spun: „N-a explodat!” „Nu”, răspunde el, „este o bombă cu întîrziere!” Acestea erau cele mai rafinate bombe. Ele nu explodau cînd atingeau solul, ci poate cinci sau chiar douăzeci de ore mai tîrziu. „Aici toți au fugit!” continuă el. „Auziți cum ticăie?” Adevărat, se putea chiar auzi ticăitul mecanismului de detonare. Și în fiecare clipă putea să explodeze bomba. „Hai-deți”, spun eu șefului apărării, „aici nu-i comod!” Facem cîțiva pași înapoi, acolo unde sîntem ceva mai adăpostiți în caz că bomba ar exploda. În clipa aceea, văd un spectacol comic: sosește un stol de vrăbii care se așează liniștit jos pe bombă. Una din ele stă chiar pe detonator. Strig: „Hei, vrăbiilor, e periculos!” Dar îmi pare că le aud răspunzînd avertismentului meu: „Ha, ha! Știm noi care-i treaba! Cine mai crede în epoca noastră în bombe? Nu e nici cel mai mic pericol!”

Înțelegeți: Oamenii din zilele noastre fac dovadă de atîta inconștiență cînd încep să-și bată joc de pericolul care-i amenință! Dumnezeu ne-a vorbit deja foarte serios în Cuvîntul Său și prin judecățile cu care a lovit poporul nostru. Și Fiul lui Dumnezeu a venit, a fost răstignit și a înviat. Fiecare ar trebui să înțeleagă deci că există un Dumnezeu și că El este sfînt. Vai, cînd se scoală cineva și spune oamenilor: „Atenție! Sînteți în pericol de moarte! Căutați-vă salvarea sufletelor voastre!“, atunci oamenii rîd și spun: „Ha, ha! Cine mai crede în balivernele astea?!“

Vedeți: și Biblia poate să fie foarte ironică. Ea nu face decît o singură dată aluzie la ateism, la tăgăduirea lui Dumnezeu, în această frază: „Nebunul spune în inima lui: Nu este Dumnezeu“. Așa vorbește Biblia despre ateism. Altceva ea nu mai are nimic de zis.

2. Salvarea vieții

Dumnezeu a mai lăsat să treacă peste lume o pedeapsă teribilă. Atunci a fost salvat doar un om cu familia lui. El se numea Noe. Lui îi dăduse Dumnezeu indicații pentru a construi o arcă înainte de a veni judecata. - Cunoașteți povestirea despre potop? Dacă n-o știți, sînteți un pic încurcați, dar să n-o spuneți nimănui! - Înainte de venirea aceluși teribil cataclism, Dumnezeu poruncise lui Noe să intre în arcă cu toată familia lui. Și după ce au intrat, Dumnezeu a închis ușa după ei.

Vedeți: lumea se îndreaptă spre judecata dreaptă a lui Dumnezeu. Dar există o arcă a salvării: harul care ne este oferit în Isus Cristos. El vine din lumea lui Dumnezeu în lumea noastră nenorocită. El moare pentru noi la cruce! - Auziți, chiar dacă nu înțelegeți tot ce vă spun, doar aceasta să pricepeți: dacă Dumnezeu a lăsat pe Fiul Său să moară de o moarte atît de teribilă, mîntuirea pe care ne-a dobîndit-o El trebuie să fie suficientă ca să salveze pe cel mai rău dintre păcătoși. El a înviat dintre cei morți. El ne cheamă la El prin Duhul Sfînt. Isus e arca mîntuirii. Și după cum a zis El odinioară lui Noe: „Intră în arcă, tu și casa ta!“, așa te roagă azi prin gura mea: Pune-te la adăpostul harului lui Isus Cristos! Fă pasul spre pacea cu Dumnezeu! Rupe-o cu tot ceea ce ar putea să te oprească! Spune Mîntuitorului tău:

„Iată un păcătos foarte mare care vine la Tine!“ Pune toate greșelile tale sub crucea Lui! Crede că singele Lui a curs și pentru tine și spune-I: „Doamne, Îți dau viața mea întregă!“ Asta înseamnă să intri în arcă.

„Atenție! Pericol de moarte!“ Cîți dintre noi merg înaintea judecării lui Dumnezeu fără mîntuire, fără protecție! Totuși, harul lui Dumnezeu este foarte mare! Iar credința înseamnă: să faci un pas din judecata lui Dumnezeu în harul lui Isus. Acest pas nu e o joacă de copii. Dar el înseamnă salvare din pericolul de moarte!

Albert Hoffmann, pionierul binecunoscut al lucrării misionare din Noua Guinee, mi-a povestit o istorie pe care n-am uitat-o niciodată. I-am spus: „Frate Hoffmann, am o așa luptă dură de dat ca să trăiesc ca și creștin. Nu este o joacă de copil, chiar pentru un pastor, să se supună lui Isus Cristos într-o lume ca a noastră, care slujește diavolului și aleargă spre iad“. „Dă-mi voie să-ți povestesc ceva“, a început el. „În Noua Guinee aveam obiceiul ca papuașii, dacă vroiau să devină creștini, participau la un învățămînt ca să-L cunoască mai bine pe Isus Cristos. Apoi, într-o duminică, erau botezați. Aceasta era totdeauna o mare sărbătoare. Asistau și mulți păgîni. Dar, în seara din ajun, candidații trăiau momentul hotărîtor. Se aprindea un foc mare. Candidații la botez se apropiau cu brațele pline de statuete de idoli, obiecte magice și amulete pe care le foloseau la slujirea zeilor. Apropiindu-se de foc, aruncau aceste semne ale vieții lor trecute în flăcări. Odată am observat o tînră femeie care se apropia de foc, cu brațele încărcate de statuete și amulete. Dar în clipa cînd a vrut să arunce aceste obiecte, nu s-a putut hotărî s-o facă. Cu siguranță că se gîndea: „Asta a făcut parte din viața strămoșilor mei. Tot trecutul meu e legat de lucrurile acestea, și nu mă pot despărți de ele!“ Și a dat înapoi. Dar pe urmă i-a trecut alt gînd prin minte: „În acest caz, nu pot să aparțin lui Isus“. A făcut iarăși trei pași înainte, dar după o clipă, simțindu-se absolut incapabilă să se despartă de lucruri, a dat încă o dată înapoi. Atunci m-am dus la ea“, relata misionarul, „și i-am zis: Îți cade prea greu. E preferabil să te mai gîndești puțin. Vei putea să te prezinți la viitorul botez! Atunci tînră femeie s-a gîndit o clipă, apoi a făcut trei pași înainte, a aruncat lucrurile în foc și și-a

pierdut cunoștința“. Și nu uit cum misionarul Hoffmann, acest bărbat din Siegerland cu fața ca sculptată în lemn, mi-a spus în încheiere: „Cred că numai cel care a trăit o convertire adevărată poate înțelege prin ce a trecut această femeie“.

Prieteni, este doar un pas pînă la arcă: să scăpați de pericolul de moarte aruncîndu-vă în brațele lui Isus! Însă acest pas nu e o joacă de copil. El înseamnă o rupere totală de trecut. Dar, auziți, nu puteți scăpa mai ieftin!

Am fost destul de limpede? Sînt tulburat mereu cînd văd cîți oameni aleargă spre pierzarea lor veșnică, în ciuda avertismentelor pe care le-au primit! Dumnezeu nu vrea asta! Dumnezeu vrea ca tu să fii mîntuit! De aceea L-a trimis pe Fiul Său. De aceea a plătit Acesta pentru vina ta. Acum, nu-ți mai rămîne decît să-ți recunoști vinovăția și să accepți, prin credință, lucrarea de mîntuire pe care a făcut-o Isus pentru tine!

Cînd am fost din nou convocat la Gestapo pe vremea celui de al treilea Reich, a trebuit să aștept într-o cameră în care se aflau dulapuri pline cu dosare cu acte. Din fiecare dosar ieșea o „limbă“ de carton pe care se afla un nume: „Meier, Karl“ sau „Schulze, Friedrich“. În timpul acestei așteptări interminabile între dulapurile cu acte, am mulțumit lui Dumnezeu că nu trebuie să-mi petrec viața între aceste dosare. Și cum mă plictiseam, am început să citesc numele: „Meier, Karl“, „Schulze, Friedrich“. Dintr-odată citesc: „Busch, Wilhelm“. Era deci un dosar cu numele meu! Ca prin minune, dulapurile cu acte nu-mi mai păreau deloc plictisitoare. Acolo, pe o etajeră, era dosarul meu! Ardeam de dorința de a-l scoate din dulap și de a vedea ce au putut să scrie oamenii aceia despre mine. Dar n-am îndrăznit să risc. Însă stăteam acolo tremurînd și zicînd: „Dosarul meu!“

Vedeți: Așa a fost pentru mine și crucea lui Isus. Au fost vremuri în viața mea cînd nimic nu mă plictisea mai mult ca creștinismul, orice fleac era pentru mine mai interesant - pînă în ceasul în care am văzut pentru prima oară crucea lui Isus așa cum era ea cu-adevărat. „Aici e vorba de dosarul meu! De vinovăția și salvarea mea e vorba!“ De atunci, crucea lui Isus a devenit cel mai interesant lucru pentru mine. O, priviți-L pe Omul cu cununa de spini! El este marele Sal-

vator de viață! Acolo la cruce se realizează salvarea ta și a mea! Asta te privește în mod direct, chiar dacă încă nu o știi. Ah, vorbesc prea tare, o știu, ar trebui să vorbesc mai încet, dar n-aș vrea ca acest mesaj să te lase rece!

3. De la moarte la viață

„Atenție! Pericol de moarte!“ Aș vrea să vă mai arăt o fatetă a acestui cuvânt. Pe când meditam la subiectul meu: „Atenție! Pericol de moarte! Stop! Omule, întoarce-te! Caută pe Mântuitorul tău!“, atunci mi-a venit dintr-odată un gând: „În pericol de moarte se poate afla doar unul care trăiește!“ Dacă un autocar s-a prăbușit într-o prăpastie, iar toți călătorii sînt morți, ei nu mai sînt în pericol de moarte. Înțelegeți? Vă aflați în pericolul de a nu ajunge niciodată la viață, de a trece ca morți prin lume și în cele din urmă să fiți lepădați ca niște morți! Mă exprim destul de clar? Pericolul care vă pîndește este ca să lăsați de fapt să treacă viața pe lângă voi, s-o pierdeți. Biblia spune foarte clar: „Cine are pe Fiul lui Dumnezeu, are viața. Cine nu are pe Fiul lui Dumnezeu, nu are viața!“

Am întilnit recent o domnișoară din Berlin, o profesoară de limbi străine. „Iertați-mă“, îi spun, „un pastor are poate dreptul să fie o dată nepoliticos. Spuneți-mi, ce vîrstă aveți?“ În general nu se cade să întrebi o domnișoară ce vîrstă are, dar un pastor în vîrstă poate să și-o permită o dată. Atunci ea răspunde fără șovăire: „Opt ani!“ „O clipă!“ am făcut eu surprins. „Predați trei limbi străine și nu aveți decît opt ani?“ Atunci rîde și explică: „Acum opt ani L-am găsit pe Isus. De atunci am început să trăiesc. Înainte eram moartă“. Mă minunez. „Ați exprimat-o într-un mod amuzant!“ Și atunci ea mi-a spus aceste cuvinte: „Cine are pe Fiul lui Dumnezeu, are viața. Cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața“. Și a continuat: „Vedeți, înainte n-aveam Mîntuitor, nu trăiam cu adevărat. Am cîștigat doar bani și m-am distrat, dar aceasta nu era viață!“

Nu era aceasta o afirmație curajoasă? Efectiv, cine nu se predă lui Isus printr-un act voluntar nu poate să spună că trăiește. Da, fără Isus nu știm nici chiar ce e viața. Numai cine are pe Fiul lui Dumnezeu are viața!

Acum mai mulți ani, a venit un tînăr să mă vadă. L-am

întrebat: „Ce dorești?” „Nici eu nu știu”, a răspuns el. „Dar una știu: că ce trăiesc acum nu e viață!” Mirat, îl întreb: „Cum așa? Ai un post bun de lăcătuș și câștigi bine!” „Asta nu-i viață!” a răspuns el. „Asta nu-i viață! Luni lăcătuș, marți lăcătuș, miercuri lăcătuș, joi lăcătuș, vineri lăcătuș, sîmbătă fotbal și duminică cinema și fete. Asta nu-i viață!” „Prieten”, i-am zis, „ai dreptate. Ai ajuns deja departe ca să înțelegi că asta nu-i viață. Vreau să-ți spun ce înseamnă să trăiești! În viața mea a avut loc o cotitură extraordinară. În clipa aceea m-a găsit Isus, care a murit și a înviat pentru mine. El a devenit Mîntuitorul și Cel ce m-a împăcat cu Dumnezeu. Cînd am priceput aceasta, l-am dat inima mea. Și închipuie-ți: De atunci am viața!” Și acest tînar a sfîrșit prin a o găsi. Recent l-am reîntîlnit în Freiburg. „Ei”, l-am întrebat, „cum e? Ai acum impresia că trăiești?” Atunci a răspuns cu fața radiînd: „Da, acum trăiesc!” El este într-adevăr un creștin foarte viu, conduce un grup de tineri și aduce pe alții la Cristos, în care a aflat viața.

Înțelegeți? Sînteți în pericol de moarte, riscați să vă pierdeți viața, să auziți de creștinism, dar să nu-L găsiți niciodată pe Mîntuitorul!

Am un prieten care e comerciant. Recent a fost invitat de un fabricant la o petrecere. Acesta avea o vilă frumoasă într-un parc minunat. Erau prezenți cam o sută de oaspeți. În toila petrecerii, prietenul meu a întîlnit gazda și i-a spus: „Dragul meu, ce bine îți merge! Trăiești regește: ai o proprietate frumoasă, o uzină importantă, o soție fermecătoare și copii încîntători!” Atunci omul a răspuns: „Da, ai dreptate: îmi merge bine”. Apoi a devenit brusc serios și a spus: „Dar nu mă întreba cum merge aici înăuntru!” Și a arătat cu degetul spre inimă.

Cînd merg pe stradă, mi se întîmplă adesea să gîndesc: „Dacă oamenii ar fi sinceri, s-ar opri toți și ar striga: Nu mă întrebați cum merge aici, în inima mea!” Ei nu au pace. Conștiința îi acuză. Ei se simt vinovați.

Și vedeți, există numai Unul care poate să ne vindece. Gîndiți-vă, Dumnezeu ne vede mizeria! Prin noi înșine nu putem merge spre El. Dar Dumnezeu în marea Lui dragoste a venit la noi în Isus. Iată cel mai extraordinar mesaj pe care vi-l vestesc: „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea...”

Eu nu aş fi iubit-o, eu aş fi zdrobit-o cu lovituri de şină de cale ferată, această lume plină de murdărie, de răutate şi de prostie. Dar Dumnezeu a iubit-o. Asta trece peste puterea noastră de pricepere. „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică“. Spuneţi-mi, ce nu va face Dumnezeu pentru voi, dacă L-a lăsat pe Fiul să moară, ca voi să aveţi viaţă?!

Aş vrea să închei cu o istorie frumoasă. Într-o seară, după predică, un tânăr s-a apropiat de Charles Haddon Spurgeon, marele predicator englez, şi i-a zis: „Domnule pastor, aveţi dreptate, trebuie să-L găesc şi eu pe Omul de pe Golgota şi să devin un copil al lui Dumnezeu. Într-o zi o să mă convertesc“. „Într-o zi?“ a întrebat Spurgeon. „Da, mai târziu“. „Mai târziu? De ce nu azi?“ Atunci tânărul explică oarecum încurcat: „Aş vrea într-adevăr să fiu mântuit şi, din pricina aceasta cred că într-o zi mă voi întoarce la Isus, dar mai înainte aş vrea să profit un pic de viaţă“. Spurgeon a izbucnit în râs şi a spus: „Tinere, îţi lipseşte ambiţia. Că vrei să ai *un pic* din viaţă, mi se pare prea puţin. Eu nu vreau *un pic* din viaţă, ci *viaţa*. Iar în Biblie scrie (şi i-a arătat pasajul): Isus spune: „Am venit să aveţi *viaţa*, şi s-o aveţi din belşug“.

Vedeţi, când o asemenea conferinţă este pe sfârşite, am un sentiment penibil, căci îmi zic: „Poate că nu te-ai exprimat destul de clar!“ De aceea, aş vrea să mai repet încă o dată pe scurt: Dumnezeu L-a lăsat pe Isus să moară pe cruce pentru noi, păcătoşi pierduţi şi blestemaţi, pentru ca - aici şi acum - să avem viaţă. Când mă trezesc dimineaţa, atunci pot să cînt de bucurie că am devenit copilul lui Dumnezeu, căci în El am viaţa. Auziţi, Isus a venit ca noi să avem viaţă încă de aici, să fim feriţi pe veci de judecata lui Dumnezeu şi să primim viaţa veşnică.

Cînd ştii acest lucru, poţi să-ţi urmezi drumul plin de bucurie.

Daţi-mi voie să folosesc o ultimă ilustraţie: Era într-o seară de noiembrie. Cădea un amestec de ploaie şi lapoviţă. Vîntul sufla. Era frig. Pe drum au trecut doi oameni. Primul mergea fără palton, cu gulerul hainei ridicat. Îi era indiferent că e ud tot. Nu părea să-i pese unde merge, căci nu

avea un cămin, o patrie! Așa umblă cei mai mulți oameni din lume. Ei nu au o țintă. Dar voi cum mergeți? Este trist să nu ai o țintă, un scop. Filozoful ateu Nietzsche a spus odată într-o poezie:

„Corbii zboară croncănind
Trecînd șir peste oraș;
Vedea-vom iar fulguind:
Vai de cel fără locaș!”

Nici voi n-aveți un locaș veșnic? Pe drum apare un al doilea drumet. El trebuie să facă față aceleiași furtuni, aceluiași noroi, aceleiași ploi, aceleiași zăpezi. Dar el fluieră un cîntecel și merge cu pas vioi. De ce? Pentru că în depărtare vede luminile casei lui. Acolo este căminul lui! Cîrînd va fi la căldură! Nici nu-i pasă de greutatea drumului. Așa merg prin lume cei care aparțin lui Isus și au în El viața: acum și în veci!

Dumnezeu a zis lui Noe: „Intră în arcă!” La fel te rog și eu: Caută un colț liniștit. Isus este acolo prezent. Poți să vorbești cu El. Descarcă-ți toată inima. Cineva m-a întreat: „De ce nu ții ore de audiență?” I-am răspuns: „Pentru ce? Oamenii nu trebuie să vorbească cu mine, ci direct cu Isus!” Fă-o și tu!

Ce trebuie să facem?

Prieteni, primesc o mulțime de scrisori cu tot felul de întrebări. Într-o scrisoare, se punea de curînd următoarea întrebare: „În predici vestiți propriile dvs. convingeri, sau numai doctrina bisericii dvs.?” Atunci i-am răspuns: „E învățătura Bibliei!” Și vedeți, m-am gîndit apoi: Cîtă vreme nu ascultați decît părerea pastorului Busch, veți fi înșelați și frustrați. Căci ea nu vă poate fi de mare folos. Voi trebuie să auziți vocea lui Isus! Isus S-a numit pe Sine Păstorul cel Bun. Și voi trebuie să auziți glasul acestui „Păstor Bun”. În slăbiciunea mea pot să contribui doar puțin, pentru ca glasul „Bunului Păstor” al sufletului nostru să fie auzit.

Iar dacă vorbim acum despre tema „Ce trebuie să facem?”, atunci e foarte important ca Domnul Isus să vă dea răspunsul, iar voi să auziți glasul de Păstor al lui Isus.

1. Puneți capăt necredinței voastre șubrede

În lungii ani ai lucrării mele în marile orașe am auzit atâtea obiecții la mesajul biblic, am întâlnit atîta necredință, încît aş vrea în primul rînd să vă rog - căci e vorba de salvarea sufletelor voastre - să puneți capăt atitudinii voastre de necredință.

În timpul războiului, pe lîngă munca mea de pastor al tinerilor, am servit cîtăva vreme ca duhovnic într-un mare spital. Într-o zi, tocmai am vrut să bat la ușa camerei unui bolnav cînd am văzut o tînră soră alergînd pe culoar spre mine și spunîndu-mi de-abia suflînd: „Vă rog, nu intrați în camera aceasta, domnule pastor!“ „Dar de ce?“ am întrebat eu. „Domnul a interzis categoric intrarea oricărui pastor! Cu siguranță că nu dorește venirea dvs.! O să vă dea afară!“ Și a arătat cu degetul plăcuța cu numele bolnavului de pe ușă, iar eu am citit numele unui cunoscut om de afaceri, pe care-l știam din auzite. „Soră“, „te asigur că am o răbdare vrednică de pus la încercare“ și am ciocănit la ușă. „Intră!“ a zis o voce groasă de bărbat. Am intrat în cameră. În pat era un domn în vîrstă cu păr cărunt. „Bună ziua!“ am spus eu. „Sînt pastorul Busch!“ „O“, a răspuns el, „am auzit multe despre dvs. Vă dau voie să-mi faceți o mică vizită!“ „Foarte drăguț din partea dvs.!“ am exclamat eu bucuros. Și atunci el a continuat: „Dar cu creștinismul dvs. lăsați-mă vă rog în pace!“ „Ce păcat!“ i-am răspuns rîzînd, „tocmai despre aceasta voiam să vă vorbesc!“ „Exclus“, a replicat el cu gest și glas. „Nici nu încape în discuție. Am terminat-o cu religia. Cînd am fost copil, am fost silit să învăț psalmii pe de rost, iar dacă nu-i știam, căpătam bătaie. Ca adult, mi-am construit apoi propria mea filozofie, în care pilonii sînt Darwin, Haeckel și Nietzsche!“ Atunci „am văzut roșu“, căci din nefericire îmi ies cam ușor din fire, și mi-am dat drumul: „Ascultați-mă bine, dragă domnule! Cînd un băiat de șaisprezece ani, în plină adolescență, îmi spune că a făcut din Nietzsche profetul lui, zîmbesc și-i zic: Ei, e numai un fenomen de tranziție. Vei sfîrși prin a descoperi că nici filozofii moderni nu mai cred în profeții cei vechi, care le-au slujit ca model. Dar cînd un om bătrîn ca dvs. aflat deja cu un picior în veșnicie îmi spune asemenea lucruri, este înspăimîntător! Sînteți foarte grav bolnav. Cînd veți sta îna-

intea lui Dumnezeu, o să-I debitați prostiile astea? Vă rog!“ S-a uitat mirat la mine. Hotărît lucru, nu era obișnuit să i se vorbească pe un asemenea ton! Dar atunci mi-a trecut brusc un gând prin minte: „Încetișor! Aici la spital nu ai dreptul să explodezi așa. Aici trebuie să ai o aparență calmă și fină!“ Și atunci mă cuprinde o mare milă pentru acest biet om. Îmi schimb tonul și încep, în ciuda refuzului lui inițial, să-i vorbesc despre Isus care vrea să fie și pentru el un Bun Păstor. El a suspinat adînc: „Da, ar fi frumos! Dar ce să fac atunci cu filozofia mea!? Să arunc atunci peste bord tot ceea ce am crezut o viață întreagă?“ „Bineînțeleș“, am strigat eu bucuros. „Dragă domnule! Aruncați peste bord tot ce nu vă slujește la nimic în fața veșniciei! Aruncați totul peste bord, mai degrabă azi decît mîine! Cu o necredință cusută cu ață albă ca a dvs. nu se poate nici trăi, nici muri în pace. Pe urmă aruncați-vă în brațele deschise ale Fiului lui Dumnezeu care a murit ca să ne răscumpere. El vrea să devină și Salvatorul dvs.“. Atunci a intrat sora. S-a mirat cînd ne-a văzut discutînd așa de familiar. Apoi mi-a făcut semn. Am înțeles. Era timpul să plec. Am strîns cu putere mîna bătrînului domn și am părăsit în tăcere camera. Nu știu dacă a făcut ce i-am zis. Căci în noaptea aceea a murit!

Vedeți, atunci am constatat cu groază că chiar niște oameni cultivați se lasă duși de nas de unii ca Darwin, Haeckel și Nietzsche, și pierd salvarea veșnică prin necredința bazată pe argumente false. De aceea, aș vrea să vă rog înainte de orice să aruncați peste bord toate aceste raționamente superficiale pe care le aduce necredința voastră. Ea nu valorează nici cît un bănuș. Biblia spune: „Este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și om, și anume Isus Cristos“.

Ședeam într-o zi în fața unui bărbat - un tip solid, cît un dulap, pe care l-am numit în sinea mea domnul Ringelmann (omul cercurilor), din pricina motivului cu spirale de pe pulovărul lui. Bineînțeleș, el se numea cu totul altfel. Soția îi murise într-un bombardament, și cei doi fii ai lui căzuseră pe front. Un biet nenorocit. Venisem să-i fac o vizită. De abia am luat loc, că a și început să arunce în mine cu invective: „Domnule pastor, lăsați-mă în pace cu creștinismul dvs.! Am văzut destule în viață, și acum nu mai cred în ni-

mic! Am trecut prin prea multe! Mie poate să-mi spună cineva ce vrea, că eu nu mai cred în nimic!“ Atunci am izbucnit în rîs și i-am spus: „Imposibil! Spuneți-mi, d-le Ringelmann“ - de fapt se numea altcumva - „călătoriți din cînd în cînd cu trenul, nu-i așa?“ „Da“. „De fiecare dată probabil că mergeți la mecanic ca să vă arate permisul de conducere!“ „Nu, nu!“ a spus el. „Te poți încrede în Căile Ferate că ei au grijă ca mecanicii lor...“ „Cum?!“ am făcut eu mirat. „Atunci vă urcați în tren fără să verificați mai întîi că omul care-l conduce e apt s-o facă?! Vă încredințați viața acestui om - fără garanție?! Ei, auziți! Asta numesc eu credință, d-le Ringelmann, să-mi încredințez cuiva viața! De acum să nu mai spuneți niciodată: Nu cred în nimic!, ci spuneți: Nu cred în nimic, în afară de Căile Ferate...“ Am întrebat mai departe: „D-le Ringelmann, mergeți din cînd în cînd la farmacie?“ „Da“, a spus el, „mereu am dureri de cap. Îmi cumpăr doctorie contra migreței“. „Dar“, am spus eu, „d-le Ringelmann, poate că din greșeală farmacistul a pus otravă. Fără îndoială că îl puneți mai întîi să facă analiza!“ „Nu“, a răspuns el, „d-le pastor. Un farmacist cu diplomă își cunoaște meseria, nu mă înșală el pe mine!“ „Cum?!“ am făcut eu mirat. „Înghițiți doctoria fără să o fi analizat? Vă încredințați farmacistului viața? Vă luați doctoria așa, pe încredere? Asta numesc eu credință! Dragă d-le Ringelmann, să nu mai spuneți niciodată că nu credeți în nimic, ci că nu credeți în nimic în afară de Căile Ferate și de farmacist!“ Și am continuat tot așa, vă dați seama. Tot mai mult a ieșit la iveală. La sfîrșit, i-am povestit ceva din propria mea experiență: „Într-o bună zi, am găsit pe drumul meu pe Cel pe care Dumnezeu mi L-a trimis, care a înviat dintre cei morți, care are în palme semnul cuielor ce dovedesc că m-a iubit pînă la moarte. Nimeni din lumea aceasta nu a făcut așa mult pentru mine ca Isus! Nimeni nu e așa vrednic de încredere ca Isus! Credeți că Isus a mințit vreodată?“ „Nu!“ „Nu pot să spun acest lucru despre nimeni altcineva, numai despre Isus! Și cînd am înțeles aceasta, mi-am zis: Atunci vreau să-mi încredințez viața lui Isus!“ Și el a întrebat atunci: „Este așa de simplu?“ Și am răspuns: „Așa de simplu este, d-le Ringelmann. Așa de simplu! Dvs. vă puneți încrederea în toate persoanele posibile, numai în

Acela care e într-adevăr vrednic de încredere, nu! Aruncați peste bord toate argumentele șubrede ale necredinței dvs. și predați-vă viața Domnului Isus!”

Am spus odată la o sută de tineri: „Dau un premiu de un milion de mărci celui care-mi va găsi o singură persoană care să regrete că L-a primit pe Isus Cristos în viața lui!” Bineînțeles că nu aveam acel milion, dar puteam foarte liniștit să fac pariul, căci un asemenea om nu există. Am cunoscut dimpotrivă o mulțime de oameni care au regretat că n-au făcut-o!

De aceea: pune capăt necredinței tale! Crede în Cel care a făcut totul pentru tine! Aceasta e o chestiune între El și tine. Retrage-te într-un colț liniștit și spune-I: „Doamne Isuse, începînd de astăzi vreau să-Ți aparțin!”

2. Puneți capăt îngîmfării voastre

Biblia spune: „O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvîntul care zice: Cristos Isus a venit în lume ca să mîntuiască pe cei păcătoși”. Mulți oameni cînd aud aceste cuvinte sar în sus și zic: „Dar eu nu sînt păcătos; eu n-am comis nici o crimă!”. Acelora le răspund acum: „Aceasta este o minciună! Aceasta trebuie s-o afirmați cîndva, cînd veți sta înaintea lui Dumnezeu: „Eu nu sînt păcătos! Eu am păzit poruncile Tale!?” O să puteți spune așa ceva? Haideți, puneți capăt acestei atitudini de fățarnicie care-și închipuie că totul e în regulă! Nimic nu e în regulă, absolut nimic!”

Acum mulți ani am avut o discuție cu un tînar de douăzeci de ani, pe care n-am uitat-o niciodată. L-am întîlnit într-o zi și i-am spus: „Dragul meu Heinz, nu te mai văd la studiile noastre biblice și la orele de tineret!” Atunci a răspuns: „Da, știți, domnule pastor, între timp am meditat la problemă. Dvs. vorbiți fără încetare despre Isus care a murit pentru cei păcătoși. Dar eu nu am nevoie de un țap ispășitor care să se încarce cu păcatele mele. Dacă am greșit ceva și dacă există un Dumnezeu, voi răspunde eu însumi înaintea Lui! Dar mi se pare ridicol ca să am nevoie de un Mîntuitor, care să fi murit pentru mine!” I-am răspuns: „Bine, dragul meu! Tu vrei să apelezi la dreptate cînd te vei înfățișa înaintea Dumnezeului sfînt. Este dreptul tău. Tu poți să-L respingi pe Isus și să spui: „Eu mă bizui pe dreptate înaintea lui

Dumnezeu! Dar, dragul meu, să-ți fie clar: În Franța se judecă după legea franceză, în Anglia după cea engleză și înaintea lui Dumnezeu după Legea Lui! Dragul meu Heinz, îți doresc să nu fi călcat nici o singură poruncă a lui Dumnezeu, altminteri ești pierdut! La revedere!“ „O clipă!“ a spus el. „Dumnezeu n-o să fie așa de chițibușar!“ „Ha!“ am răspuns eu. „Cum ți-l imaginezi tu pe Dumnezeu cel sfânt? Să presupunem că după ce am trăit cincizeci de ani în mod cinstit, fur ceva timp de trei minute. Lucrul iese la iveală, și eu ajung în fața tribunalului. Acolo stau înaintea judecătorului și îi explic: ‚Domnule judecător, nu fiți așa de chițibușar! Trei minute de furt sînt compensate prea bine de cincizeci de ani de cinste! Cine ar putea să mă acuze pentru atît de puțin?!‘ Știi ce se va întîmpla? Judecătorul îmi va răspunde: ‚O clipă! Eu nu vorbesc de cei cincizeci de ani cinștiți, ci de cele trei minute în care ați furat! Legea vă acuză pentru acest delict!‘ Iar dacă un judecător pămîntesc face așa, nu va face cu atît mai mult Dumnezeu?“

Nu crezi că Dumnezeu te cheamă la judecată? Nu crezi că ai nevoie de iertarea păcatelor? Nu crezi că ești un păcătos? Ah, pune capăt îngîmfării, fățarniciei tale și caută-L pe Domnul Isus care a murit pe cruce pentru păcatele tale și a plătit în locul tău, primește-L, mărturisește-I vina și spune: „Doamne, mă arunc acum cu toată murdăria mea la picioarele Tale! Aș vrea să am harul Tău și spală-mă Te rog cu sîngele Tău!“

3. Faceți pasul hotărîtor

O altă istorioară vă va face să înțelegeți mai clar ce vreau să spun.

Era la începutul perioadei naziste, cînd a trebuit să am de a face cu un înalt demnitar, tablagiu, nazist. Tablagiu, așa numeau tinerii pe cei mari ai imperiului nazist care purtau pe hainele lor tablă din argint și aur - ca păunii. M-am dus cu teamă și tremur înaintea lui, căci pastorii nu erau bine văzuți de regim. Spre marea mea mirare, în loc să mă dea afară, acest om m-a ascultat chiar prietenos. Cînd am terminat, i-am spus: „Auziți! Rar mi s-a întîmplat ca vreunul din colegii dvs. să se poarte cu atîta bunăvoință cu mine. Aș vrea să vă mulțumesc! Și pentru că ați fost așa de draguț cu

mine, aş vrea să vă fac un cadou mare și să vă las mesajul care mi-a fost încredințat: „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ . Atunci m-a privit o clipă și a răspuns: „Nu e nevoie să spuneți mai mult. Părinții mei sînt credincioși și m-au învățat aceste lucruri din copilărie. Dar...“ . A pus o coală mare de hîrtie albă pe masă, a luat un creion, a tras o linie pe mijlocul coalei și a spus: „Vedeți, domnule pastor, eu știu toate acestea. Dar, ca să le am, trebuie să fac un pas peste așa o graniță, trebuie să trec o linie ca aceea pe care am tras-o pe hîrtie. Sînt foarte aproape“ - și mi-a arătat cu degetul un loc lîngă linie - „aici la graniță“ . „Dar ar trebui să fac pasul hotărîtor peste graniță“ . Apoi a adăugat puțin jenat: „Dar poziția mea socială nu-mi permite asta!“ Am plecat întristat. Acest om a murit de multă vreme. Poziția lui socială nu-l va salva în veșnicie! Dar el a înțeles că, pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu, trebuie să facă pasul hotărîtor și să treacă linia.

Tu ai curaj pentru aceasta? O, se merită! Isus te așteaptă cu brațele deschise! Fă pasul hotărîtor peste linie - în brațele deschise ale lui Isus!

4. Renunțați la orice păcat conștient!

Cunosc un om care-și înșală soția. L-am contactat într-o zi și i-am spus: „Trăiți în adulter. O faceți nefericită pe soția dvs. O să ajungeți în iad!“ Atunci a răspuns: „Ce spuneți este absurd. Vreau să vă explic cazul meu. Soția mea nu mă înțelege...“ Apoi mi-a povestit o istorie lungă. Totuși, în adîncul inimii lui știa că păcătuiește. Sînt oameni care trăiesc în ceartă și care spun: „Celălalt a început!“ Oricare ar fi conflictul, totdeauna e vina celuiilalt. Nimeni n-a început cearta, nu-i așa? Totdeauna este celălalt de vină. Dar aş vrea să vă spun că în ochii lui Dumnezeu cearta este la fel de gravă ca și crima! De ce să nu-i pui capăt? Îmi vei zice fără îndoială: „Ce să fac?“ Ei bine, o să-ți spun: „Pune capăt oricărui păcat conștient!“ Dacă ai vrea să te oprești doar o clipă ca să-ți pui întrebarea: „Ce nu este în ordine în viața mea? La ce ar trebui de fapt să pun capăt?“ În lăuntrul tău o știi foarte bine. Crezi că Isus îți dă harul Lui, dacă vrei să păcătuiești mai departe în mod conștient? În Biblie se spune: „Întoar-

ceți-vă! Fiul pierdut și-a lăsat în urmă vechea lui viață. Tu poți să vii la Isus așa cum ești: împovărat și necredincios. Dar pe urmă trebuie să termini cu lucrurile care te duc la pierzare și despre care știi foarte bine că sînt păcate!

În multe scrisori pe care le primesc zilnic, se întîmplă adesea că oamenii se supără și zic: „Ce spuneți e prea dur! Cutare sau cutare lucru nu e păcat!“ Și înșiră apoi lucruri despre care nu am vorbit. Simt atunci în ce măsură se revoltă conștiința noastră împotriva domniei lui Isus Cristos asupra vieții noastre. Auzi, Tu nu vei putea ajunge la o credință vie și nici să o trăiești, dacă nu ai curajul să-ți lași viața în mîinile lui Isus pentru a o sfîrși odată pentru totdeauna cu tot ceea ce trebuie să dispară. Renunță, te rog, la orice păcat conștient!

5. Vorbiți cu Dumnezeu

Știi să vă rugați? Poate știți să spuneți pe de rost o formulă, dar să vă rugați? Să știți că unii au o asemenea idee despre rugăciune, încît mi s-ar ridica părul în cap dacă l-aș mai avea. Recent am fost în vizită într-o casă, și mama din casă mi-a zis: „Și noi sîntem buni creștini. Vino încoace, Clara!“ Cînd fetița ei de patru ani s-a apropiat, ea i-a spus: „Tu poți să recîți o rugăciune deja așa de frumos, arată pastorului cum știi tu să te rogi!“ Și atunci copilul a început. Eu am întrerupt-o rapid: „Oprește-te. Nu trebuie să arăți pastorului cum știi tu să te rogi. Te rog să n-o faci“. Asta nu-i rugăciune. A te ruga înseamnă a vorbi cu Dumnezeu cel viu, care este prezent în Isus, să-ți verși inima în fața Lui. V-ați rugat așa pînă acum vreodată ?

Un om pe nume Robinson, un episcop englez, a scris o carte înspăimîntătoare numită „Dumnezeu e altfel“. În ea se spune că omul modern de fapt nu mai știe să se roage. În acest punct sînt de acord cu el. Însă aceasta nu vorbește împotriva rugăciunii, ci împotriva omului modern! Nu vedeți și voi că e așa? De fapt, episcopul Robinson vrea acum să revizuiască întregul creștinism, pentru că omul modern nu mai știe să se roage. Aș spune mai degrabă că omul modern ar trebui mai bine să învețe iarăși să se roage!

Riscă odată să te rogi! Fie că spui numai: „Doamne, ajută-mă să Te găsesc!“ sau: „Doamne, mîntuiește-mă și pe

mine!“ sau: „Doamne, condu-mă spre adevărata credință!“ sau: „Doamne, iartă-mi păcatele!“, dar începe odată! Nu se pot face de îndată rugăciuni frumoase, ca cele pe care le fac pastorii - cînd citesc dintr-o carte. Dar nu e necesar să se facă rugăciuni frumoase, condiția este adresarea către Dumnezeu cel viu dintr-o inimă sinceră. Trebuie doar să începeți, restul va veni de la sine.

Știți că credința este o legătură intimă între Dumnezeu și mine. În acest caz, dialogul este indispensabil, nu-i așa? Eu Îi vorbesc, și El îmi vorbește. Cu asta am ajuns la punctul următor:

6. Citiți Biblia

Cum vorbește atunci Dumnezeu cu oamenii? El vorbește prin Biblie! De aceea, trebuie să începi neapărat să citești Biblia. „Dar astăzi nu mai citește nimeni Biblia!“ gîndești tu. Da, din păcate. Cineva a explicat odată: Creștinii evanghelici cîntă la sărbătoarea Reformei cîntarea lui Luther: „O cetate puternică“. La sfîrșit, cîntarea spune: „Cuvîntul să-l lăsăm să stea“. Și acum, creștinii lasă Cuvîntul să „stea“ în raftul cu cărți. Nu îl iau jos, ci se gîndesc că „acolo stă corect și bine“. Însă Luther nu a vrut să îndemne la o astfel de practică.

Adesea, în cursul vizitelor mele, mi se spune: „Da, domnule pastor, noi avem chiar și o Biblie veche din 1722, de la străbunica noastră!“ Și mi se aduce această enormă piesă de muzeu, pe care în mod sigur n-o mai citește nimeni! Cu tot respectul pentru Bibliile vechi, te sfătuiesc să-ți cumperi un mic Nou Testament. Unele sînt mai mici ca și palma mea. Există anumite ediții foarte drăguțe. Procură-ți unul din aceste Nou Testamente moderne!

Apoi, pune deoparte în fiecare zi un timp pentru citit. Ascultă pur și simplu ce are să-ți spună Isus pe paginile lui!

Poate că există pasaje pe care nu le înțelegi. Dar citește liniștit mai departe. Tinerilor mei le explic aceasta în felul următor: Un fermier din Brazilia mi-a povestit că, sosind în această țară, a primit o bucată de pămînt. Cînd a ajuns acolo, a văzut că era o parcelă de pădure virgină. A început atunci să doboare copacii, să scoată bolovanii și rădăcinile copacilor. Iar într-o bună zi a putut înhărna doi boi la plug

și a arat pământul. Dar de abia arase trei pași, că plugul s-a poticnit într-o stincă. Ce să facă acum? Să se ducă acasă și să aducă dinamită ca să facă să sară totul în aer, stinca împreună cu boii și cu plugul? Nu! A ocolit cu plugul piatra și apoi a continuat să are. Când a sfârșit, rezultatul nu era strălucit. Dar a semănat imediat și apoi a recoltat destul de puțin. Anul următor a fost deja mai bine. El a putut să dezgroape mai multe pietre și să deșădăcineze trunchiuri de copaci, ceea ce a ușurat trecerea plugului. Iar în al treilea an a fost și mai ușor.

Așa ar trebui să citești Biblia. Esențialul este să începi! Dacă nu înțelegi ceva, ocolește dificultatea și mergi mai departe. Chiar la începutul Noului Testament vei da peste un cuvânt care spune: „Isus va mîntui pe poporul Său de păcatele lui“. Vei spune: Asta o înțeleg! Doar mi se potrivește! Lasă-L de aceea pe Dumnezeu să-ți vorbească prin Biblie! Ia-ți în fiecare zi timp pentru Cuvîntul lui Dumnezeu! Și fă-I această cerere: „Doamne! Dă-mi și lumină! Fă-mă să înțeleg Cuvîntul Tău! Luminează-mi inima, mintea și sufletul!“

Și încă ceva: nu îngădui nimănui să defaime Biblia! Este o carte extraordinară. Da, nu există o carte mai actuală și mai pasionantă ca ea!

Ca tînăr soldat în primul război mondial am fost însărcinat odată cu o misiune de recunoaștere aproape de Verdun. Era seara, la ora amurgului. Ședeam pe marginea unei rișe. Și iată că, înainte de căderea nopții, am zărit o bucătărie de campanie de-a dușmanilor, fără îndoială plecată prea devreme, șonticăind printr-un luminiș defrișat de pădure. Nu ne-am fi gîndit niciodată că pe acolo s-ar fi putut trece. Dar această bucătărie de campanie care nu așteptase căderea întinericului ne făcuse să descoperim o cale de acces la pozițiile dușmane. Dacă o bucătărie pe roți putea trece pe acolo, atunci putea trece și infanteria cu munițiile ei. Aceasta era calea de înaintare a dușmanului! Și credeți că am cruțat-o? Dimpotrivă, toată noaptea am tras asupra ei.

Auțiți, Biblia este calea de aprovizionare cu muniții și hrană prin care Dumnezeu trimite întăriri creștinilor. Și diavolul este destul de șiret ca să tragă asupra acestei căi a lui Dumnezeu. De aceea este Biblia ținta unor atacuri neîncetate. Băiatul cel mai prost va zice: „Pfui, trebuie să fii com-

plet ticnit ca să citești o asemenea carte“. Iar profesorul cel mai savant va căuta să dovedească că ea este o carte ca toate celelalte, scrisă de oameni. Înțelegeți? În privința asta toți sînt de acord: foc continuu asupra ei. Dar dacă vrei să devii copil al lui Dumnezeu și să fii mîntuit, nu trebuie să ții seama de acestea. Nu îngădui nimănui să defaima Biblia! Ea însăși spune că a fost scrisă de oameni care au fost umpluți și luminați de Duhul Sfînt. Iar dacă o citești, vei observa curînd că un alt duh, un duh divin o însuflețește.

Cineva mi s-a plîns într-o zi astfel: „Biblia este pentru mine o carte închisă. Aș vrea să fiu mîntuit, dar cititul Bibliei nu-mi aduce nimic“. Atunci i-am răspuns: „Roagă-L pe Dumnezeu să-ți ajute prin Duhul Său! Roagă-L, chiar trei luni dacă trebuie: Doamne, dă-mi Duhul Sfînt, ca să înțeleg Cuvîntul Tău și să ajung la o credință vie! Poți să mă crezi, Dumnezeu îți va răspunde în mod sigur“.

Apoi aș vrea să vă mai spun în încheiere un singur lucru:

7. Rămîneți în ascultarea predicării Cuvîntului lui Dumnezeu

Mergeți și ascultați-l acolo unde este vestit în mod clar. Trebuie însă să vă spun că există astăzi amvoane de unde este vestită o Evanghelie „îndulcită“.

În locul vostru n-aș merge acolo. Căci eu nu vreau limonadă, ci vinul curat al Evangheliei! De altfel, nu veți întîrzia să observați dacă este predicată Vestea cea Bună, sau nu. Peste tot sînt pastori, preoți, predicatori și oameni care pot vesti Evanghelia. E important să mergeți să ascultați Cuvîntul lui Dumnezeu! Alăturați-vă celor care vor să-l asculte indiferent ce-i costă asta! Cineva îmi zicea recent: „Știți, eu sînt un individualist!“ N-am putut decît să-i răspund: „Nici-odată nu veți păstra o credință vie, dacă nu căutați contactul cu ceilalți creștini, dacă nu mergeți acolo unde e vestit Cuvîntul lui Dumnezeu!“

Înainte de a încheia, aș vrea să vă mai povestesc istoria unei bătrîne doamne pe care am cunoscut-o. Un tînăr mi-a zis într-o zi: „Nu mai tot povestești istorii cu femeii bătrîne!“ Dar asta nu era decît părerea unui tînăr. Femeia despre care vreau să vă vorbesc a jucat un mare rol în viața mea. Am cunoscut succesiv trei ingineri care au ajuns prin ea la cre-

dința în Isus. Atunci mi-am zis că din ea trebuie să emane o mare forță spirituală și m-am dus s-o văd. Era văduva unui miner. S-a bucurat că am venit și mi-a povestit cum a ajuns la credință. Locuia pe vremea aceea într-o veche suburbie din Essen care astăzi face parte din oraș. Această suburbie se numea Stoppenberg, dar noi o poreclisem Korkenhügel. Într-o zi, femeia a citit în ziar că urmau să fie ordinați doi pastori în biserica St. Paul. Ea a zis prietenelor ei: „La Essen asta-i totdeauna un eveniment. Haideți să mergem și noi să vedem!“ Și au luat-o pe cîmp într-acolo, dar pînă la biserică a fost foarte departe. Cînd au ajuns, uriașa clădire era plină vîrf. Ele au trebuit să rămînă în picioare undeva în spate. Unul din pastorii ordinați, Julius Dammann, a avut o mare influență asupra Essen-ului. Femeia mi-a zis: „Julius Dammann s-a dus la amvon și a citit cuvîntul din Ioan: ‚Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît a dat pe unicul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică‘. Apoi s-a aplecat în față și a spus: ‚Dintre suțele de mii de cuvinte din Biblie, de nici unul nu mă tem așa de mult ca de cuvîntul ‚pierdut‘. Tu poți să fii pierdut pe veci, dacă Dumnezeu Se retrage de la tine! Asta-i iadul!‘ Eu, fată tînără, stăteam în picioare în spatele uriașei biserici. Din clipa aceea n-am mai auzit nici un singur cuvînt din predică. Eram ca lovită de trăznet. Îmi tot ziceam: ‚Și eu sînt pierdută! N-am pace cu Dumnezeu! N-am iertarea păcatelor! Nu sînt un copil al lui Dumnezeu! Sînt pierdută!‘ Am plecat apoi spre casă ca prin vis. După trei zile, tatăl meu m-a întrebat: ‚Ești bolnavă?‘“. Ea a încercat să le explice părinților. Ei au spus: „Ai o păsărică! Ești bolnavă de nervi!“ Nimeni nu-i înțelegea spaima de moarte la gîndul că era pierdută. Eu vă doresc tot ce este mai bun - și totuși tocmai de aceea aș vrea ca și voi să faceți aceeași experiență, iar prin acțiunea Duhului Sfînt în inima voastră, să puteți spune la rîndul vostru: „Sînt pierdut!“ Ea a povestit mai departe: „Patru săptămîni m-am chinuit așa, complet debusolată. Apoi am citit într-un ziar că pastorul Dammann urma din nou să predice. Și iarăși am plecat pe jos de la Stoppenberg la Essen. Pe tot drumul m-am rugat. Mă obseda aceeași rugăciune, un verset de cîntare:

„Ajută-mă să știu, Isuse bun, Că din tot ce este pe pămînt

Nimic n-are valoare-n sine,
Decît să fac cu Tine legămînt“.

Aceasta s-a rugat tot drumul. Apoi a ajuns la biserica St.-Paul. Dammann predica. Biserica era plină deja. Nu a reușit să-și găsească loc și a trebuit să rămînă în picioare. Atunci s-a rugat încă o dată:

„Ajută-mă să știu, Isuse bun,
Că din tot ce este pe pămînt

Nimic n-are valoare-n sine,
Decît să fac cu Tine legămînt“.

Apoi a deschis cartea de cîntări la numărul afișat. Spre marea ei uimire, era tocmai acea cîntare: „Ajută-mă să știu, Isuse bun...“ Atunci s-a gîndit: „Dacă toată lumea cîntă această cîntare într-un duh de rugăciune, se va petrece cu siguranță ceva!“ Apoi pastorul Dammann s-a urcat la amvon și a citit din nou un text din Evanghelia după Ioan: „Isus a zis: Eu sînt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mîntuit. Amin“.

Ea povestea: „Acum eram pentru a doua oară la biserică și din nou n-am auzit altceva decît acest verset, căci chiar în acea clipă, totul a devenit clar pentru mine: Isus Cel Înviat este ușa către viață! Și eu am intrat prin ea. Altceva n-am mai auzit din predică. Dar asta mi-era destul. Eu intrasem în viață!“

Obișnuiesc să povestesc această istorie cînd înlînesc oameni care-mi spun: „Ah, eu nu merg la biserică! Eu nu suport genul acesta de atmosferă. Prefer să mă duc la pădure unde să ascult cîntecul păsărilor și murmurul vîntului în copaci...“ Atunci le răspund: „Femeia aceasta n-ar fi ajuns niciodată la credința vie dacă n-ar fi mers să asculte Cuvîntul lui Dumnezeu!“

Ce trebuie să facem noi? Să punem capăt necredinței noastre, să punem capăt îngîmfării noastre, să facem pasul hotărîtor, să renunțăm la orice păcat conștient, să vorbim cu Dumnezeu, să citim Biblia și să rămînem în ascultarea predicării Cuvîntului lui Dumnezeu!

Eu trebuia să răspund la întrebarea: „Ce trebuie să facem?“ și v-am dat răspunsuri importante. Dar în încheiere aș vrea să rezum în cîteva cuvinte ceea ce este mai important.

Hotărîtor în fond nu este ce facem noi - oricît de important ar fi, Hotărîtor este ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi - în Isus! Aceasta e Vestea cea Bună pe care trebuie să v-o anunț: „Isus a făcut totul pentru toți!“ El a venit la noi, a înviat pentru noi, El stă pentru noi la dreapta lui Dumnezeu. El e Păstorul cel Bun, care face totul pentru oile Lui. Cum adeverește psalmistul în Psalmul 23: „Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic“ și apoi enumeră cît de nesfîrșit de mult face pentru el Păstorul cel Bun. O, aș dori ca și voi să spuneți: „Domnul este Păstorul meu!“

De ce tace Dumnezeu?

În lume se întîmplă lucruri groaznice!

Mergeam odată pe stradă în Essen - era, cred, în anul 1937 - cînd mă întîmpină un băiat de șaisprezece ani extrem de tulburat. Întrucît îl cunoșteam din lucrarea printre tineri, l-am întreat: „Ce s-a întîmplat cu tine?“ Mi-a răspuns: „M-au dus cu forța la spital și m-au sterilizat pentru că mama mea este evreică. Și cînd am venit acasă, părinții mei fuseseră ridicai“. Și nu i-a mai revăzut niciodată. Tatăl a fost închis. Mama a ajuns la Auschwitz în lagărul de concentrare. Nu l-am putut ajuta pe băiat decît să ajungă în Olanda. De acolo a plecat în America. Însă nu voi uita niciodată imaginea acestui băiat tulburat, zguduit: „Pe mine m-au dus cu forța la spital, și m-au sterilizat, pentru că mama mea este evreică. Și cînd am ajuns acasă, părinții mei fuseseră ridicai“. Și ceva asemănător s-a întîmplat de milioane de ori.

Atunci apare întrebarea: „Și Dumnezeu?“ „Unde-i Dumnezeu?“ „N-are nimic de spus la asta?“ „De ce tace Dumnezeu?“

În Köln, un nebun a pătruns într-o școală cu un aruncător de flăcări: a omorît doisprezece copii! Și cineva se întreat atunci: „Și Dumnezeu?“ - „De ce tace Dumnezeu?“

Sau mă gîndesc la o tînără femeie care are cancer. Se stinge încet din mijlocul copiilor ei, în chinuri groaznice. Cine vede asemenea grozavii, acela trebuie totuși să întreat: „Și Dumnezeu?“ „De ce tace Dumnezeu?“

Există mulți oameni care pot acum să-și povestească istoria și în încheiere să întrebe: „Și Dumnezeu?” - „Unde a fost Dumnezeu?” - „De ce tace Dumnezeu?”

Iubitul nostru poet german Friedrich Schiller a compus odată o „odă bucuriei”: „Bucurie, fiică mîndră, din a zeilor grădină”. Și apoi vine versul: „Va fi stînd un Tată bun, peste lumile solare”. Totuși, omul de azi e ispitit să spună: „Nu se poate să stea un Tată bun, peste lumile solare”.

Cui i se întimplă așa ceva, cine ajunge să pună întrebări ca: „Unde este Dumnezeu?” - „De ce îngăduie El asta?” - „De ce tace El în fața acestor lucruri groaznice?” ajunge poate la punctul unde survine gîndul periculos: „Poate că nu există nici un Dumnezeu?! Poate că cerul e gol?! Poate că ateismul e totuși adevărat?!” Prieteni, cui îi vin asemenea gînduri, acela trebuie să se-nfioare. Căci dacă aceasta ar fi adevărat, dacă n-ar exista nici un Dumnezeu, atunci ar fi ceva îngrozitor. Atunci noi oamenii - noi fiarele - am fi lăsați singuri. Atunci am fi ca niște copii rătăciți, care nu mai găsesc drumul spre casă. Să nu existe nici un Dumnezeu?! Ar fi groaznic! Cînd oamenii îmi spun: „Sînt ateu!”, atunci zic: „Nici nu bănuieți ce spuneți prin aceasta! Deasupra noastră nimic! Lăsați singuri! Singuri unii cu alții!” Nimic nu e mai groaznic pentru om ca omul, nu-i așa? Romanii au avut un proverb: „Homo homini lupus”. Asta înseamnă: „Omul este un lup pentru celălalt” - groaznic!

Nici nu pot spune de cîte ori în calitatea mea de pastor am auzit propoziția aceasta: „Cum poate Dumnezeu să îngăduie așa ceva? De ce tace Dumnezeu la toate astea?” Și pentru că am fost întrebat aceasta de atîtea ori, aș vrea acum să vă răspund.

Dar mai înainte trebuie să vă spun: Eu nu sînt secretarul intim al lui Dumnezeu. El nu mi-a încredințat planurile Lui și nici nu mi le-a dictat în stenograme. Înțelegeți? În sine e cam prostește să întrebăm așa, ca și cum l-am putea înțelege pe Dumnezeu. Dumnezeul, pe care eu Îl pot înțelege, n-ar fi mai sus ca un decan sau un episcop. Pe aceia îi mai pot înțelege. Dar acela n-ar fi Dumnezeu pe care l-aș putea înțelege. Dumnezeu spune odată în Biblie: „Gîndurile Mele nu sînt gîndurile voastre, și căile Mele nu sînt căile voastre”. E cît se poate de clar.

Dar am căpătat totuși din Biblie câteva cunoștințe și aş vrea acum, cât de bine pot, să vă răspund la întrebarea: „De ce tace Dumnezeu?”

1. Întrebarea e pusă complet greșit

Mai întâi aş vrea să vă spun că întrebarea: „De ce tace Dumnezeu?” e pusă invers. Anume, este pusă ca și cum pe scaunul judecătorului dintr-un tribunal ar sta doamna Schulze sau pastorul Busch, iar pe banca acuzaților Dumnezeu. Și apoi am spune: „Inculpat Dumnezeu, cum de poți să îngădui toate acestea? De ce taci?” Aș vrea să vă spun foarte clar: Un Dumnezeu care ne-ar lăsa să ședem pe scaunul de judecător și S-ar lăsa așezat pe banca acuzaților n-ar mai fi Dumnezeu!

Îmi aduc aminte de o scenă simpatcă pe cînd eram tînăr pastor. La 27 de ani de abia venisem la Essen, cînd a izbucnit o mare grevă a minerilor, care a tulburat pe atunci foarte mult spiritele. Într-o zi am trecut pe lîngă un loc viran. Un om stătea în picioare pe o ladă și vorbea tare oamenilor din jur despre copii care mor de foame, exploatarea de către patroni și lipsa locurilor de muncă. Deodată m-a zărit, m-a recunoscut și a urlat: „Ha! Iată-l pe pastor! Vino încoace!” Eu aproape totdeauna dau ascultare unei invitații prietenoase. Și m-am dus într-acolo. Oamenii mi-au făcut loc pînă am ajuns la vorbitor. În jurul meu se aflau poate o sută de mini-neri. Aveam un sentiment ciudat. Pentru asemenea situații nu fusesem pregătit la facultate. Atunci vorbitorul începe: „Auzi, pastore! Dacă există un Dumnezeu, ceea ce eu nu știu, dar dacă există vreunul, atunci vreau ca după ce mor să mă duc înaintea Lui și să-I spun” - și apoi a urlat -: „De ce ai permis ca să fie uciși oamenii pe cîmpul de luptă?! De ce ai îngăduit ca să moară copii de foame, iar alții să arunce mîncarea în mare, pentru că aveau prea multă?! De ce ai îngăduit ca oamenii să se chinuiască și să moară de cancer?! De ce? De ce? Și atunci vreau să-I spun: „Tu, Dumnezeule, jos cu Tine! Pleacă de aici! Șterge-o!”” Așa a strigat omul. Atunci am strigat și eu: „Foarte corect! Jos cu dumnezeul ăsta! Jos cu dumnezeul ăsta!” Dintr-odată s-a făcut tăcere. Vorbitorul a făcut o figură uimită și a spus: „O clipă! Sînteți totuși pastor! N-ar trebui să strigați: „Jos cu acest dumne-

zeu!“ La care i-am răspuns: „Ascultă-mă! Dumnezeu înaintea căruia ai putea să mergi astfel și să-i spui ce-ai zis mai înainte, care se lasă tras la răspundere, tu ca judecător și el ca acuzat - acela există numai în imaginația ta. Aceluia pot doar să-i spun: „Jos cu acest Dumnezeu! Jos cu acest Dumnezeu prost, pe care și l-a construit epoca noastră, pe care-l putem acuza, da la o parte sau readuce înapoi după nevoie! Dumnezeu acela nu există! Dar vreau să-ți spun ceva: Există un alt Dumnezeu adevărat. Înaintea Lui vei sta ca acuzat și nu vei putea deloc să deschizi gura când te va întreba: „De ce nu M-ai cinstit? De ce nu M-ai chemat? De ce ai trăit în necurăție? De ce ai mințit? De ce ai urît pe alții? De ce te-ai certat? De ce...?“ Așa te va întreba. Atunci vorba ți se va opri în gât! Și dintr-o mie de întrebări nu vei putea răspunde la nici una! Nu există nici un Dumnezeu căruia să-L putem spune noi: „Jos cu tine!“ Ci există un Dumnezeu sfânt, adevărat, care ne-ar putea spune odată: „Jos cu tine!“

Asta aș dori să vă spun și vouă: Dacă auziți astăzi oameni care reproșează lui Dumnezeu: „Cum poate Dumnezeu să permită toate acestea? De ce tace Dumnezeu?“, atunci să le spuneți: „Ar fi un Dumnezeu prost și înfumurat acela pe care l-am putea noi acuza! Există numai un Dumnezeu sfânt, care ne acuză pe noi, pe voi și pe mine!“ Ați păzit poruncile lui Dumnezeu? Ce vă închipuiți atunci? Dumnezeu ia în serios poruncile Lui. Noi sîntem acuzații, nu El! Acesta e primul lucru pe care trebuie să-l spun cu toată claritatea: Întrebarea e pusă complet greșit.

Și acum al doilea lucru:

2. Tăcerea lui Dumnezeu este judecata Sa

„De ce tace Dumnezeu?“ Vedeți: Da, Dumnezeu tace deseori. Și tăcerea lui Dumnezeu e cea mai teribilă judecată asupra noastră!

Sînt convins că există iad. Bineînțeles că el nu e așa cum e zugrăvit în multe cărți, că diavolul frige acolo sufletele sau vreo prostie asemănătoare. Dimpotrivă, cred că iadul va fi când Dumnezeu nu mai are nimic de spus omului. Atunci puteți să-L chemați, să-L strigați, să-L rugați. El nu vă va mai răspunde! Scriitorul rus Dostoievski a spus odată: „Iadul e locul spre care Dumnezeu nu Se mai uită“ - și unde

am scăpat definitiv de El, unde cu adevărat sîntem părășiți de Dumnezeu. Da, tăcerea lui Dumnezeu e judecata Sa. Și vedeți: Cu asta începe iadul încă de aici, că Dumnezeu tace.

Aș vrea să vă povestesc aici o istorie din Biblie: Erau două orașe, Sodoma și Gornora, cu o civilizație înaltă și rafinată. Dumnezeu nu era negat. Existau, probabil, și cîțiva pastori, niște nenorociți. Dar Dumnezeu nu era luat în serios. Poate că-și aminteau de El la cununii și înmormîntări, dar în rest nimeni nu se sinchisea de El. Toate poruncile Lui erau călcate în picioare. În Sodoma locuia un om pe nume Lot. Acesta spunea din cînd în cînd: „Așa nu se poate să vă purtați cu Dumnezeu! Nu vă înșelați, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit! Ce seamănă omul, va și secera!“ „Ah“, au răspuns oamenii, „nu fă glume proaste! Tu nu ești un pastor! Încetează să mai spui asemenea absurdități: Ce seamănă omul, va și secera!“ Și așa s-a făcut că în zorii unei zile - după ce mai înainte Dumnezeu îl scosese pe Lot din oraș -, Dumnezeu a făcut să plouă din cer foc și pucioasă peste cele două cetăți. Ce înseamnă asta, am trăit în război, cînd au căzut bombe. Dar Dumnezeu poate asta și fără avioane. Îmi pot închipui cum s-au repezit oamenii din pat și au strigat; „În pivniță!“ Și au fugit într-acolo. Și apoi s-a făcut cald ca într-un cuptor. Și atunci au strigat: „Ieșiți afară!“ Și s-au repezit spre ieșire. Dar afară ploua peste tot cu pucioasă și foc. Oameni care nu mai știu ce să facă: afară nu pot ieși, înăuntru se sufocă. Așa povestește Biblia. Și atunci mi-am imaginat - asta Biblia nu o descrie - ce fel de oameni erau adunați laolaltă: o tinăra femeie mondenă, pentru care „bunul Dumnezeu“ a fost pînă acum un om bun; un domn mai în vîrstă - care putea să recunoască după gust orice marcă de vin roșu, care n-avea nimic contra lui „Dumnezeu drăguțul“, căci îi era complet indiferent. În pivnița aceea se întîlneau tot felul de tipuri: oameni drăguți, oameni ordonați, cetățeni cumsecade, buni plătitori de impozite. Toți aveau secretele lor întunecate, ca de altfel orice om de azi. În pivniță, aerul devenea tot mai cald. Vroiau să iasă, dar nu puteau, căci afară era prăpăd. Apoi a pus groaza stăpînire pe ei. Și dintr-odată domnul cel gras a spus: „Oameni buni, Lot a avut dreptate: Dumnezeu există cu adevărat!“ Iar tinăra fată mondenă a spus: „Atunci un singur lucru ne poate aju-

ta: Trebuie acum să ne rugăm! Cine știe să se roage?“ Și atunci și-au ridicat mâinile - în vechime oamenii se rugau cu mâinile ridicate - pe care pînă acum nu și le ridicaseră niciodată. Și dintr-odată și-au dat drumul: „Doamne, fie-Ți totuși milă! Am păcătuit! Te-am disprețuit! Dar oprește totuși prăpădul! Tu ești totuși ‚bunul Dumnezeu‘, ești totuși îndurător! Doamne, fie-Ți totuși milă!“ Și apoi s-a făcut liniște. Se auzea doar vuietul și pîriitul focului. Apoi brațele au căzut în jos și și-au strîns pumnul: „Dumnezeule, de ce taci?!“ Și tăcerea a rămas! Se auzea doar vuietul focului. Puteau acum să se roage sau să blesteme - Dumnezeu nu mai răspundea!

Există o graniță, pe care un om sau un oraș sau un popor o poate trece, o graniță a indiferenței față de Dumnezeu cel viu. De aici încolo Dumnezeu nu mai ascultă sau nu mai răspunde. De aici puteți să vă rugați sau să blestemați - El nu mai răspunde. Înțelegeți deci că această tăcere peste Sodomă era cea mai teribilă judecată a lui Dumnezeu? Dumnezeu nu mai avea nimic să le spună! Iar cînd mă uit la patria noastră cu totală indiferență față de adevărul lui Dumnezeu, față de poruncile lui Dumnezeu și față de mintuirea Lui, atunci deseori mă cuprînde groaza. Poate că și voi veți avea parte de faptul că, fie că vă rugați, fie că înjurați - Dumnezeu nu mai are nimic de spus.

Se spune odată în Biblie despre Dumnezeu: „V-am chemat, și n-ați răspuns“. De ce taci, omule, dacă Dumnezeu te cheamă? Deci, tăcerea lui Dumnezeu e cea mai teribilă pedeapsă a Lui!

Al treilea lucru pe care aș vrea să-l spun este acesta:

3. Depărtarea prea mare împiedică auzirea

Dacă avem impresia că Dumnezeu tace, e poate și pentru faptul că ne-am depărtat prea mult de El!

De curînd a venit un tînăr la mine și mi-a spus: „Pastore Busch, mă supărați! Dvs. vorbiți tot timpul despre Dumnezeu. Cînd vă întîlnesc pe stradă - imediat începeți cu Dumnezeu. Eu nu-L aud pe Dumnezeu, nu-L văd pe Dumnezeu. Unde vorbește El atunci? Nu aud nimic!“ Atunci i-am răspuns: „Tînere, cunoști istoria cu fiul pierdut?“ „Da și nu prea“, explică el. „Da și nu prea nu înseamnă nimic. Vreau

să-ți spun o istorie pe care a povestit-o Însuși Isus. A fost un om bogat care avea doi fii. Unul era cam ușuratic. Acasă i se părea prea strîmt, prea mărginit, prea mohorit. Pur și simplu nu i se potrivea. Într-o zi îi spune tatălui: „Tată, dă-mi partea mea de avere care mi se cuvine căci vreau să plec în lume!” Tatăl îi dă ce-a cerut și fiul pleacă în lumea largă. Și apoi se spune despre el: „Și-a risipit averea trăind în destrăbălare”. Puteți să vă închipuiți cam cum este. În orașele mari poți să scapi una-două de bani. Și pe deasupra a venit și o foamete și lipsa de loc de muncă. El decade fără speranță și ajunge în cele din urmă porcar. În Israel, porcii sînt socotiți ca fiind necurați. Pentru un israelit, a fi porcar era lucrul cel mai rău ce i se putea întîmpla. Dar, din pricina foametei, era bucuros să poată mîncea din roșcovele pe care le mînceau porcii. Acolo nu mai putea auzi glasul tatălui. Acesta era pur și simplu prea departe de el. Fiul pierdut putea spune: „Nu aud glasul tatălui!”. Clar! Bineînțeles că nu-l auzea! - Dați-mi voie să fac aici o paranteză ca să-mi imaginez istoria, ceea ce în Biblie nu se spune. Și iată-l pe cel ce a fugit de acasă la porci. El flămînzește. Și atunci se plînge de tatăl lui: „Cum poate el să permită să-mi meargă așa de rău?” Așa îmi pare lumea de azi: Ea L-a părăsit pe Dumnezeu, apoi nenorocirea se năpustește asupra ei - și ea strigă: „Cum poate Dumnezeu să îngăduie toate acestea?! De ce tace Dumnezeu?!” - Totuși, Isus povestește istoria fiului pierdut astfel: Există un ceas în viața lui cînd își vine în fire: „Sînt un nebun! La tatăl meu este belșug de pîine - și eu mor aici de foame! Mă voi scula și mă voi duce la tatăl meu și îi voi spune: „Tată, am păcătuit!”” Și el se scoală și se întoarce spre casă. Tatăl îl vede de departe și aleargă în întîmpinarea lui. Dar fiul risipitor spune: „Tată, am păcătuit!” Atunci tatăl îl ia în brațe și strigă: „Aduceți cea mai bună haină, puneți-i un inel în deget și încălțăminte în picioare!” Dintr-odată aude el glasul tatălui. „Dacă nu poți să auzi glasul lui Dumnezeu, înseamnă că te-ai depărtat prea mult de El! Trebuie să te întorci, asta o știi foarte bine!” am spus eu tînarului.

Oamenii pot să se fi depărtat foarte mult de Dumnezeu - chiar pînă la porci - biblic vorbind. În timp ce eram locotenent în primul război mondial și rătăceam departe de Dum-

nezeu, o știam și gîndeam: „Ar trebui de fapt să mă întorc la Dumnezeu!“ Și n-am întîlnit încă niciodată pe cineva care să nu fi știut în fond: „Ar trebui de fapt să mă întorc!“ Femeia cea mai îndreptățită spune: „Sînt în ordine!“ Dar dacă vorbesc mai mult cu ea, zice: „Da, ar trebui de fapt să mă întorc! Este multă vină în viața mea. De fapt, inima mea e complet împietrită!“

Fiecare din noi știe: „Ar trebui de fapt să mă întorc!“ De ce nu o faci? Întoarce-te totuși! Și atunci o să auzi și glasul Tatălui!

Apoi, al patrulea gînd la întrebarea „De ce tace Dumnezeu?“ este:

4. Trebuie să auzim ultimul cuvînt al lui Dumnezeu

Mai vrei să ascuți? Nu vă plictisesc? De fapt, dacă vă plictisesc e vina mea și nu a Evangheliei. Pastorii și preoții pot s-o facă plictisitoare, dar atunci citiți Biblia fără noi. Evanghelia e palpitantă - credeți-mă!

Ce aș vrea să vă spun acum este cel mai important: Dacă aveți sentimentul că Dumnezeu tace, atunci trebuie să auziți ultimul cuvînt al lui Dumnezeu! Deci - citez acum o propoziție din Biblie, care e așa de lungă, că ar trebui de fapt s-o repet: Ea se află în primul capitol al epistolei către evrei: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri (prin Moise și Ieremia de pildă), în multe rînduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfîrșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul“. Știți cine este Fiul lui Dumnezeu? Acesta e Isus!

Isus! Și iată că am ajuns iarăși la temă. Inima începe să-mi bată mai tare cînd pot să vorbesc despre Isus. Acest Isus este - cum a fost numit - Cuvîntul lui Dumnezeu devenit Om. „Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit printre noi“. Înțelegeți: cînd rostim un cuvînt, s-a și dus - ca răsufierea. Dumnezeu a lăsat ca un cuvînt să devină trup - în Isus. Isus e ultimul cuvînt al lui Dumnezeu!

Cunoașteți expresia „ultimul meu cuvînt“? Să presupunem deci că aș vrea să-ți vînd o vacă. Nu-ți fie teamă, n-o fac! Habar n-am despre vînzarea vacilor. Dar să presupunem că aș vrea să-ți vînd o vacă. Cît costă o vacă? Nu știu. Să zicem: 1000 de mărci. Tu spui: „Dau 300. Mai mult nu!“ „Dar eu aș vrea de fapt 1200 de mărci!“ spun eu. Atunci tu

oferi 400 de mărci. Eu răspund: „1100!“ Și așa ne țirguim unul cu altul, pînă spun: „Deci: 800 de mărci e ultimul meu cuvînt!“ Dacă nu sînt nătăfleş, atunci rămîne așa și nu se mai schimbă nimic. Isus e ultimul cuvînt al lui Dumnezeu! Și dacă nu-L accepți, atunci Dumnezeu nu mai are nimic să-ți spună. Înțelegi? Cînd oamenii se plîng: „Dumnezeu nu vorbește! De ce tace Dumnezeu?“, atunci răspund: „Dumnezeu nu mai are nimic să vă spună dacă nu vreți să-I acceptați ultimul Lui cuvînt!“ Trebuie să-L primești pe Isus! Altfel nu merge!

Întîlnesc adesea oameni care-mi spun: „Eu cred în ‚bunul Dumnezeu‘. Dar Isus?“ Auziți: Isus e ultimul cuvînt al lui Dumnezeu, devenit trup, pentru noi! Ce înseamnă aceasta, o să vă explic mai departe. Și aici trebuie să vă povestesc puțin despre Isus. Nimic nu fac cu mai multă plăcere ca aceasta!

În jurul lui Isus se află o mulțime de oameni. Și El vorbește. Dintr-odată se produce o tulburare. Oamenii încep să vocifereze și să se miște din loc. Isus Își întrerupe vorbirea: „Ce s-a întîmplat?“ S-a petrecut ceva îngrozitor: A venit un lepros. Știți ce e lepra? Omul putrezește de viu. E groaznic: putreziciunea mănîncă urechile, nasul, buzele. Și această lepră este atît de molipsitoare, încît leproșii trebuie să trăiască izolați. Ei nu au voie să vină printre oameni. Și un asemenea lepros apare acum în mulțime! El a auzit de Isus, și-l mîină o mare dorință: „Aș vrea să văd pe Mîntuitorul!“ Așa că vine. Și i se face loc larg. Oamenii se dau toți în lături. Dar apoi urlă: „Fugi de aici! Pleacă!“ Iau pietre în mîină și-l amenință. Dar el nu se lasă oprit. Îmi pot imagina foarte bine cum prin mulțime se deschide o potecă făcută de oameni înspăimîntați. Iar prin spațiul liber creat el înaintează - pînă în fața lui Isus. Nu, el nu stă înaintea lui Isus în picioare, ci cade în țărîină înaintea Lui și-și plînge Mîntuitorului toată mizeria: „Viața mea e ratată, stricată! Isuse, dacă vrei, poți să mă cureți. Ajută-mă!“ Ah, știți, chipul omenesc distrus și Mîntuitorul, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să se întîlnească! Așa trebuie să fie: Sărăcia noastră trebuie să vină la Isus. Ah, vă doresc să aruncați la gunoi puțintica „religie“ și să vă aduceți mizeria înaintea lui Isus. Și iată că leprosul stă înaintea lui Isus: „Dacă vrei, poți să mă cureți!“ Și acum

se întâmplă ceva ce mi se pare nesfârșit de frumos. Aș putea să-mi închipui că Isus s-a dat un pas înapoi de la acest chip omenesc distrus și a spus: „Da, bine. Scoală-te! Fii curățit!” Dar nu, El nu face asta. Isus face un pas înainte și-și pune mâinile peste capul bolnav! Oamenii țipă de spaimă: „Nu se poate pune mâna pe un lepros!” Biblia relatează: „Și Isus l-a atins”. Nici o murdărie nu e prea dezgustătoare pentru Mîntuitorul! Nici o mizerie nu e prea mare pentru El! Și El își pune mâna peste ea! Dacă aș fi pictor, mi-aș dori să pot picta mâinile lui Isus pe fața distrusă, pe jumătate putrezită a leprosului. Acesta e Isus, minunea vremurilor! Și dacă se află aici cineva de care nimeni nu vrea să știe, atunci Isus îl atinge cu mâna și-i spune: „Te-am salvat, trebuie să fii al Meu!” Și dacă există vreunul care e chinuit de lepra murdăriei și păcatului, atunci Isus îl atinge și-i spune: „Fii curățit!”

În Isus, întreaga dragoste a lui Dumnezeu vine la noi, în mizeria noastră, în păcatul nostru, în necurăția noastră, în boala noastră! Isus e Cuvîntul lui Dumnezeu devenit Om! Și mai spun oamenii: „De ce tace Dumnezeu?”! Oare n-a vorbit Dumnezeu destul de clar și de minunat? Nu este aceasta vorbirea lui Dumnezeu?

Și acest Isus e pus într-o zi pe cruce. În mâini și în picioare l se bat cuie. Apoi El este ridicat pe ea. În jurul crucii este o mulțime gălăgioasă și furioasă. Soldații romani îi trag pe oameni înapoi. Veniți să stăm și noi sub cruce! Privește-L pe Omul de pe Golgota!

„Cu răni și spini pe frunte/ Isus a suferit,
Pe muntele Golgota/ De oameni chinuit.”

Uită-te la El! Întrebă-L: „De ce atîrni acolo?” Și El îți răspunde: „Pentru că ești vinovat înaintea lui Dumnezeu. Fie îți plătești vina în iad, fie o plătesc Eu acum pentru tine. Cineva trebuie s-o plătească! Eu vreau s-o fac pentru tine. Crede numai în Mine!”

Cînd, tînăr fiind, am înțeles că El e Mielul de jertfă, care poartă păcatul lumii - și al meu, că aici îmi șterge Isus vina, mă împacă cu Dumnezeu, îmi plătește răscumpărarea ca să fiu al lui Dumnezeu, atunci mi-am pus inima sub cruce, și am spus:

„Cui altcuiva să mă predau/ Și viața-ntreagă să o-nchin/
Decît Acelui ce pe cruce/ Jertfitu-S-a în amar chin?“

Și apoi Isus e pus în mormînt. La gura lui e prăvălită o piatră mare. Soldații romani îl străjuiesc. Iar cînd se crapă de ziuă în dimineața zilei a treia, se face o lumină ca și cum în apropiere ar fi explodat o bombă atomică, astfel că soldații - și aceștia erau bărbați, nu glumă - cad în leșin. Și ultimul lucru pe care îl văd este ieșirea glorioasă din mormînt a acestui Isus!

Nu spun basme. Vă vorbesc pentru că știu că acest Isus a înviat dintre cei morți. Acest Isus, care a murit pentru tine, trăiește! Nu există nimeni pentru care să nu fi murit Isus. Și acest Isus trăiește și te cheamă - ca ultim cuvînt al lui Dumnezeu! Iar întrebarea decisivă a vieții tale este dacă Îl primești!

„De ce tace Dumnezeu?“ Dumnezeu nu tace, prieteni. El vorbește doar. Cuvîntul Lui este: „Isus“! Și asta înseamnă: Dragoste, har, îndurare!

În viața mea am trecut prin ceasuri îngrozitoare - în închisorile naziste și în războiul cu bombe. Îmi aduc aminte de unul din cele mai groaznice ceasuri. Mi-a rămas strigătul de spaimă în gît cînd - în timpul unui atac cu bombe, am fost condus într-o curte. În jurul meu zăceau vreo 80 de cadavre care fuseseră dezgropate dintr-un buncăr bombardat. Desigur, văzusem asemenea imagini înfiorătoare pe cîmpurile de luptă din Primul război mondial. Dar, ce se vedea aici era și mai îngrozitor. Aici nu zăceau doar soldați. Aici zăceau oameni bătrîni, femei stoarse de puteri și copii cu trupușoarele slabe. Copii! Ce aveau ei de a face cu acest război groaznic?! Și pe cînd stăteam acolo printre aceste trupuri - singur în grozăvie, singur în liniștea de cavou, am strigat în inima mea: „O, Dumnezeule, unde ești? De ce taci așa?“ Și apoi mi-a venit dintr-odată în gînd Cuvîntul Bibliei: „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu“. Dumnezeu Însuși a trebuit să-mi trimită acest gînd în disperarea mea. Și dintr-odată în fața mea stătea crucea de pe Golgota, pe care Dumnezeu Îl lasă pe Fiul Său să sîngerizeze - pentru noi!

Eu nu-L înțeleg pe Dumnezeu. Nu înțeleg de ce îngăduie atîtea. Dar există un semnal luminos, un semn, un monu-

ment, un far al dragostei Sale. Acesta e crucea lui Isus. „El, care n-a cruțat pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dărui, fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?“ Așa spune apostolul Pavel. Și așa este: Dacă găsec pace cu Dumnezeu la crucea lui Isus, atunci nu mai am alte întrebări.

Cînd copiii mei au fost mici, n-au înțeles tot ce am făcut, dar erau încrezători că „tata știe ce face!“ Dacă găsec pacea cu Dumnezeu la crucea lui Cristos, și sînt un copil al lui Dumnezeu, atunci și eu pot să mă încred în Tatăl ceresc: El știe ce face. Atunci nu mai am întrebări. Totul depinde de faptul dacă accepți și primești acest ultim cuvînt al lui Dumnezeu - Isus!

Puteți să mă mai ascultați încă cinci minute? Trebuie să vă mai spun încă ceva foarte important:

5. Tăcerea lui Dumnezeu poate să devină o chemare

Vedeți: Se poate discuta ore în șir de ce îngăduie Dumnezeu asta sau aia, dar întrebarea devine totuși de abia atunci cu adevărat actuală și acută cînd se referă la cineva. Nu găsiți? În tot întunericul groaznic al vieții mele, m-am regăsit numai la crucea lui Isus.

Deunăzi îmi spunea o tînră fată deznădăjduită: „Nu pot să mai trăiesc!“ Nu știu în ce situație te afli tu, dar pentru întunericul din viața ta aș vrea să-ți spun: „Nu trebuie să întrebăm: De ce? De ce? De ce?, ci trebuie să întrebăm: Spre ce?“ Aici aș vrea să spun în încheiere o istorioară.

Cînd în urmă cu cîteva decenii am devenit pastor într-o parohie de mineri, s-a întîmplat ceva groaznic. Într-o zi, am auzit despre un miner care a suferit un accident în mină. Îi căzuse o piatră pe șira spinării. Și acum el era paralizat, fără vreo nădejde de însănătoșire. Groaznic! Ei, și iată că îl vizitez, dar vizita aceasta a fost cea mai teribilă pe care am făcut-o vreodată. Baraca era plină cu mineri. Pe masă stăteau sticlele de rachiu. Paralizatul zăcea în scaunul lui pe roțile. Cînd intru înăuntru, se aude un răcnet: „Hei, popă, afără cu tine! Unde era Dumnezeuul tău, cînd mi-a căzut piatra pe spate? De ce tace Dumnezeu?“ Și apoi au început înjurăturile. Era ca în iad. N-am putut spune nici un cuvînt și am ieșit afară. Aveam cîteva prieteni dintre minerii din parohia

mea, căroră le-am povestit seara următoare despre vizita mea. O săptămână mai târziu, tocmai cînd vroiam să încep „ora bărbaților“, la ușă s-a auzit gălăgie mare și apoi a fost dus înăuntru căruciorul paralizatului. Prietenii dintre mineri l-au ridicat pur și simplu și l-au adus în cercul nostru de bărbați. Nu știu dacă l-au întrebat, dar probabil că nu. Așa că acum stătea în fața mea. Apoi am vorbit despre vîntul: „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea“. - nu că ne-a făcut să fim prosperi - ci „că a dat pe singurul Său Fiu“. Am vorbit despre Isus, despre ultimul cuvînt al lui Dumnezeu, pe care trebuie să-l auzim, și am continuat: „Pentru ca oricine crede în El să nu piară“. Și omul asculta! Pentru prima oară auzea despre Isus! Și dintr-odată a văzut lumina. Pe scurt, după trei luni a devenit o proprietate a acestui Domn Isus. Nu pot să vă spun cum s-a înnoit totul. Locuința lui s-a curățit. Unde mai înainte se auzeau numai blesteme, acum răsunau cîntări despre Isus. Vechii prieteni au plecat, dar în locul lor au venit alții noi. Au dispărut sticlele cu rachiu, și-n locul lor pe masă stătea Biblia. Soția și copiii au reînviat. Puțin înainte de moarte l-am vizitat încă o dată. Îmi e de neuitat. El avea un nume frumos: „Amsel“ (mierlă). N-o să mi-o ia în nume de rău că îi spun chiar pe nume, căci acum este în veșnicie. „Amsel“, întreb eu, „cum îți merge?“ „Ah“ spune el, „de cînd viața mea aparține lui Isus, de cînd am iertarea păcatelor mele, de cînd sînt copilul lui Dumnezeu, în casa mea este“ - s-a gîndit cîteva clipe, apoi a continuat - „în fiecare zi ca în ajun de Crăciun“. Frumos exprimat de un miner, nu-i așa? Și apoi a spus ceva ce nu pot să uit: „Busch! O să mor curînd, simt asta“. Ne tuiam, pentru că deveniserăm prieteni așa de buni. „Și atunci o să intru pe poartă și o să stau înaintea lui Dumnezeu. Îmi este foarte clar: Cu moartea nu s-a terminat totul! Și cînd voi sta în veșnicie înaintea tronului lui Dumnezeu, atunci mă voi arunca cu fața la pămînt, și Îi voi mulțumi că mi-a rupt șira spinării“. „Amsel“, îl întrerup eu șocat, „cum poți să spui așa?“ Și atunci el răspunde: „Știu ce spun. Vezi, dacă nu s-ar fi întîmplat asta, dacă Dumnezeu m-ar fi lăsat să alerg mai departe în nelegiuire, atunci aș fi mers drept în iad, în osînda veșnică. Atunci a trebuit Dumnezeu în dragostea Sa salvatoare să acționeze așa de dur și să-mi rupă și-

ra spinării, ca să-L pot găsi pe Fiul Său, pe Isus. Prin El am devenit un copil fericit al lui Dumnezeu. Și de aceea vreau să-I mulțumesc pentru aceasta!“ Apoi a urmat o propoziție care mi-a rămas neșters întipărită în minte: „E mai bine să fii paralizat, să aparții lui Isus și să fii un copil al lui Dumnezeu, decât să sari în iad cu două picioare sănătoase!“ Atunci i-am răspuns: „Dragul meu Amsel! Vezi tu, Dumnezeu ți-a trimis ceva extrem de greu. La început ai fost nemulțumit: „Unde a fost Dumnezeu? De ce tace Dumnezeu?“ Și acum ai înțeles ce ți-a trimis Dumnezeu: El a vrut să te atragă spre Isus, ca Isus să te poată atrage la Dumnezeu!“

Vedeți, n-ar trebui să întrebăm: „De ce?“, ci mai degrabă: „Spre ce?“ Și aici aș vrea să vă spun: Cred că tot greul din viața noastră are rostul ca Dumnezeu să ne poată atrage la Sine Însuși prin Isus! Cu atita plăcere cînt versetul:

„Atrage-mă, o, Tată, către Fiul,
Ca și Fiul să m-atrage spre Tine;
Duhul Tău să locuiască în inima mea,
Iar mintea și gîndul meu să știe
Că am gustat și am simțit pacea Ta,
De aceea-Ți cînt și joc în inimă“.
Aș dori să-l cîntați și voi rugîndu-vă!

Dreptul nostru la dragoste

Am formulat această temă și altfel: Poate dragostea să fie păcat? E vorba de problema sexualității, care ne preocupă puternic pe noi toți. Dați-mi voie să intru imediat în subiect. Am să vă spun în privința aceasta lucruri serioase și importante.

1. Suferință fără margini

O stare de lucruri foarte ciudată în epoca noastră este faptul că oamenii niciodată n-au fost mai singuri ca noi astăzi, cu toate că zilnic ne izbim unii de alții. Și totuși - deși stăm presați ca sardinele unii de alții, n-am fost niciodată așa de singuri ca astăzi.

Un tînăr de 16 ani mi-a zis într-o zi: „N-am pe nimeni pe lume!“ „Nu vorbi asemenea prostii! Îl ai pe tatăl tău!“ îi

răspund eu. „A, babacul“ a răspuns el. „El vine acasă la ora cinci după-amiază, înjură un pic, mănincă ceva și apoi pleacă iarăși“. „Iar mama ta?“ „Ah, ea are de lucru pînă peste cap, și n-are timp de mine!“ „Dar colegii tăi de lucru?“ „Aceștia sînt colegi, nimic mai mult! Nu, n-am pe nimeni căruia să mă pot descărca!“ Asta mi-o spunea un băiat de 16 ani! Dar singurătatea aceasta nu se întîlnește numai la tineri. Soțiile trăiesc adesea singure lîngă soțul lor, și invers. Bărbatul nici nu bănuiește ce gînduri o frămîntă pe soția lui, și invers. Și asta se numește căsătorie! Astfel, sfîrșim toți prin a trăi ca niște singuratici!

Cînd filozofii din zilele noastre vorbesc despre singurătatea oamenilor de azi, atunci găsesc urechi deschise. Omul strigă pur și simplu după salvare de singurătate. Și vedeți: Acest dor după salvare de singurătate se leagă de forța cea mai mare care există în viața noastră, anume de instinctul sexual. Și atunci ești gata să dai la o parte toate obstacolele: Băiatul de 15 ani caută o prietenă care să-l scape de singurătate. Bărbatul căsătorit, care trăiește lîngă soția lui și se simte singur, pleacă cu secretara, sperînd că ea îl va putea scăpa de singurătate. Tînărul student, unul din cei 11000 sau 20000 de studenți dintr-o universitate, simțindu-se de fapt îngrozitor de singur, se asociază cu o studentă la fel de singură ca și el. Dorul după scăpare de singurătate se leagă de puternicul instinct din viață, instinctul sexual, și așa se face astăzi că trăim într-o lume incredibil de puternic sexualizată. Și faptul că omul caută salvare din singurătate pe tărîm sexual dă apă la moara multor oameni de afaceri: producători de film și scriitori de romane de pildă. Iar acum se spune: Nici un film fără cel puțin o scenă de dragoste la pat, nici o carte fără cel puțin un adulter!

Cînd observi faptele și gesturile oamenilor din jurul tău, cînd îi vezi flirtînd, făcîndu-și curte, sărutîndu-se, îmbrățișîndu-se, ai impresia că sînt fericiți. O fată tînără îmi spunea: „Domnule pastor, noi avem astăzi valori diferite de cele ale bunicilor noștri. Avem o nouă morală, o nouă etică!“ Auzînd aceasta aș fi aproape ispitit să-mi scot pălăria - dac-aș avea una - și să răspund: „Tot respectul!“ Dar cînd ai fost așa multă vreme pastor de oraș mare ca și mine, atunci nu mai crezi în marile cuvinte. Știu din experiență că toate

frazele acestea frumoase nu sînt decît o fațadă în spatele căreia se ascunde o suferință, o mizerie fără margini: tineri care au legături îndoielnice și nu ajung să-și rezolve problemele, cupluri care încearcă să pară că totul e în ordine sau care se despart: o suferință fără margini! Și despre această suferință știm toți. Nu vorbesc despre alții, ci despre noi înșine. Cu ani în urmă am ținut o conferință într-un orașel din Lipperland cu o temă asemănătoare, numai pentru tineri. Cînd am intrat în sală mă gîndeam: „Asta-i iadul!“ Băieți, fete, fum de țigară! Cîțiva din băieți aveau în mîna sticle de rachiu. Unele fete ședeau pe genunchii băieților. „Aici trebuie să vorbesc eu?! O să am nevoie de curaj, nu glumă!“ Și apoi am început cu propoziția: „În domeniul sexual există o suferință copleșitoare!“ S-ar fi zis că, în clipa aceea, s-au tras în sus toate jaluzelele. Revăd încă pe un băiat cum a dat-o repede jos pe fata pe care o ținea pe genunchi. El fusese atins. Deodată s-a făcut o tăcere înmormîntală, și nu m-am putut abține să nu gîndesc: „La prima vedere ai fi zis că toți nu simțeau decît bucurie, dar s-a dovedit că aveam dreptate: în domeniul sexual, există o suferință fără margini!“

2. În ce constă suferința?

Și vedeți: Această suferință, mizerie provine din aceea că noi nu mai știm ce e bine și ce e rău. Noi spunem: „Astăzi avem concepții noi în acest domeniu!“ Dar să nu uităm că păcatul este o realitate! Iar cînd păcătuiesc mi se pune o povară pe conștiință. Aceasta e realitatea. Așa ia naștere suferința, deoarece omul nu mai știe de fapt ce e bine și ce e rău. Dați-mi voie să vă întreb direct: Raporturile sexuale dinaintea căsătoriei sînt bune, sau rele? Adulterul într-o căsătorie care merge prost este o necesitate, sau e ceva rău? Lesbianismul, dragostea pe care o fac fetele între ele este păcat, sau nu? Homosexualitatea, prin care un bărbat face lucruri urîte cu un bărbat sau cu băieți, e rea, sau nu? E bine sau nu să te masturbezi? Sau să ceri divorțul? Ce este de fapt rău și ce este bine? Aici apare suferința. Mii de romane ne fac să credem că acest domeniu nu are de a face cu binele și cu răul, și că de aceea această întrebare nici nu se pune. Bineînțeles, dacă nu te porți colegialicește, e rău, dar acest domeniu

nu are de a face cu binele și cu răul! Luați filmele moderne: la început un sărut, apoi cad perdelele, și în spatele lor se văd umbre înlănțuindu-se. Acest fel de scenă face parte pur și simplu din film. Și nu trebuie să cauți să vezi în ea bine sau rău. Oare așa este? Ce e bine și ce e rău? Îmi amintesc cum, tânăr fiind, m-am trezit la realitate și m-a chinuit întrebarea: „Ce este îngăduit și ce nu?”

Ca să pot răspunde corect la această întrebare, trebuie să pun mai întâi o altă întrebare: „Cine hotărăște de fapt ce e bine și ce e rău?” Într-o zi a venit să mă vadă o pereche: ea cu ochii puternic fardați, el un tip cam instabil cu degetele îngălbenite de nicotină. Spun: „Ei, ce s-a întâmplat cu voi se vede de la o poștă!” Atunci fata îmi explică: „Nu e nimic de felul acesta, domnule pastor, nu e nimic!” Eu am răspuns: „O clipă! Cine are de fapt ceva de zis dacă e ceva de felul acesta, sau nu?” Da, cine spune de fapt ce e bine și ce e rău? Biserica? Nu! Nu m-aș supune verdictului ei. Când eram tânăr, nu vroiam cu nici un preț să recunosc autoritatea pasto-rilor asupra vieții mele. Acum, eu însumi am devenit unul din aceștia. Cine are dreptul să spună ce e bine și ce e rău? Tușa Amalia? Sau propria mea conștiință? „Eu fac ce-mi dictează un glas lăuntric!” Hm! Hm! Cine are de fapt dreptul să spună ce e bine și ce e rău?

Vedeți: am ajuns acum la un punct extrem de important. Dacă există un Dumnezeu viu care e Stăpînul lumii, atunci El are de zis ce e bine și ce e rău! Dacă nu există nici un Dumnezeu, atunci faceți ce vreți! Nici eu nu văd deloc de ce trebuie cineva să fie cuminte din pricina tușei Amalia! Dar în fața acestei probleme fiecare trebuie să-și pună întrebarea: „Există un Dumnezeu, sau nu?” Cunosc oameni care trăiesc într-o dezordine morală groaznică, dar care spun: „Și eu cred în Dumnezeu drăguțul!” Ce prostie! Dacă există Dumnezeu, are un cuvînt de spus și în domeniul sexual. Trebuie să vă hotărîți: Puteți să-L ștergeți pe Dumnezeu din viața voastră. Dar atunci veți muri în funcție de alegerea voastră! Să nu vă închipuiți că puteți spune pînă la 45 de ani: „Eu pot trăi fără Dumnezeu!” și pe urmă cu vîrsta să deveniți pioși. Asta nu merge! „Căutați pe Domnul cîtă vreme se poate găsi!” se spune în Biblie, și nu: „cînd vă convine!” Repet: Dacă nu există Dumnezeu, faceți cum vă pla-

ce. Dar dacă El există, El trebuie să vă spună ce e bine și ce e rău. Nu găsiți că e logic?

Și acum vă spun: Dumnezeu există cu-adevărat! Și dacă mă întrebați de unde știu asta cu atîta siguranță, vă răspund: „Pentru că El S-a revelat în Isus Cristos!“ Aș vrea să vă pot băga aceasta în cap. De cînd a venit Isus, orice indiferență față de Dumnezeu sau negare a Lui e neștiință sau rea-voîntă! Dumnezeu există! Și pentru că El există, are El de zis ce e bine și ce e rău! Voi puteți să-L ștergeți din viața voastră! Voi puteți spune: „Noi avem alte principii morale!“ Dar vă garantez că într-o zi va trebui să dați socoteală lui Dumnezeu de viața voastră!

De fapt, e o mare eliberare să știi că Dumnezeu are de zis ce e bine și ce e rău. Iar în Cuvîntul Său, în Biblie, El ne-a spus aceasta clar și lămurit. Un om m-a întrebat odată foarte mirat: „Vorbește Biblia și despre lucrurile acestea?“ Atunci i-am răspuns: „Da, vorbește. Dumnezeu dă indicații foarte clare despre ce e bine și ce e rău în domeniul sexualității!“

M-ați înțeles? Trebuie deci să ne întrebăm: „Ce spune de fapt Dumnezeu despre acest domeniu?“ Vreau acum să extrag din Biblie chintesența.

3. Ce spune Dumnezeu?

a) Dumnezeu aprobă sexualitatea

Există o poezie de Tucholsky în care el spune cam așa: „De la curea în sus sînt creștin; sub curea sînt păgîn“. Asta-i absurd! Biblia spune: „Dumnezeu l-a făcut pe om; bărbat și femeie i-a făcut“. Și Dumnezeu ne-a creat și cu sexualitatea noastră! Pot să vorbesc deschis despre aceasta. Nu este un domeniu tabu. Dumnezeu m-a creat ca bărbat - și pe voi bărbaților la fel. Să fim deci bărbați - și nu paiate! Iar Dumnezeu v-a creat și pe voi ca femei. Fiți deci femei! Încercarea disperată a unor femei de a fi ca bărbații sau invers, e maladivă.

Înțelegeți deci: Fiți femei adevărate! Fiți bărbați adevărați! „Dumnezeu l-a făcut pe om; bărbat și femeie i-a făcut“, și nu un al treilea sex. Dumnezeu aprobă sexualitatea noastră. Trebuie s-o știu. În acest domeniu nu trebuie refulat nimic. Toată tensiunea care provine din faptul că sînt bărbat sau femeie aparține creației.

Dar noi sîntem o creație decăzută. Lumea nu mai este ce-a fost cînd a ieșit din mîinile lui Dumnezeu. De aceea, tocmai acest domeniu așa de important și delicat e deosebit de amenințat. De aceea a ocrotit Dumnezeu acest domeniu.

b) Dumnezeu ocrotește sexualitatea prin căsătorie

Dumnezeu aprobă sexualitatea și o apără prin căsătorie! Aceasta nu este un contract social, ci o instituție a lui Dumnezeu.

Un psihiatru american, care a scris o carte groasă despre acest domeniu și care nu e creștin, afirmă: „Nimic n-a fost vreodată scris cu privire la acest subiect care să egaleze în profunzime ceea ce se citește în Biblie: „Dumnezeu a făcut pe om... El i-a făcut bărbat și femeie“ Și el continuă: „Eu nu sînt creștin, dar în calitate de psihiatru spun că exact ceea ce ne trebuie este căsătoria“. Aceasta cu condiția să fie fidelitate în căsătorie, și nu șapte, opt, nouă sau zece „căsătorii“ ca la stelele Hollywood-ului! Că aceste „căsătorii“ ne sînt prezentate ca un ideal este încă una din nebuniile epocii noastre și arată adîncă noastră neputință. Dumnezeu a instituit căsătoria, dar o căsătorie bazată pe dragoste și pe fidelitate.

Și acum, aș vrea să vă vorbesc puțin despre căsătorie. Doamnelor, pentru a putea fi soții bune, nu ajunge să faceți soților mîncare bună sau să le coaseți nasturii. Domnilor, să nu credeți că, dacă ați dat soțiilor voastre banii pentru menaj, nu trebuie să vă mai ocupați de ele. După planul lui Dumnezeu, trebuie să fie izbăvire de singurătate! Este așa căsătoria voastră, voi toți cei căsătoriți? Poate că ar trebui să aveți o discuție împreună și să spuneți: „Unde am ajuns noi de fapt? Căsătoria noastră trebuia să fie o salvare din singurătate!“ „Nu este bine“, spune Dumnezeu la început, „ca omul să fie singur. Am să-i fac un ajutor potrivit“. Înțelegeți? O scăpare de singurătate!

Vreau să vă povestesc aici o istorioară drăguță în legătură cu aceasta: Cînd am fost copil, a trebuit ca eu și sora mea să mergem la Stuttgart la o nuntă a unor rudeni. Era prima nuntă la care luam parte, și totul era așa de interesant. Am plecat cu caleașca la biserică, apoi la hotel a avut loc o masă mare. Pe lista de meniu, chiar la sfîrșit, se putea citi: bombă

înghețată. Dar dura la nesfârșit, pentru că un unchi după altul se ridica să țină un discurs. Acestea erau pentru noi foarte plictisitoare. Și totuși, una din aceste vorbiri mi-a rămas neuitată. Se ridicase unul din unchi care vroia să fie glumeț și care a spus: „Dragii mei! Se spune că în cer ar exista două scaune destinate unor soți care nu au regretat niciodată că s-au căsătorit“. Și apoi a urmat: „Dar scaunele au rămas goale pînă în ziua de azi!“ În clipa aceea a fost întrerupt. Pe deasupra capetelor tuturor invitaților, tatăl meu a strigat la mama mea care se afla în celălalt capăt al mesei: „Mămico, scaunele acelea sînt pentru noi!“ Eu eram foarte tînăr și nu am înțeles sensul adînc al acestor vorbe. Dar o bucurie imensă mi-a inundat inima, pentru că resimțeam căldura minunată a unui cămin ca al nostru. Este căsătoria voastră așa? Așa a dorit-o Dumnezeu pentru voi!

La căsătoria noastră, un coleg mai în vîrstă ne-a adresat la masă niște cuvinte foarte emoționante, bazate pe textul din Geneza: „Îi voi face un ajutor potrivit“. Iată ce a zis: „Nu o stăpînă care să-l țină sub papuc, nu o roabă care să-i stea supusă la picioare, nu un obiect pe care să-l poți pune la o parte ca ceva fără importanță, ci un ajutor care să-l înconjoare cu dragostea ei“. Ah, mi-ar fi plăcut, dacă aș fi putut și aș fi avut timp, să vă cînt o cîntare măreață de laudă despre căsătorie!

Am fost adînc impresionat cum a privit-o tatăl meu pe mama la nunta lor de argint și a spus: „În timpul celor 25 de ani, cu fiecare zi mi-ai devenit tot mai dragă!“ Atunci m-am gîndit la toate căsătoriile în care vreme de 25 de ani s-a răcit treptat totul. Groaznic! Sînt mulți soți care ar trebui să zică partenerului lor: „Cred c-ar trebui să facem un nou început!“ Lucrul e cu puțință, credeți-mă!

Și acum al treilea gînd: Există mulți tineri care spun: „Eu încă nu am intenția să mă căsătoresc. Ce ziceți? Putem să facem tot ce vrem?“ Acestor tineri le spun:

c) Dumnezeu vrea o tinerețe curată

Știu că aceasta pare ridicol în vremea noastră. Dar credeți că Dumnezeu Se uită după modă? Nu eu spun aceasta, ci Cuvîntul lui Dumnezeu! Și vedeți, Biblia are un gînd spectaculos.

Aș dori să vă argumentez puțin. Există în Biblie istoria unui tânăr care se numea Isaac. Într-o zi tatăl lui trimite pe cineva să-i caute o soție. Și Isaac iese pe câmp și se roagă, deoarece e convins că Dumnezeu este Cel care îi va găsi o soție. Și acestei soții, pe care el încă n-o cunoaște, el îi rămîne credincios. Voi tinerilor, care încă nu vă gândiți la căsătorie, să fiți convinși de faptul că, la timpul potrivit, Dumnezeu vă va da fata potrivită. Și acestei fete trebuie să-i fiți de acum credincioși! Sau invers: voi fetelor, rămîneți credincioase celui pe care nu-l cunoașteți încă! Acesta este gândul Bibliei. Dumnezeu vrea o tinerețe curată!

Un psihiatru mi-a spus într-o zi: „Sînt convins că o fată nu poate iubi decît o singură dată. Ea nu-și dă inima decît unui singur bărbat. Dacă ea a avut șapte flirturi, atunci e stricată pentru căsătorie. Ea se mărită cu al șaptelea, dar se va gândi totdeauna la primul pe care l-a iubit“. Atunci i-am răspuns: „Interesant! Prin studiul psihiatricii ați ajuns la aceleași concluzii ca și Cuvîntul lui Dumnezeu!“

Trebuie deci să vă spun cu toată claritatea că raporturile sexuale dinaintea căsătoriei, lesbianismul, homosexualitatea, adulterul, divorțul sînt păcate pentru care va trebui cîndva să răspundeți înaintea lui Dumnezeu cel Sfînt!

De fapt, aș putea să mă opresc aici. Știu că mi-a fost de mare ajutor ca tînăr cînd am înțeles care e voia lui Dumnezeu și că El e singurul care trebuie să-Și dea verdictul în problema aceasta. Dar mi s-ar părea crud din partea mea să mă opresc aici și să nu trec la alt punct care îmi pare foarte important.

4. Cum să ieșim din pericol?

În Biblie există o istorie minunată și tulburătoare totodată. Isus, Fiul Dumnezeului celui viu, e înconjurat de mulțime. Deodată, se aude o zarvă mare. Oamenii fac loc. Și iată că o ceată de preoți și gură-cască tîrăsc o femeie tînără și drăguță spre El. Nu mi-e greu să mi-o închipui, stînd în fața mea, cu hainele pe jumătate rupte. Ei o aduc înaintea lui Isus și strigă: „Doamne Isuse! Am surprins pe femeia aceasta în flagrant delict de adulter. Legea lui Dumnezeu spune că acest păcat merită moartea. Tu totdeauna ești foarte milos, dar împotriva Legii lui Dumnezeu nu vei putea spune

nimic. Am vrea să auzim de la Tine că femeia aceasta trebuie omorâtă cu pietre!" Atunci Isus Se uită la această femeie tină și răspunde: „Da, Dumnezeu ia lucrul acesta foarte în serios. După voia lui Dumnezeu, ea e vinovată de pedeapsa cu moartea“. Deja se văd fețele luminându-se. Unii chiar încep să adune pietre, căci adulterele se pedepseau prin omorîre cu pietre. Dar Isus continuă: „O clipă încă! Acela dintre voi care este absolut fără păcat - în gânduri, cuvinte și fapte, să arunce prima piatră“. Apoi Isus Se apleacă și scrie ceva pe pământ. Mi-ar place mult să știu ce a scris, dar Biblia nu spune. După un lung răstimp, Isus se ridică - și locul e gol. Toți plecaseră - numai femeia stă încă acolo. În Biblie se spune: „Fiind muștrați de conștiința lor, au ieșit afară unul câte unul“.

Și acum vă întreb pe voi toți: „Ați fi putut arunca prima piatră în această femeie pentru că în acest domeniu sînteți complet curați în gânduri, cuvinte și fapte? Ați fi putut arunca prima piatră? Nici unul?! Atunci înseamnă că aici sîntem o adunare de păcătoși, da, așa sîntem cu-adevărat.

Vedeți, oamenii aceștia au făcut o mare greșală. „Fiind muștrați în conștiința lor, au ieșit afară unul câte unul“. Ei ar fi trebuit să facă invers. Ar fi trebuit să spună: „Doamne Isuse! Noi trebuie să ne așezăm lângă femeie. Pe ea n-ai condamnat-o. Ai milă și de noi!“ Nu cunosc pe nimeni altcineva în afară de Isus care să ne poată izbăvi de suferința sexuală critică din vremea noastră. Și afirm asta pentru că eu însumi am beneficiat de ajutorul Său. Cînd vorbesc despre Isus, atunci nu spun teorii. El a fost viața vieții mele, precum o este și astăzi. Un pastor nu este neutru, e doar un om ca ceilalți. El are nevoie de Mîntuitorul la fel ca și voi. Și eu am experimentat ce Salvator este Isus, și asta în două moduri:

a) Isus iartă vina.

Nici un preot, nici un pastor, nici chiar îngerii nu pot să ierte păcatele. Primul gînd murdar pe care l-ai avut și toate căderile care au urmat sînt greșeli ireparabile care te vor însoți în veșnicie pînă în fața judecării lui Dumnezeu - dacă nu-L afli mai înainte pe Isus, dacă nu-L mărturisești păcatele și nu ți le iartă. Isus e singurul care poate să ne ierte vina.

Așează-te în duh înaintea crucii lui Cristos și spune-I: „Eu pun aici toate păcatele mele din tinerețe înaintea Ta. Îți mărturisesc toate legăturile mele tulburi, și nu vreau să-Ți ascund nimic“. Apoi ridică-ți privirea spre cruce și repetă cuvintele cântării:

„Pentru mine a curs, sîngele sfînt/ O cred și o apuc/

Curăță paguba/ Căci Cristos a murit în locul meu“.

Moartea Lui biruitoare mă face liber prin credință. Auziți: „Sîngele lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de orice păcat“. Ce cuvînt eliberator!

La 17 ani am fost soldat, și la cazarmă se făcea totul pentru a-mi murdări duhul. Dar, într-o zi, ochii mei s-au deschis, și gîndindu-mă la toate aceste murdării, am strigat: „Cine mă va elibera de tinerețea mea pierdută?“ Atunci am înțeles că Isus lichidează trecutul meu, că El îmi iartă vina, și atunci m-am întors la El. Și astăzi n-aș mai vrea să trăiesc fără El.

Am vorbit odată despre aceasta într-o mare adunare din Düsseldorf, și anume că Isus, iertîndu-ne păcatele, lichidează trecutul nostru. La sfîrșitul adunării, pe cînd lumea ieșea afară, am văzut cum un bărbat înalt și distins încerca să treacă prin mulțimea care ieșea și să ajungă în față la mine. Cînd a reușit, m-a întrebat, foarte tulburat: „Este adevărat ce-ați zis, că există o iertare a păcatelor?“ „Da“, am răspuns eu, „Îi mulțumesc lui Dumnezeu. Din asta trăiesc zilnic“. Atunci el a zis: „Eu sînt psihiatru. Vedeti, la mine vin mulți oameni cu boli sufletești. Ei au complexe, dar nu știu de ce boală suferă. Cel mai adesea e vorba de greșeli vechi, de care nu pot sau nu vor să-și mai amintească. Trebuie să petrec ore în șir cu ei, ca să încerc să scot din adîncimile trecutului la suprafață aceste vechi istorii, din subconștient în conștient. Totuși, aici încetează puterea mea. E posibil să pot aduce la lumină vechea greșeală, minciună, ceartă, necurăție. Dar adesea m-am gîndit cu deznădejde: „De-aș putea șterge vina!“ Din cauza aceasta vă întreb, domnule pastor Busch, există într-adevăr cineva care poate să ne scape de vina noastră? Este adevărat, sau nu?“ Atunci i-am confirmat încă o dată plin de bucurie: „Mulțumesc lui Dumnezeu! Da!“ Și mi-am dat seama ce mesaj nemaiauzit și măreț avem noi în Noul Testament: Isus ne iartă păcatele!

Și apoi:

b) Isus dezleagă legături.

Am zis într-o zi unei tinere secretare foarte drăguțe: „Domnișoară, mergeți în iad! Legătura cu șeful dvs. e îngrozitoare! Nu-l faceți nenorocit pe omul acesta și pe familia lui!“ Atunci ea mi-a răspuns: „Nu pot s-o rup, căci îl iubesc“. „Da“, i-am răspuns, „totuși omul are soție și copii. Sînteți crudă!“ Și ea a spus din nou: „Totuși nu pot să mă despart de el!“ Atunci am simțit cît se chinuia ea însăși la gîndul acestei legături, pe care însă n-o putea rupe. Și am fost fericit că i-am putut spune: „Vedeți, este adevărat că noi înșine nu putem rupe legăturile păcatului, dar în Biblie scrie: ‚Pe cine îl eliberează Fiul lui Dumnezeu, este cu adevărat liber‘. Faceți apel la Isus! El poate să rupă și acest gen de legături turburi!“

Există un verset de cîntare pe care îmi place mult să-l cînt: „Isus a venit, lanțuri se frîng/ Cătușele morții-n două se rup“/ - Ca pastor în orașe mari am asistat cum lanțurile morții s-au rupt în două! - „Căci Salvatorul de-acum e aici./ Pe păcătoși Îi aduce din păcat și ocară/ În gloria ce fi-va în veci de veci./ Isus a venit, lanțuri se frîng“.

Este clar că în toate suferințele, frustrările și legăturile noastre sexuale, tineri și bătrîni, avem nevoie de Mîntuitorul. Se poate proba această minunată și foarte reală eliberare pe care o dă Isus! Fă experiența! Tu ai nevoie de un Mîntuitor, altfel toată viața ta va fi de plîns.

5. Lumea este însetată după „agape“

Trebuie să mai adaug încă ceva. Există multe fete care spun: „Am ajuns la vîrsta de 40 de ani, și nimeni nu ne-a luat în căsătorie. Ce să facem?“

Vedeți: Eu sînt un pacifist sută la sută - și de fapt am devenit așa văzînd suferința unor asemenea fete. În al doilea război mondial au căzut cinci milioane de tineri germani. Asta înseamnă că la cinci milioane de fete li s-a refuzat cea mai mare dorință a vieții lor de a face fericit un bărbat, că cinci milioane de fete din țara noastră au trebuit să meargă singure pe drumul vieții lor. Mai am nevoie de argumente împotriva războiului? Încercați să vă imaginați ce înseamnă pentru poporul nostru suferința tăcută a acestor cinci

milioane de fete! Bărbații pe care vroiau ele să-i facă fericiți zac pe câmpurile de luptă! Unor asemenea fete aș vrea să le spun: Pentru dragostea lui Dumnezeu, nu furați acum prin păcat ceea ce v-a scăpat! Nu tulburați pacea căsătoriilor! În sinul poporului nostru este o primejdie și o ispită din ce în ce mai mare. „Da, dar noi ce să facem?” întrebă ele. Iar eu le răspund: „Dacă așa e situația voastră, acceptați-o. Nu e neapărat o catastrofă că nu te căsătorești!”

Biblia povestește de o femeie necăsătorită pe nume Tabita. Ea trăia în orașul Iope, laffa de azi. La moartea ei, apostolul Petru se afla tocmai prin împrejurimi, și a fost chemat. Când a intrat în camera mortuară, i s-a tăiat răsufierea. Cu siguranță că-și zisese: „O s-o găsec singură, întinsă pe pat”. Dar odaia era plină de lume. O văduvă care se afla acolo i-a zis: „Haina asta mi-a cusut-o Tabita!” Iar un orb i-a povestit: „Eram așa de singur! În toate duminicile după-amiază, Tabita venea să-mi citească de la ora 3 la 4. Era cel mai frumos ceas din săptămână”. Erau acolo și copii care spuneau: „Cînd ne întorceam de la școală, găseam cheia sub ștergătoare. Nimeni nu se ocupa de noi. Pînă în ziua cînd a venit Tabita care a avut grijă de noi!” Petru a înțeles. „Tabita aceasta a avut o viață mult mai bogată decît unele femei măritate, care cu timpul au devenit înăcrite stînd lîngă un soț plictisitor!”

În germană avem un singur cuvînt pentru dragoste. În greacă există două. Or, Noul Testament a fost scris în greacă. Dragostea despre care am vorbit la început este exprimată de cuvîntul grec „eros”, de acolo vine cuvîntul eroticism. Dar celălalt cuvînt care se traduce prin dragoste, „agape”, desemnează dragostea lui Dumnezeu, pe care eu o pot transmite altora.

Voi fete tinere, care nu v-ați putut căsători, acceptați-vă situația - și umpleți-vă viața cu „agape”. Lumea e însetată după acest fel de dragoste.

Îmi dați voie să vă mai repet odată? Dumnezeu decide ceea ce este bine și ceea ce este rău. Ori, Dumnezeu cere curăție la tineri și fidelitate în căsătorie. Iar dacă drumul nu duce la căsătorie, el trebuie acceptat așa cum este.

6. Dragostea la care nu avem nici un drept

În încheiere, aş vrea să vă vorbesc din nou despre Isus. Tema mea s-a numit: „Dreptul nostru la dragoste“. Există o dragoste la care nu avem nici un drept, care ne-a fost dată în mod gratuit. Şi aceasta e dragostea lui Isus Cristos. Noi sîntem păcătoşi, şi avem nevoie de un Salvator. Aş vrea să împărtăşesc cu voi o experienţă personală: Mă aflu pe vremea celui de al treilea Reich din nou în închisoare - din pricina credinţei mele. Duhovnicul închisorii mă vizitase şi-mi spusese: „Aveţi puţine şanse să scăpaţi“. Apoi plecase. Şi eu am rămas iarăşi singur în celulă. Aceasta era foarte strîmtă. Doar sus de tot era o crăpătură îngustă care lăsa să treacă puţină lumină. Era frig, şi eu eram îngheţat. Ah, toată atmosfera în care ajunsesem era îngrozitor de rece. Mi-era dor de soţia mea, de copiii mei, de slujba mea, de tinerii mei - căci eram pastor de tineri. Şi stăteam acolo, fără cea mai mică nădejde de a ieşi viu. Cînd a venit seara, am fost cuprins de o deznădejde adîncă. Nu ştiu dacă cunoaşteţi acest sentiment. Dar chiar în clipa aceea - nu pot să vă dau decît mărturia mea, a intrat Domnul Isus în celula mea! El este viu şi poate trece prin uşi ferecate. Aşa a şi făcut şi mi-a pus înaintea ochilor moartea Sa pe cruce, moarte din pricina păcatelor mele. El mi-a şoptit la ureche: „Eu sînt Păstorul cel Bun. Păstorul cel Bun Îşi dă viaţa pentru oile Lui“. În clipa aceea m-am simţit umplut de un asemenea şuvoi de dragoste divină din mîinile lui Isus, încît aproape nu l-am putut suporta, aproape era prea mult pentru inima mea. Şi am înţeles că e o dragoste pe care noi n-am meritat-o, la care nu avem nici un drept, care ne e dăruită.

Şi dragostea aceasta este deschisă şi pentru tine! De ce să laşi să treacă pe lîngă tine acest şuvoi? El vrea să-ţi umple inima!

Se poate vorbi cu Dumnezeu?

În Suabia se povesteşte o istorioară drăguţă. O trupă de dansatori pe frînghie sosise într-un sat şi se pregătea pentru reprezentaţia care urma să aibă loc chiar în seara aceea. Frînghia era deja întinsă între doi stîlpi, cînd a trecut pe

acolo o femeie cu copilul ei. Copilul a întrebato: „Mamă, se poate într-adevăr merge pe frînghie?” Iar mama lui i-a răspuns: „Bineînțeles că se poate, dacă știi s-o faci. Eu una nu știu s-o fac”.

Acesta e primul gând pe care aș vrea să vi-l spun:

1. Se poate vorbi cu Dumnezeu cînd știi s-o faci

Dumnezeu fiind prezent, se poate vorbi cu El. Dar mulți dintre noi trebuie să admită ca și mama copilului: „Eu nu știu s-o fac!” Desigur că se poate vorbi lui Dumnezeu. Voi puteți vorbi cu domnul X - de ce n-ați putea vorbi cu Dumnezeu cel viu? El e aici! Dar știi s-o faci?

Copil fiind, am fost învățat cîntarea:

„Din cerul albastru sus/ Unde îngerășii sînt/
Dumnezeu Se uită jos/ cu drag...”

Atunci m-am gîndit: „N-are nici un rost să mă mai rog, căci niciodată nu voi putea striga destul de tare pentru ca Dumnezeu să mă poată auzi din cer”. Iar rușii și-au bătut joc: „Noi am fost cu racheta Sputnik în spațiu. Dacă ar exista Dumnezeu, atunci ar fi trebuit să-L întîlnim”.

Vedeți, mulți sînt nedumeriți și-și pun întrebarea: „Unde-i atunci Dumnezeu? În cer departe? Acolo sus? Și la ce distanță? La sute, la mii de kilometri de aici?” Dați-mi voie să vă răspund cît mai clar posibil: nicăieri în Biblie nu se spune că El Se află în cer departe, ci ea spune cu totul altceva. Ea spune despre Dumnezeul cel viu: „El nu este departe de fiecare din noi”. Iar în alt loc o exprimă astfel. „Tu mă înconjori pe dinpoi și pe dinainte”. Acest lucru nu se poate înțelege decît dacă ținem seama de faptul că simțurile noastre nu pot percepe decît o lume tridimensională și că Dumnezeu nu e limitat la aceste trei dimensiuni, fiind totuși foarte aproape de noi. De fiecare dată cînd ai păcătuit, El stătea alături - și a tăcut. Sînt oameni care de patruzeci sau de cincizeci de ani l-au aruncat păcatele în față - și El a continuat să tacă.

Desigur că se poate vorbi cu Dumnezeu! Dar este ca și la dansatorii pe frînghie: Se poate dacă știi s-o faci! Totuși, cei mai mulți oameni trebuie azi să spună: „Dar eu nu știu!” Și tu ar trebui să fii sincer și să mărturisești că se poate vorbi cu Dumnezeu, dar că tu nu știi s-o faci!

Iată una din caracteristicile cele mai alarmante ale epocii noastre, că oamenii au pierdut capacitatea de rugăciune și astfel, de credință. Scriitorul Franz Werfel a scris un roman cu titlul „Cerule furat”. În el spune o frază care mă va urmări atîta vreme cît voi avea de-a face cu oameni. Iată-o: „Caracteristica timpurilor moderne este îndobitocirea metafizică a omului”. Adjectivul „metafizic” desemnează realitățile veșnice care fac parte dintr-o altă dimensiune. „Îndobitocirea metafizică” constă în faptul că omul a fost atît de mult abrutizat prin radio, TV, propagandă, publicitate, ideologii, politică, vecini, tensiuni la locul de muncă, încît nu mai are capacitatea de a se baza pe prezența lui Dumnezeu și pe posibilitatea de a-I vorbi. Se poate vorbi cu Dumnezeu? S-ar putea, dacă omul nu ar fi fost abrutizat de un secol de raționalism.

Un tînăr de 16 ani mi-a povestit într-o zi o tulburătoare experiență făcută în timpul războiului. Bateria lui tocmai suferise un bombardament și, ieșind primul din cazemată, a găsit un camarad zăcînd acolo, cu măruntaiele afară. A vrut să-l ajute, dar rănitul i-a zis: „Nu mai ajută la nimic, o să mor. Ceea ce am nevoie este ca să se roage cineva cu mine. Fă-mi acest serviciu, băiete!” Atunci tînărul a răspuns: „Cînd eram la Tinerii hitleriști, am fost învățat să înjur, nu să mă rog!” Apoi a fugit la căpitan și i-a spus: „Doamnăle căpitan, veniți încoace”. Căpitanul a îngenunchiat lîngă rănit: „Ce vrei, camarade?” „Doamnăle căpitan, trebuie să mor. Rugați-vă cu mine!” „Cerule!”, a strigat căpitanul, „nu știu să mă rog”. Și apoi căpitanul a adus un locotenent major. În final stăteau acolo toți acești bărbați trecuți prin război, siguri pe ei, puțînd să povestească gluma cea mai deocheată și să tragă înjurătura cea mai grosolană - dar nici unul nu s-a putut ruga, n-a putut spune nici măcar un „Tatăl nostru”. Tînărul mi-a spus: „Eram acolo și m-am gîndit: Dacă o să scap din războiul acesta nenorocit, primul lucru pe care-l voi face va fi să mă duc undeva unde să învăț să mă rog, căci nu vreau să crap așa de mizerabil ca omul acesta”.

Vedeți, asta este situația actuală. Fie că mă aflu la directorul general, fie printre muncitori, unul se crede prea inteligent ca să se roage, altul e sub teroarea gîndirii libere. Noi

nu mai știm să vorbim cu Dumnezeu. Ceea ce Franz Werfel, acest om înțelept, numește „îndobitocirea metafizică“, este o catastrofă îngrozitoare. Nu e de mirare că omul devine neputincios la cea mai mică lovitură. Eu am stat în bună-căre cu oameni care profețeau în gura mare victoria finală a Führerului și a superiorității Germaniei. Dar când bombele începeau să cadă, aceleași persoane urlau de frică. Ne-am rugat cu ele și le-am cîntat cîntări ca să-i ajutăm să reziste, căci ei înșiși nu știau să se roage. O, da, cînd omul nu știe să se roage, atunci e o adevărată catastrofă!

De curînd am avut în fața mea un om inteligent și cultivat care-mi spunea zîmbind: „Domnule pastor, rugăciunea nu te ajută cu nimic să înaintezi!“ „Nu vorbiți prostii!“ i-am replicat, indignat. „Cum așa?“ a întrebat el uimit. Și i-am răspuns: „Îmi faceți aceeași impresie ca un amputat de-un picior care ar spune: „Nu are nici un sens să schiezi!“ fiindcă el nu se pricepe deloc la aceasta!“

Despre schiat se poate discuta, dar nu cu cei amputați de picioare, nu-i așa? Dar așa sîntem noi. Nu știm să ne rugăm, dar asta nu ne împiedică să ne sculăm și să zicem: „N-are nici un sens să te rogi“. Ascultîndu-mă, vă dați seama fără îndoială că nu mai am prea mult respect pentru oamenii din poporul meu, cel puțin în acest punct. Am motivele mele, credeți-mă. Cu cît sîntem mai de plîns, cu atît facem mai mult pe fanfaronii. Dacă aș putea numai să vă conving să vă retrageți seara aceasta într-un colț liniștit și să spuneți: „Știu, Doamne, că lucrul cel mai elementar pe care ar trebui să-l facă un creștin e să se roage! Dar eu nu știu asta!“

În fața îndobitocirii bietului nostru popor, nu resimt numai mînie, ci și o adîncă tristețe. Sînt tulburat la gîndul că biserica face ca și cum ar fi ceva de la sine înțeles că oamenii știu încă să se roage. Fără îndoială că așa e cazul și cu voi: la Crăciun se văd oameni în biserică care altfel n-ar călca pe acolo. În ziua aceea biserica e plină vîrf. Iar cînd pastorul zice: „Să ne rugăm“ - tocmai asta mă tulbură - toată lumea își împreună mîinile și-și înclină capul. Atunci mi-ar place să strig: „Nu vă prefăceți așa! Nici zece la sută nu știu să se roage! Sînteți fățarnici!“ Am dreptate, sau nu? La fel e cu ceremoniile de căsătorie sau înmormîntare. Pas-

torul zice: „Să ne rugăm“, și oamenii rămîn nemișcați cu șapca în mînă, crezînd că faptul de a-și privi șepcile echivalează cu o rugăciune. Apoi, după serviciul respectiv, se duc să bea un pahar de vin! Cînd eram soldat, deja înainte de 1915, eram forțați să mergem la biserică. În prealabil, plutonierul ne instruia: „Vă duceți în liniște în bănci. Ajunși acolo stați în picioare cu casca în mînă, numărați rar în gînd pînă la doisprezece, apoi vă așezați!“ Iar oamenii se uitau la soldați și gîndeau: „Cît de pios se roagă ei!“ În realitate, ei numărau rar pînă la doisprezece, înainte de a se așeza! Cred că la căsătorii și înmormîntări, cînd se spune: „Să ne rugăm!“, oamenii nici măcar nu mai numără pînă la doisprezece. De aceea, mă cuprinde o adîncă tristețe la gîndul că altădată, cînd se zicea: „Să ne rugăm!“, oamenii se rugau efectiv, fără să joace teatru.

Celebrul explorator al Africii centrale, David Livingstone - unul din cei mai mari oameni pe care i-a cunoscut istoria, curajos, învățat și inteligent, a intrat în veșnicie în felul următor (un om din lume ar spune că a murit): Însoțit de hamalii lui băștinași, străbătea inima Africii. Într-o dimineață, oamenii i-au făcut bagajul și i-au demontat corturile. A rămas în picioare numai cortul lui Livingstone. Într-adevăr, tovarășii lui știau că dimineața el se ruga, vorbea cu „Tuan“-ul lui ceresc, cu Dumnezeu! Dar de data asta dura prea mult. De aceea, conducătorul hamalilor a sfîrșit prin a arunca o privire printr-o crăpătură a cortului, și a văzut că el stătea încă pe genunchi. Au tot așteptat pînă la amiază. Doar atunci au îndrăznit în sfîrșit să deschidă cortul. El stătea tot pe genunchi, dar inima încetase să-i bată.

Acest mare om, acest spirit însemnat a murit, adică a mers acasă la Domnul, pe genunchi. Iar micul burghez german îndrăznește să afirme: „Nu are sens să te rogi“, în loc să mărturisească, cu lacrimi în ochi, că nu mai știe să se roage! Livingstone a știut să se roage. El a murit pe genunchi. Noi vom muri la spital cu ajutorul unei injecții. Altminteri n-am suporta să murim, dacă medicii nu ne-ar administra stupefiante. Livingstone nu avea nevoie de acestea. El vorbea cu Dumnezeu. Și discutînd cu El a intrat în veșnicie.

Ce se întîmplă cu rugăciunea în familie?

În casa mea părintească - eram opt frați - lucrurile se petreceau astfel: Dimineața înainte de micul dejun ne adunam toți. Se intona o cântare: „Stea strălucitoare, stea de dimineață...” sau „Laudă pe Domnul...” Apoi se citea un pasaj din Biblie. În încheiere se ruga tatăl meu. Chiar când n-am mai vrut să știu nimic de Dumnezeu, gândul că acasă se rugau pentru mine mă urmărea. Iar când am lăsat totul și, tânăr ofițer, m-am angajat pe o cale rea, atunci rugăciunea părinților a fost ca o fringhie care m-a tras înapoi.

Mai ții închinarea la Dumnezeu în cadrul familiei? Vouă, soților, Dumnezeu vă va cere într-o zi socoteală de sufletele copiilor și soțiilor voastre, dacă nu v-ați condus așa cum trebuie. Cum începe la voi ziua? Se cântă o cântare? Se citește un cuvânt din Biblie? A, nu știți să vă rugați? Ce se întâmplă când copilașii vă spun: „Tăticule, roagă-te în dimineața asta cu noi!”?

Într-o zi, un domn distins din Essen m-a rugat să-l vizitez acasă. Acolo, așezat împreună cu soția lui, îmi relatează: „S-a întâmplat ceva de necrezut. Fiul meu de 16 ani a revenit într-o seară de la adunarea dvs. de tineri și ne-a întrebat: ‚Noi de ce nu ne rugăm?’ Când i-am spus: ‚Toate astea nu sînt decît o formă goală. Nu e nimic în spatele ei!’ băiatul a întrebat mai departe: ‚Tăticule, ce părere ai despre Duhul Sfînt?’ ‚N-am nici o părere’. Atunci fiul a spus: ‚Țocmai asta e nefericirea familiei noastre. Avem nevoie de un tată care să știe să ceară lui Dumnezeu călăuzirea Duhului Sfînt!’” Asta mi-a povestit omul. I-am pus atunci întrebarea: „Auziți! Vreți să-l săpunesc pe fiul dvs. pentru că a fost un pic prea obraznic cu tatăl lui?” Dar domnul a răspuns: „Nu, nu! Mi se pare că dacă fiul meu are dreptate, eu sînt într-o postură proastă!” La asta n-am putut spune decît: „Sînteți într-adevăr într-o postură proastă. Băiatul are dreptate”. „Da”, a spus el, „de asta mă tem și eu. Ce trebuie să fac?”

Înțelegeți: omul și-a dat seama dintr-odată că se sustrăsese de la cea mai elementară responsabilitate ca și părinte. Nu ajunge să dați copiilor voștri mîncare și să le cumpărați haine. Voi taților aveți o răspundere mai mare! Știți să vă rugați?

Ca să-mi ilustrez gândul, mă voi servi de o legendă pe care o povestesc marinarii. După ea, un vas fantomă ar cu-

treiera cele șapte mări. Deși nu are echipaj, nici o furtună n-a putut-o scufunda pînă acum. Să presupunem că o altă corabie o vede apărînd la orizont. Ce va face? Va încerca desigur să o contacteze prin radio, dar nu va obține niciodată răspuns. Noi semănăm cu acest vas fantomă. Dumnezeu încearcă să intre în contact cu noi.

„Cu iubire, cu necazuri/ Vii Tu Doamne spre mine/

Ca să-mi pregătești inima...”

El o va face prin tot felul de evenimente și experiențe - dar mai ales prin Cuvîntul Său. Însă noi nu știm să-I răspundem. Niște vase fantomă - iată ce sîntem!

Într-o zi, cînd vorbeam despre aceste lucruri, un băiețaș a întreat-o pe mama lui: „De ce ne jignește așaenea de la amvon?” Sper că înțelegeți că eu nu vreau să jignesc pe nimeni, dar mi se umple inima de milă pentru bietul nostru popor vîzînd în ce stare a ajuns - intelectuali și muncitori, bărbați și femei, tineri și bătrîni, nu mai știu să cherne pe Dumnezeu; și totuși El este lîngă noi.

Mulți oameni își zic „creștini” și spun că „merg la biserică”, dar nu știu să se roage. Cînd fac vizite, întilnesc tot me-reu oameni care spun: „Noi sîntem foarte creștini, domnule pastor. Mama mea îl cunoștea și pe pastorul Schulze. L-ați cunoscut? Nu? Pe acela îl cunoștea mama mea foarte bine!” Atunci i-am răspuns: „O să mergeți împreună cu pastorul dvs. Schulze în iad, dacă nu-L cunoașteți pe Isus. Întrebarea este dacă știți să chemați Numele lui Isus, dacă știți să vă rugați!” Te rog, pune-ți și tu întrebarea: „Știu eu să mă rog? Mă rog eu?” - și dă-ți singur răspunsul.

Acum veți spune poate: „Ajunge acum, pastore Busch! Spuneți-ne mai degrabă cum să învățăm să ne rugăm!” Și asta vreau să fac acum.

2. Cum învățăm să ne rugăm

a) Strigătul nou-născutului

Ei, cum învață cineva să vorbească? Puteți să vă amintiți primele bolboroseli? Nu? Nici eu. Dar dacă vreți să învățați să vă rugați, trebuie mai întii să învățați primul strigăt a celui nou-născut, a unei vieți adevărate din Dumnezeu. Vreau să vă spun ce înseamnă acest lucru.

Domnul Isus a povestit odată următoarea istorioară: Doi

oameni s-au dus la biserică în același timp. Unul era distins și influent. El s-a dus imediat în față și a început să se roage: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că sînt un om așa de bun!“ Dumnezeu Și-a astupat deja urechile. Omul acesta putea să vorbească cît vroia. - Dumnezeu nu mai asculta. Și așa ceva există. Celălalt om era un tip destul de puțin recomandabil, un om cam la marginea societății, un negustor la negru, sau cam așa ceva. Biblia îl numește „vameș“. Și cum a ajuns în biserică, este cuprins de solemnitatea locului și îi e teamă. Rămîne lingă ușă și-și spune: „Ăsta nu-i un loc pentru mine. La crîsmă îmi place ambianța, mă simt bine. Dar nu aici“. E pe punctul să facă stînga împrejur cînd își amintește deodată pricina pentru care a venit în acest loc. El are un dor profund după Dumnezeu. Toți avem de fapt un dor adînc după Dumnezeu. Să ne întoarcem acasă la Tatăl nostru! Așa că omul acela nu poate pleca. Dar nici nu mai poate înainta. Amintindu-și ce este viața lui, își împreună mîinile și nu spune decît cîteva cuvinte: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!“ Biblia spune: „Atunci încep oștile cerești să cînte!“ Un om a ajuns la viață!

Primul strigăt al unei noi vieți este: „Am păcătuît!“

Vreau bucuros să vă explic aceasta. Cînd s-a născut primul meu fiu, am stat lingă soția mea, căci nașterea a fost foarte grea. Mă gîndeam la cuvintele lui Isus: „Femeia, cînd este în durerile nașterii, se întristează“. Și mă gîndeam că soția pe care o iubeam și al cărei cap îl sprijineam era aproape la capătul puterilor. Și iată că aud deodată un glăscior, un scîncet. Se născuse copilul! O nouă viață! Acest scîncet n-avea nimic dintr-un cîntec armonios. Dar cînd l-am auzit, am început să plîng în hohote. Mă înțelegeți, nu-i așa? Eram tulburat de acest scîncet - primul strigăt al unei noi vieți!

Și vedeți, primul strigăt al unei vieți din Dumnezeu e scos de omul care ajunge în sfîrșit la lumina adevărului și spune: „Am păcătuît! Doamne, ai milă de mine păcătosul!“ Toate litaniiile tale vor rămîne fără efect, dacă la început nu este strigătul noii vieți! Încă n-am văzut nici un copil care să fi început să țină prelegeri, ci la început a fost țipătul nou-născutului. La fel se întîmplă cu cel care intră în Împărăția lui Dumnezeu.

Ai scos deja acest strigăt al nou-născutului în viața ta? Nu? Atunci, pentru dragostea lui Dumnezeu, retrage-te într-un colț liniștit. Scopul meu nu e să fac publicitate bisericii, ci mi-ar place să opresc pe câțiva dintre voi de pe drumul spre iad. Și asta nu se poate face fără strigătul nou-născutului: „Am păcătuît! Doamne, ai milă de mine, păcătosul!“

Cînd fiul pierdut s-a întors acasă de la porci, primul lucru pe care l-a spus a fost: „Tată, am păcătuît împotriva cerului și împotriva ta“. În clipa cînd vei rosti aceste cuvinte, Isus, Fiul lui Dumnezeu, va veni înaintea ta și-ți va spune: „Dragul meu, draga mea, Eu am murit pentru păcatele tale! Eu am plătit pentru tine!“

b) Numai copiii lui Dumnezeu știu să se roage corect

De curînd am întîlnit un cunoscut care avea trei copilași dulci, un băiat și două fete. Cînd s-au apropiat de mine, am observat cum copiii își asaltau tatăl cu întrebări, toți în același timp. Iar tatăl nu le putea răspunde tuturor. Cînd am ajuns în dreptul lor și am salutat: „Bună ziua, domnule Cutare! Bună ziua, copii!“, de îndată ce-au auzit salutul meu, copiii au tăcut ca prin farmec. Ei tac față de străini. Asta înseamnă că copiii nu pot vorbi cu adevărat decît numai în prezența tatălui sau a mamei lor. Cînd vine un străin, atunci se rușinează.

La fel, nici noi nu ne putem ruga cu-adevărat decît dacă sîntem copii ai lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă nu știm să ne rugăm, e pentru că nu sîntem copii ai lui Dumnezeu.

A, da, sîntem „botezați“, sîntem „confirmați“, sîntem „creștini“, mergem la biserică de Crăciun sau de Paști, spunem politicos „bună ziua“ pastorului, și nu îl lovim în coaste. Un evanghelist spunea într-o zi despre unii din aceștia: „Sînt iepuri botezați!“ Cînd cineva l-a întreat ce vroia să zică, a răspuns: „Dacă prindeți un iepure și-l botezați, el se va grăbi să ajungă iarăși pe cîmp imediat ce e lăsat liber. Oamenii aceia fac exact același lucru: de abia botezați, se întorc iarăși în lume!“ Dragi prieteni, în acest caz omul nu știe să se roage. Numai copiii lui Dumnezeu pot cu adevărat să se roage! Și din pricina aceasta numai ei pot fi cu adevărat fericiți!

Vedeți: trebuie să deveniți copii ai lui Dumnezeu! De la natură nu sînteți. Poate că aveți o spoyală creștină, dar nu sînteți copii ai lui Dumnezeu. Nu devii copil decît prin nașterea din nou. Trebuie să devii copil al lui Dumnezeu - și atunci știi să te rogi! Da, copiii lui Dumnezeu nu mai pot să trăiască fără rugăciune! Pentru ei rugăciunea este ca respirația. Băieții mei glumesc uneori zicîndu-și unul altuia: „Nu uita să respiri!“ Tu uiți respirația sufletului! Pentru copiii lui Dumnezeu, rugăciunea e respirație. Trebuie deci să devii un copil al lui Dumnezeu!

Vreau să vă spun pe scurt cum se poate deveni copil al lui Dumnezeu: Numai prin Isus! El spune: „Eu sînt Ușa; dacă intră cineva prin Mine, va fi mîntuit“. Prin ceața groasă a acestei lumi, Isus Se apropie de tine - Isus, Omul cu urmele de cuie în palme. Ție nu ți-a păsat de El. Ți s-a părut o prostie, o nebunie treaba cu Isus. Totuși, El vine spre tine. Și se poate ca tu să-L recunoști cine este: „Tu, Omul venit dintr-o altă dimensiune, Tu Fiul Dumnezeului celui viu, Tu nu ești Altul decît Mîntuitorul meu!“ Primul pas pe care-l am de făcut ca să devin copil al lui Dumnezeu este să-l recunosc pe Isus. Iar al doilea pas este să adopt cu privire la El o atitudine de încredere: El poate să facă ordine în viața mea lăuntrică, să mă elibereze de neliniște, de lipsa de pace, de sentimentul meu de vinovăție, de păcatele tinereții mele! În Vechiul Testament, un om al lui Dumnezeu spune: „Tu ai grijă de sufletul meu“. Dintr-odată, cineva capătă încredere în Isus, într-atîta încît s-o rupă cu trecutul și să-și pună întreaga viață în mîinile Sale. Noi numim aceasta convertire. Asta am trăit-o eu în ceasul cînd la vîrsta de 18 ani am pus capăt vieții de păcat și mi-am dat viața lui Isus. Aici nu m-a ajutat nici un om. Nici eu nu te pot ajuta. Tu trebuie s-o faci singur cu Dumnezeu. Dar riscă numai și spune-I:

„Ia-mi viața, Isuse, Ție/

Ți-o predau de-acum pe veci“.

În clipa cînd faci asta ai devenit un copil al lui Dumnezeu. În ciuda părerilor celor care cred că poți să fii mîntuit într-un alt mod, vă repet: Nu există decît o ușă de intrare în Împărăția lui Dumnezeu! Și ușa aceasta se numește Isus! Isus, care a murit și a înviat pentru noi!

Și vedeți, dacă ai devenit un copil al lui Dumnezeu - ah, caută-L pe Isus, pe El, care te caută de atîta vreme! -, atunci știi să te rogi, căci mizeria vieții tale încetează, căci poți să-ți verși, să-ți descarci inima înaintea Lui - ca un copil înaintea tatălui său.

Acum sînt un pastor bătrîn, și am cunoscut mulți oameni. Și astăzi sînt convins că fiecare om - fiecare! - își are secretele lui întunecoase, pe care le poartă pretutindeni cu el. Dar cînd devin copil al lui Dumnezeu, atunci pot să-mi descarc inima înaintea lui Isus. Pot să-l spun tainele mele negre, eșecurile, legăturile mele tulburi. Lui pot să-l spun ce n-aș încredința nici unui om.

La încheierea unei tabere cu tinerii mei, cîțiva dintre ei au povestit din viața lor. Un băiat de 18 ani a spus: „Deși îmi ziceam creștin, eram aproape să arunc totul peste bord. Într-o zi, înainte de a merge la studiu biblic, m-am rugat: Doamne Isuse, dacă în seara asta nu-mi spui personal un cuvînt, atunci las totul baltă. Nu pot să ajung la capăt cu problemele mele, mai ales cu cele pe care mi le pune viața într-un oraș mare, dacă nu mă luminezi!“ Și apoi a continuat: „Cînd am plecat de la studiul biblic spre casă, totul era clar! El îmi ascultase rugăciunea și-mi vorbise personal!“ M-a mișcat adînc cînd tînărul acesta povestea cum a strigat la Isus din necredință și îndoială - și răspunsul a venit. Cu atît mai mult ești ascultat cînd, copil al lui Dumnezeu fiind, strigi la El!

Mama mea trăia la Hülben aproape de Urach, în munții Suabiei. În război mi-a scris odată: „M-am trezit azi noapte pe la ora 3. M-am gîndit deodată la copiii mei de pe front, la nepoții mei, la voi cei din zona de bombardament și la Elisabeta în Canada, de la care nu am nici o veste. Și neliniștea a pus stăpînire pe mine. Aveau impresia că cineva vrea să mă strîngă de gît cu niște mănuși de fier. N-am rezistat. Și atunci m-am rugat: „Doamne Isuse, dă-mi un cuvînt! Nu mai pot să suport starea asta!“ Apoi am aprins lumina, am luat Biblia“ - fericit este cel ce are totdeauna pe noptieră o Biblie! - „și am deschis-o. Și primul cuvînt pe care l-am găsit a fost: „Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi“. Scrisoarea mamei mele s-a încheiat cu minunatele cuvinte: „Atunci am pus totul în

mîinile Mîntuitorului meu. Am stins lumina și am adormit bucuros!“ Cînd cineva a devenit copilul lui Dumnezeu, atunci poate să trăiască așa.

Îmi aduc aminte că mama mea a spus într-o zi: „Aseară eram așa de obosită, încît nici nu mă mai puteam ruga. Atunci am zis doar: „Noapte bună, dragă Isuse!“ Ascultînd-o, mi-am zis: „Așa vorbesc copiii lui Dumnezeu cu Domnul lor, într-un mod firesc!“ Și El veghează într-adevăr asupra lor. Zi și noapte Mîntuitorul meu e lîngă mine, căci li aparțin și pot conta pe El în orice împrejurare.

Ai înțeles? Dacă cineva nu știe să se roage, atunci e o catastrofă de prim ordin. Îți doresc să scoți strigătul nou-născutului: „Am păcătuit, Doamne, ai milă de mine, păcătosul!“ Și îți doresc să nu găsești odihnă pînă nu aparții lui Isus, pînă nu ai devenit copil al lui Dumnezeu. Din clipa aceea, nu mai am nevoie să-mi fac griji pentru tine.

Cum să trăim cînd nu mai putem crede?

1. Fără credință nu se poate trăi

Da, trebuie să vă spun foarte clar: Cînd cineva nu poate crede, atunci de fapt nici nu poate trăi! Și nu știu ce sfat să-i dau. Omului necredincios nu-i ajută nimic. Aș vrea să vă explic de ce este așa.

Noi ne închipuim că Dumnezeu este un concept teologic, un gînd, o forță a naturii sau așa ceva. Prietenii mei, Dumnezeu este o Persoană care trăiește cu adevărat și împlinește totul în toți. Iar dacă nu am pace cu Dumnezeu, dacă nu sînt în ordine cu Dumnezeu, deci dacă nu sînt un copil al lui Dumnezeu, atunci trec pe lîngă realitate. Și asta e un lucru periculos.

A fost ceasul cel mai important din viața mea cînd, tînăr ofițer în primul război mondial, am înțeles dintr-odată: „Dumnezeu e aici!“ M-am simțit ca unul care a intrat cu mașina în zid. Înainte aș fi spus ca și alții: „Eu cred în „bunul Dumnezeu“, sau în alte prostii, dar n-aș fi înțeles că El este o realitate. Dar deodată mă găseam în fața realității lui Dumnezeu!

Există în Biblie un psalm emoționant care vorbește despre

faptul că Dumnezeu e atât de real încît n-ai putea scăpa de El. Acolo se spune: „Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo“. Cosmonautul american Glenn a spus că ceea ce l-a tulburat foarte mult în capsula spațială a fost gîndul că: Dumnezeu e și aici! „Dacă mă voi sui în cer“ sau dacă zbor în cosmos -, „Tu ești acolo“. De m-aș îngropa în cel mai adînc puț al unei mine - la peste o mie de metri adîncime -, și acolo L-aș întilni pe Dumnezeu! Psalmistul spune: „Dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo“. Cînd am luat în urmă de cu cînta timp avionul spre California, soția mi-a pus în geamantan un bilet pe care scrisese versetul din acest psalm. L-am citit cînd mi-am deschis geamantanul în San Francisco: „Dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mîna Ta mă va călăuzi, și dreapta Ta mă va apuca“. Dumnezeu e cea mai mare realitate!

Și deoarece Dumnezeu e cea mai mare realitate, nu-L poți lăsa la o parte nepedepsit. Dacă trăiesc ca și cînd Dumnezeu n-ar exista, disprețuindu-I poruncile, nesfințind duminica, comițînd adulter, mințînd, necinstind pe părinți, necinstind pe Dumnezeu - atunci trăiesc pe lîngă realitate. Și atunci mi-e cu neputință s-o scot la liman cu viața! Priviți în jurul vostru! Oamenii nu mai ajung s-o scoată la capăt, nici chiar cei care cîștigă mulți bani. În lăuntru lor sînt profund neliniștiți, în viața personală nu merge bine și nici în familie.

„Cum să trăim cînd nu mai putem crede?“ Nu mai poți s-o scoți la capăt cu viața și ești despuiat în fața morții. Într-o sută de ani nici unul din noi nu mai este pe pămînt. Atunci toți vom fi de cealaltă parte.

Dacă spune cineva: „După moarte nu mai e nimic. Atunci sîntem cu toții morți!“, cugetă totuși puțin, în cine vrei mai degrabă să te încrezi: în propria ta inimă, sau în Cuvîntul lui Dumnezeu? Cum să reacționezi în fața morții, dacă pune stăpînire pe tine gîndul: „Nu pot să duc dincolo nimic din ce am adunat aici!“ Poate că ți-ai construit o casuță; eu nu am o casă, ci o bibliotecă frumoasă. Dar tot ce îmi este drag, chiar și oamenii pe care îi iubesc, nimic și pe nimeni nu pot lua cu mine. Un singur lucru îl ia omul cu sine în veșnicie: vina lui înaintea lui Dumnezeu. Închipuiește-ți că stai pe patul de moarte. Și deodată îți vine gîndul: „Trebuie

să las totul, - numai fărădelegile și păcatele, făcute de când eram copil, merg acum înaintea mea în fața Dumnezeului sfânt și drept!" Cum să o scoatem la capăt înaintea judecății lui Dumnezeu - fără credință în Cel care îndreptățește pe cel nelegiuit? Noi vom sta înaintea Lui!

Domnul Isus, care e însă așa de îndurător, a spus: „Nu vă temeți de cei ce pot ucide trupul“ - mie de ei mi-ar fi frică, dar El spune: sînt neînsemnați - „nu vă temeți de ei, ci temeți-vă de Acela care poate să piardă și trupul și sufletul în gheenă“ - și, ca și cînd ar simți rece pe șira spinării, Isus repetă - „da, de El să vă temeți!“

Acum cîțiva ani trăia în Norvegia un profesor celebru cu numele de Hallesby. Am avut privilegiul să fac cunoștință cu el. Era un om extraordinar, unul din norvegienii aceia gravi, serioși, importanți. Timp de o săptămînă întreagă a vorbit în fiecare seară la radio. Nu mi-era greu să mi-l imaginez în fața microfonului spunînd: „Se poate ca, în seara aceasta, să adormi în pace în patul tău, și să te trezești mîine dimineată în iad! Aș vrea să te avertizez!“ Aceste cuvinte au declanșat o furtună de proteste. Căci norvegienii sînt „oameni moderni“ și joacă în lumea noastră de astăzi un rol fantastic. Un ziarist de la cel mai mare ziar din Oslo a publicat un editorial în care spune cam așa: „Noi nu mai sîntem în Evul Mediu! Este absolut inadmisibil ca o instituție modernă ca radio-ul să fie folosit pentru a debita asemenea absurdități!“ Iar cînd un ziar mare scoate un asemenea articol, toate publicațiile mai mici i se alătură. Presa întreagă repeta deci: „Nu mai sîntem în Evul Mediu. Cum își poate permite un profesor să mai vorbească de iad?!“ De aceea, radio Oslo l-a rugat pe profesorul Hallesby să pună lucrurile la punct. El a revenit în fața microfonului și iată ce-a zis: „Trebuie să explic problema aceasta. Ei bine, fie! Se poate ca în seara aceasta să adormi în pace în patul tău, iar mîine să te trezești în iad! Aș vrea să te avertizez!“ A fost picătura de apă care a făcut să se reverse paharul. Au fost întrebați toți episcopii din Norvegia: „Există iad, sau nu?“ Chiar cotidianul de informații „Der Spiegel“ din Germania a preluat chestiunea și a scris un articol lung despre „controversa cu privire la iad din Norvegia“. N-a trecut nici un an după istoria asta că am ajuns în Oslo ca să le vorbesc studenților și să țin seara cite-

va conferințe. La sosire mi s-a luat o conferință de presă. La hotelul meu se adunaseră reporterii de la diferite ziare. Lucru curios, în dreapta mea îl aveam pe ziaristul care începuse polemica, iar în stînga pe profesorul Hallesby care reprezenta presa protestantă. Apoi s-a dat drumul. Ziaristul cu pricina m-a interpellat primul: „Pastore Busch, sînt în dezacord cu profesorul Hallesby. Dvs. sînteți un om modern. Ce credeți: există iadul?” „Da”, am răspuns eu, „bineînțeles că există iadul. E de la sine înțeles!” „Ei, eu nu pot să înțeleg cum puteți să afirmați asemenea lucru” a replicat el. „Sînt gata să vă explic cu plăcere” am spus eu. „Eu cred că există iadul pentru că Isus Însuși a spus-o. Și eu mă încred fără rezerve în Cuvîntul lui Isus, care a știut despre aceasta mai mult ca toți oamenii inteligenți!”

Și Cuvîntul lui Dumnezeu spune: „Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mîntuiți și să ajungă la cunoștința adevărului”. De aceea vorbim noi despre credință, deoarece Dumnezeu a arătat o cale cum să trăim și să murim în pace.

Cum să trăim dacă nu mai putem crede? Cum s-o scot la capăt, dacă nu mai pot crede? Fără credință n-o vom putea scoate la capăt cu viața!

Dați-mi voie să vă explic aceasta într-un alt mod. Imaginați-vă că aveți un peștișor auriu și drăguț. Într-o zi vă gîndiți: „Bietul de tine, să stai permanent în apă rece! Stai puțin, rezolv eu!” Îl scoateți afară din apă, îl ștergeți cu un șervețel și-l puneți într-o frumoasă cușcă aurită și-l hrăniți cu cea mai bună hrană - nu știu exact ce mănîncă peștișorii aurii - ouă de furnici sau cam așa ceva - Îi dați deci cele mai frumoase și mai grase ouă de furnici și spuneți: „Dragă peștișor auriu, o așa cușcă frumoasă aurită, ouă de furnici așa de apetisante, un aer așa de curat! Acum o duci bine!” Ce va face peștișorul? Va zvîcni din aripioare de plăcere și v-ar răspunde: „Mulțumesc, o, mulțumesc!”? Nu, nu asta va face, ci se va zbate ca un nebun ca să poată respira. Iar dacă ar ști să vorbească, v-ar zice: „Nu vreau cușca ta aurită, nici ouăle tale de furnici. Vreau să mă întorc în elementul meu, în apă!” Și vedeți: Elementul nostru este Dumnezeu cel viu, care a creat cerul și pămîntul și pe noi de asemenea. „Toată viața purcede din Tine”, așa începe imnul național elvețian. Dumnezeu este elementul nostru! Și cîtă vreme nu am pace

cu Dumnezeu, pot să-i dau sufletului meu o cușcă aurită - înțelegeți, omul de azi dă sufletului lui totul: plăceri, călătorii, mâncare bună, vin bun -, totuși sufletul nostru se zbate și spune: „În fond, nu vreau nimic din toate acestea. Eu vreau să fiu în elementul meu, vreau pacea cu Dumnezeu!“ Nu fii deci așa de crud cu tine însuși! Inima noastră e neliniștită pînă ce găsește odihna în Dumnezeu cel viu! După cum peștele vrea să fie în elementul lui, așa tînjește sufletul nostru după Dumnezeu, care e elementul nostru!

Cum să ieșim la liman cu viața cînd nu mai putem crede? Atunci pot doar să spun: „Nu vom putea-o scoate la capăt nici în viață, nici în moarte, nici în veșnicie!“ Iar dacă obiectezi: „În ansamblu, oamenii o s-o scoată la capăt destul de bine!“, atunci trebuie să-ți răspund: „Se va vedea!“ Iată un om ca Goethe. Era frumos, era bogat, era ministru, era inteligent: pe scurt, avea totul. Dar la sfîrșitul vieții, a spus lui Eckermann că dacă ar aduna ceasurile lui de fericire, n-ar ajunge la un total de trei zile. El nu avea pace! Nu, un om n-o poate scoate la capăt cu viața dacă nu are credință!

Acesta a fost primul lucru pe care trebuia să vi-l spun. Iar acum vine punctul al doilea:

2. Totul depinde de adevărata credință

De fapt, ce importă este ca voi să aveți adevărata credință salvatoare!

Fiecare om crede doar în ceva. Student fiind, eram odată acasă la mama mea. O doamnă a venit într-o zi în vizită la ea. Deoarece mama tocmai era plecată de acasă, i-am spus doamnei: „Stimată doamnă, mama lipsește. Va trebui să vă mulțumiți cu prezența mea“. „Foarte drăguț“ a răspuns ea politicos. După ce am invitat-o să ia loc, m-a întrebat: „Și ce faceți?“ I-am răspuns: „Studiez teologie“. „Ce!“ a strigat ea, „teologie? Cine mai crede încă în zilele noastre? Este imposibil!“ Și apoi bătrîna doamnă, făcînd aluzie la Goethe - era în Frankfurt unde trăise Goethe - a declarat cu mîndrie: „Noi avem credința lui Goethe! Creștinismul e demodat, sfîrșit“. Deoarece conversația îmi era acum penibilă și nu vroiam să încep cu bătrîna doamnă o discuție contradictorie, am adus-o pe un alt domeniu: „Stimată doamnă, pot să vă întreb cum vă merge cu sănătatea?“ Atunci a răspuns

rapid, bătînd în masă: „Bat în lemn! Ei, nu se pune o asemenea întrebare!“ Eu am întrebat: „Iertați-mă, ce înseamnă: „Bat în lemn!“?“ „Ca să nu-mi aducă nenorocire“. „Așa deci“, am constatat eu, „ați respins credința în Dumnezeu cel viu, dar aveți credință în bătutul în lemn! Ciudat. Fără îndoială că ați cîștigat la schimb!“

În acea clipă am înțeles că fiecare om are o credință. Întrebarea e numai dacă am credința adevărată, salvatoare. În epoca noastră se spune: „Esențialul e să crezi!“ Iar unul adaugă: „Eu cred în „bunul Dumnezeu!“ - „Eu cred în natură!“ - „Eu cred în destin!“ - „Eu cred în Providență!“ Nu, prietenii mei, esențialul e să ai adevărata credință, o credință care aduce pacea cu Dumnezeu și pacea în inimă. Îmi trebuie o credință care să mă salveze de iad, pe care s-o pot simți aici, pentru că îmi dă viață nouă. Altminteri, nu mă interesează. Mulți oameni au crezut odată în Germania, în victoria finală, în Führer. Ce s-a întîmplat cu acestea? Nu vedeți că există o credință falsă? Dar mie îmi trebuie adevărata credință, cea care mîntuiește!

Dar adevărata credință, cea care salvează, este - într-un cuvînt - credința în Isus, Fiul Dumnezeului celui viu. Credința în Isus Cristos! Nu într-un întemeietor de religie -, din aceștia sînt destul de mulți -, ci în Isus Cristos, Fiul Dumnezeului celui viu.

Și acum trebuie să vă spun ce e cu Isus.

Ni se relatează în Biblie o istorie minunată care ilustrează bine ce este credința salvatoare în Isus.

Urmați-mă, cu gîndul, acum două mii de ani, în afara porților Ierusalimului pe dealul Golgota, „locul căpătîinii“. Nu luați în seamă mulțimea care urlă și strigă! Nu luați în seamă nici pe soldații care sînt în gardă și trag la sorți pentru hainele celor condamnați. Ridicați însă privirile în sus: pe crucea din mijloc atîrnă Fiul lui Dumnezeu. Pironit! Cu fața însîngerată de cununa de spini care I-a fost îndesată pe cap. Acolo atîrnă Dumnezeu. În dreapta Lui este răstîgnit un ucigaș. În stînga Lui la fel. Și aceștia sînt condamnați la moarte. Apoi se face întuneric. Moartea se apropie. Atunci unul din acești ucigași începe deodată să strige: „Ascultă, ai zis că ești Fiul lui Dumnezeu, Tu, Acela din mijloc. Dacă ești cu adevărat și nu minți, atunci coboară-Te de pe cruce

și scapă-mă și pe mine!“ E ușor de înțeles. În clipa morții, omul spune lucruri pe care altminteri nu le-ar fi spus. Și apoi ia cuvîntul celălalt ucigaș. El se adresează tovarășului lui și-i spune: „Tu tot nu te temi de Dumnezeu?“ Aici trebuie să începeți: să recunoașteți că Dumnezeu este sfînt și că mînia Lui e teribilă.

Cînd bombele cădeau peste orașele noastre, oamenii erau înspăimîntați. Poate că e vina bisericii că nu li s-a spus: Dumnezeu poate fi teribil! El poate să lase să se întîmple așa ceva! „Și tu tot nu te temi de Dumnezeu!“ Ar trebui să se strige pe acoperișurile marilor noastre orașe: „Tot nu vă temeți de Dumnezeu?“ Ar trebui să se urle în agenții și în birouri unde lumea nu se gîndește decît cum să cîștige bani, chiar dacă se trece peste cadavre: „Tot nu vă temeți de Dumnezeu?“ Ar trebui să se spună tinerilor care trăiesc în necurăție: „Tot nu vă temeți de Dumnezeu? Ce aveți în cap? Sînteți orbi?“ Trebuie să încep prin a recunoaște că Dumnezeu este sfînt și mînia Lui e teribilă.

Dar răufăcătorul, tilharul continuă: „Pentru noi osînda aceasta este dreaptă! Am meritat-o doar!“ Iată al doilea lucru care conduce la credința salvatoare: El își recunoaște propria vină.

Am întîlnit pe mulți oameni care mi-au zis: „Eu nu pot să cred!“ I-am întreat: „Ați înțeles vreodată că sînteți vinovat înaintea lui Dumnezeu?“ „Nu, eu fac ce e bine și nu-mi pasă ce zic alții“. Atunci i-am răspuns: „Cîtă vreme vă mințiți așa, nu veți ajunge la lumină!“ Recent am întîlnit pe cineva care mi-a zis la fel: „Fac ce este bine și nu-mi pasă ce zic alții!“ Eu i-am replicat: „Felicitări. Eu n-aș putea spune asta. În viața mea multe nu merg bine“. El a răspuns: „Desigur, dacă te uiți la amănunte!“ „O“, am spus, „Dumnezeu Se uită la amănunte! De aceea, nu continuați să vă mințiți singur!“ Vezi, tu ajungi la credința adevărată, salvatoare, de abia cînd numești păcatul păcat, cînd numești comportările tale sexuale murdare curvie, cînd adulterul tău îl numești adulter, cînd nu-i mai spui minciunii abilitate, ci minciună, cînd nu-ți mai îndreptățești egoismul, ci recunoști că-ți ești propriul tău dumnezeu - și asta e idolatrie. Acesta este al doilea lucru care mă aduce la credința salvatoare, anume să numesc în sfîrșit păcatul păcat, să vin înaintea lui Dumne-

zeu și să-I spun: „Doamne, am meritat osînda Ta!“ E îngrozitor cum încearcă oamenii din epoca noastră să se convin-gă că totul este bine! Dumnezeu ne va smulge într-o zi masca de pe față!

Și apoi, tâlharul nu s-a mai adresat celuilalt, ci a spus lui Isus: „Tu n-ai făcut nimic nedrept. De ce atîrni aici?“ Și în clipa aceea îi trece prin minte: „El atîrnă aici pentru mine! El îmi ispășește vina!“ Atunci strigă: „Doamne, adu-Ți aminte de mine, cînd vei veni în Împărăția Ta!“ El a făcut al treilea lucru: El a crezut că Isus poate salva pe veci, pen-tru că a murit în locul nostru. Și atunci Isus spune: „Azi vei fi cu Mine în rai!“

Vedeți, aceasta este credința salvatoare: Devin conștient de sfințenia lui Dumnezeu, îmi recunosc starea pierdută și-L recunosc pe Isus, care a murit pe cruce pentru mine, ca pe singura mea șansă. Fără această credință n-o scoți la capăt cu viața! Dar cu această credință poți fi sigur că vei reuși! Este tot ce pot să-ți spun.

Unii mi-au reproșat că sînt prea simplist. Nu le-am putut răspunde decît: Îmi pare rău! Dar nu există alt mijloc de a o scoate la capăt în viață, în moarte și în fața judecării lui Dumnezeu decît să vin la Isus ca păcătos ce sînt, să mă pocăiesc, să-mi recunosc păcatele și să repet cu credință:

„Pentru mine a curs, singele sfînt,/

O cred și o apuc;/ Curăță paguba/

Căci Cristos a murit în locul meu“.

Aș vrea să nu uiți niciodată aceste cuvinte: „Isus a murit pentru mine!“ Cînd te vei scula mîine dimineață, ar trebui să-ți sune în urechi: „Isus a murit pentru mine!“ Cînd vei fi la serviciu, să-ți amintești deodată: „Isus a murit pentru mine!“ Apoi - cînd îți va da har Dumnezeu, va veni clipa cînd vei putea să-L lauzi și să-I spui: „Pentru mine! Pot deci să cred!“ În clipa cînd vei fi priceput aceasta, ești un copil al lui Dumnezeu! Isus spune: „Eu sînt Ușa; dacă intră cineva prin Mine, va fi mîntuit“.

Acum trebuie să vă mai spun și al treilea lucru. Mulți oa-meni îmi zic: „Pastore Busch, e frumos ce spuneți. Dar eu nu pot s-o cred“. La asta trebuie să răspund acum. Pe oame-nii care vorbesc așa aș vrea să-i împart în patru grupe. Deci:

3. Oameni care nu pot să creadă...

a) ... pentru că nu sînt religioși

La prima grupă aparțin oamenii care-mi spun: „Eu nu pot să cred pentru că nu sînt religios. Dvs., domnule pastor, sînteți religios, dar eu nu sînt!“ Lor le pot răspunde doar: „Nici eu nu sînt religios“. Într-adevăr, pentru mine clopotele, tămia și toate lucrurile acestea au puțină importanță. Sînt fericit că în ultimii ani am predicat în Essen într-o sală unde era numai o fanfară bună. Nu exista orgă și nici clopote - și nu mi-a lipsit nimic. Nu am nimic împotriva lor, dar nu le simt nevoia. Sînt așa de puțin religioși!

Cînd Isus, Fiul lui Dumnezeu, a fost pe pămînt, existau foarte mulți oameni religioși. Erau cărturari, preoți, farisei - cu toții foarte religioși. Printre ei, saducheii aveau tendințe mai liberale. Acești oameni ar spune astăzi: „Eu Îl caut pe Dumnezeu în natură“. În timpul perioadei naziste au spus: „Dumnezeu este în steagurile noastre“. Tot religios! Și acești oameni religioși au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu. El nu le convenea. Apoi existau oameni total nereligioși: prostituate, afaceriști - Biblia îi numește vameși - meșteșugari absorbiți de meseria lor, pentru că trebuiau să lupte pentru piinea lor zilnică; un om distins cu numele de Zacheu care adunase atîția bani că nu știa ce să facă cu ei. Aceștia erau toți oameni total nereligioși. Totuși, ei s-au întors spre Isus! Cum așa? Ei au știut că sînt vinovați înaintea lui Dumnezeu, că în viața lor nu toate sînt în ordine. Și acum a venit un Mîntuitor care îi face copii ai lui Dumnezeu! Atunci au crezut în El.

Domnul Isus nu a venit să facă din niște oameni religioși unii încă și mai religioși, ci Domnul Isus a venit să salveze pe păcătoși de moarte și de iad și să-i facă copii ai lui Dumnezeu! Iar cînd sînt oameni care zic: „Eu nu pot să cred pentru că nu sînt religios“, atunci le pot spune: „Aveți cea mai mare șansă să deveniți copii ai lui Dumnezeu!“ Păcătoși sîntem cu toții - și o știm toți! Dar: „Isus a murit pentru mine!“ Vă repet: Isus nu a venit ca să facă pe oamenii religioși și mai religioși, ci din niște păcătoși pierduți copii ai Dumnezeului celui viu!

b) ... pentru că nu vor să creadă

A doua grupă constă din cei care spun: „Eu nu pot să cred“, dar în realitate, dacă ar fi sinceri, ar trebui să recunoască: „Eu nu vreau să cred!“ Căci dacă ar veni la credință, întreaga lor viață ar trebui schimbată. Și asta nu le place. Ei știu că nu totul e în ordine în viața lor. Dar dacă ar deveni copii ai lui Dumnezeu, atunci ar trebui să vină la lumină. Nu, asta nu vor. Și atunci colegii lor i-ar privi prost! Și ce ar spune toate rudeniile, dacă ar deveni deodată creștini? Nu, mai bine nu! Și dacă întâlnești oameni care vă spun: „Eu nu pot să cred!“ atunci observați-i mai îndeaproape ca să vedeți dacă nu cumva, în fond, n-ar trebui mai degrabă să spună: „Nu vreau să cred!“

Există o istorie tulburătoare în Biblie. Iată-L pe Fiul lui Dumnezeu, pe Domnul Isus, stînd pe muntele Măslinilor. La picioarele Lui se întinde orașul sub strălucirea orbitoare a razelor de soare. Iar puțin mai departe, drept în față, se ridică colina templului despre care chiar și păgînii spuneau că ar trebui socotit printre minunile lumii. Toate acestea stau la picioarele Lui. Dar, deodată, ucenicii Lui văd cu groază cum curg lacrimile pe fața lui Isus. Se uită la El surprinși și întrebători. Apoi Domnul Isus izbucnește: „Ierusalime, Ierusalime! De cîte ori am vrut să strîng pe copiii tăi cum își strînge găina puii sub aripi, și n-ai vrut! Acum stați sub judecata lui Dumnezeu. Iată că vi se lasă casa pustie...“ Acestea sînt unele din cele mai zguduitoare cuvinte din Biblie: „Și n-ai vrut!“ Așa au spus și cei din Ierusalim: „Nu putem crede!“ - dar nu voiau să creadă!

Vedeți, cine nu vrea să creadă, acela nu este obligat la aceasta! Îmi dați voie să v-o spun: În biserică există încă tot felul de constrîngeri. Dar în Împărăția lui Dumnezeu totul se face de bunăvoie. Cine vrea să trăiască fără Dumnezeu, acela poate s-o facă! Dumnezeu ni Se oferă. Dar noi Îl putem respinge. Vrei să trăiești fără Dumnezeu? Ai voie! Vrei să trăiești fără pace cu Dumnezeu? Ai voie! Vrei să trăiești fără Biblie? Ai voie! Vrei să calci poruncile lui Dumnezeu? Ai voie! Vrei să profanezi duminecile, să curvești, să te-mbeți, să minți, să furi? Ai voie! Cine nu-L vrea pe acest Mîntuitor, pe care L-a trimis Dumnezeu ca să salveze păcătoșii, acela are voie să-L respingă. Cine vrea să meargă în

iad, acela are voie s-o facă! La Dumnezeu nu există constrângere. Numai însă să-ți între bine în cap că va trebui să suporti urmările. Dumnezeu îți oferă prin Isus iertarea păcatelor și pacea. Tu poți să spui: „N-am nevoie de ele! Nu le vreau!“ Atunci ai voie să trăiești așa! Dar să nu crezi că în ultimele cinci minute din viața ta vei mai putea apuca ceea ce ți-a oferit Dumnezeu o viață întreagă. Tu poți să respingi oferta de pace a lui Dumnezeu în Isus, dar apoi trebuie să trăiești toată veșnicia fără pacea cu Dumnezeu. Și acesta e iadul!

Iadul este locul unde cineva a scăpat definitiv de Dumnezeu. Acolo nu vei mai fi invitat de Dumnezeu. Nimic nu te va mai atrage spre El. Poate că acolo vei vrea să te rogi, dar nu mai poți. Atunci vrei poate să chermi Numele lui Isus, dar el nu-ți mai trece prin minte. Tu nu ești obligat, desigur, să accepți mesajul pe care ți-l aduc. Poți să nu te convertești la Isus. Dar să-ți fie clar că prin aceasta alegi iadul! Tu ai deplina libertate!

„Și n-ați vrut!“ a spus Isus celor din Ierusalim. El nu i-a silit. Dar ce-au ales ei a fost groaznic.

c) ... pentru că au văzut atâtea în viața lor.

A treia grupă din cei ce spun: „Nu pot să cred!“ avansează o explicație curioasă, pe care n-am auzit-o niciodată de la femei, ci numai de la bărbați. Explicația sună astfel: „Domnule pastor, am trecut prin atâtea, încît nu mai pot să cred!“ Eu întreb: „Prin ce-ați trecut? Nici eu n-am avut o viață monotună!“ „Da..., eu am trecut prin atâtea, încît nu mai pot să cred!“ Acest gen de frază circulă între bărbați ca o fantomă. În acest caz, obișnuiesc să-i iau puțin peste picior și să spun: „Dar credeți ce scrie în Mersul trenurilor? Credeți orice informație pe care v-o dă un polițist?“ „Da!“ „Atunci nu mai spuneți: „Nu mai cred în nimic!“ ci spuneți: „Nu mai cred nimic în afară de ceea ce scrie în Mersul trenurilor și în ce spune poliția“. Și așa s-ar putea continua, înțelegeți. Atunci spun: „Vedeți, în viața mea întunecată, plină de păcat, murdărie, noapte și greșeli a venit Isus. Și atunci am cunoscut că El este Fiul lui Dumnezeu, trimis de El! Și apoi mi-am predat viața Aceluia care a făcut așa de mult pentru mine: Isus. Și dacă într-adevăr n-ai mai putea crede în ni-

meni și în nimic, pe Acela, care Și-a dat viața pentru tine, Îl poți crede ce spune, da, pe Acela Îl poți crede. Ei cred atâtea, numai în Acela, în care s-ar putea încrede total, ceea ce încă nimeni nu a regretat, nu! Ciudat! Și atunci spun că ar fi trecut prin atâtea. Ei încă n-au trecut prin destule!”

d) ... pentru că ceva i-a revoltat.

A patra categorie de persoane care nu pot să creadă, sînt cele care au fost scandalizate de biserică sau revoltate de practicile, tradițiile sau învățăturile ei.

În fața mea stă o tînără studentă care îmi explică: „Eu studiez științele naturii“. Îi spun: „Frumos, domnișoară! Dar ce vă frămîntă?“ Atunci ea răspunde: „Domnule pastor, am auzit o conferință de-a dvs. Simt că aveți ceva ce mi-ar place și mie, dar eu nu pot să cred! Știți, nu pot accepta toate dogmele și tradițiile bisericii. Aș avea impresia că trebuie să înghit un mănunchi de fîn uscat!“ Atunci am ris și am răspuns: „Domnișoară, nu e nevoie să înghițiți un mănunchi de fîn! Ați auzit vreodată de Isus?“ „Da“, spune ea. „Ce-ați zice dacă v-aș spune că Isus este un mincinos?“ „Nu“, răspunde ea, „asta n-o cred!“ „Credeti că Isus a zis adevărul?“ „Da“, spune ea, „cred“. Merg mai departe: „Domnișoară, există vreun om căruia i-ați spune: Cred că n-ai mințit niciodată!?“ „Nu“, răspunde ea, „n-aș spune-o nimănui“. „Vedeți“, am spus eu, „domnișoară, deja credeți. Îi acordați încrederea lui Isus. Este nemaipomenit! Cu asta se începe: Dvs. credeți că Isus spune adevărul. Biblia spune: Viața veșnică este aceasta: să cunoască pe Isus Cristos, pe care L-ai trimis Tu“. Nu mai aveți nevoie să vă bateți cu dogmele și tradițiile bisericii. Din pîcla acestei lumi vă iese cineva în întîmpinare. Și dvs. vedeți tot mai clar semnele cuielor și urmele cununii de spini care vorbesc despre faptul că El a luat asupra Sa vina dvs. și v-a iubit cînd încă nu vă iubea nimeni. Fie ca văzînd pe Isus să vi se deschidă ochii și să puteți spune: Mîntuitorul meu, Domnul meu și Dumnezeuul meu! Credința nu înseamnă să înghițiți dogme ca un mănunchi de fîn uscat, pentru că așa a spus pastorul sau preotul, ci să crezi înseamnă să cunoști pe Isus Cristos!”

„Ha“, spune unul, „eu unul nu pot să cred pentru că preoții, pastorii...“, apoi își dă drumul. Și aud astfel istorii despre

pastori. Unul a avut aventuri cu femei. Altul a luat din banii bisericii. Peste tot s-a întâmplat ceva cu pastorii. „Ei, cum mai vreți să crede!“ Și mă înroșesc pînă în vîrfurile urechilor, căci mă cunosc bine pe mine însumi. Eu nu am luat din banii bisericii, dar dacă oamenii ar ști tot ce se petrece în mine, ar vedea bine că nici eu nu sînt perfect. Ce să răspund atunci la asta? Observați că nicăieri în Biblie nu se spune: „Crede în pastorul tău și vei fi mîntuit“, ci în Biblie stă: „Crede în Domnul Isus și tu vei fi mîntuit“. Un pastor este - da, știu, nu totdeauna e așa, dar dacă funcționează aproape normal - un indicator spre Isus. Fie că stîlpul indicator e cam îndoit sau înclinat sau spălat de ploaie, asta nu deranjează prea mult. Cu condiția să se poată vedea ce indică. În ce mă privește, nu m-aș duce să ascult nici un pastor care nu este un indicator spre Isus, Fiul lui Dumnezeu răstignit și înviat. Dar n-o să mă supăr din pricina stîlpului indicator care îmi arată calea și ținta, ci eu merg pe cale pînă la țintă. Și această țintă este: „A venit Isus, izvorul harului“. Vrei atunci să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu la judecata de apoi și să-ți spui: „Doamne, n-am vrut mîntuirea Ta, n-am acceptat iertarea păcatelor mele pentru că pastorul nu avea nici o valoare!“? Așa vrei să stai cîndva înaintea lui Dumnezeu? Asta mă face să mă gîndesc la băiatul acela care spunea: „Așa-i trebuie tatălui meu că am mîinile înghețate. El nu avea decît să-mi cumpere mănuși!“

Nu, prietenii mei, nu este adevărat cînd spune cineva: „Nu pot să cred!“

Există un cuvînt al lui Isus care e colosal și care sună așa: „Cine vrea să facă voia lui Dumnezeu, va cunoaște dacă învîțătura Mea este de la Mine“. Întrebarea este deci de a ști dacă sînt gata să mă supun și să fac, pînă în cele mai mici amănunte, ceea ce recunosc ca adevărat. Atunci voi putea merge înainte.

4. Ce să facem cînd nu mai putem crede

Vreau să-ți spun în încheiere cîteva cuvinte:

a) Roagă-L pe Dumnezeu să-ți dea lumină!

El este lîngă tine. Spune: „Doamne, ajută-mă să am credință. Fă-mă să văd lumina!“ El ascultă acest fel de rugăciune.

b) Bazează-te pe prezența lui Dumnezeu!

Isus este aici! Du-te într-un colț liniștit și spune-I: „Doamne Isuse, vreau să-Ți dau viața mea“. Asta am făcut și eu când, în necredința mea, mi-a fost teamă de Dumnezeu, și apoi am auzit despre Isus.

c) Citește Biblia!

Petrece în fiecare zi un sfert de oră singur cu Isus! Citește un pasaj din Biblie și ascultă ce are Dumnezeu să-ți spună. Citește ascultând! Și apoi împreună-ți mîinile și spune-I: „Doamne Isuse, am așa multe să-Ți spun. Nu reușesc s-o scot la capăt cu viața mea, ajută-mă!“

d) Caută părtașie!

Caută părtașia cu oameni care vor și ei în mod serios să fie creștini! Să nu rămii singur! Nu există călători solitari pe calea către cer. Caută părtașia cu creștini care merg pe același drum!

Cum să trăim dacă ne însoțesc neîncetat greșeli și lipsuri?

În Württemberg se aude uneori zicîndu-se: „Acum e serioasă treaba!“ Astfel aș vrea să vă spun și la tema noastră: „Acum e serioasă treaba! Acum treaba devine serioasă!“

„Cum să trăim dacă ne însoțesc neîncetat greșeli și lipsuri?“ Mai întii, trebuie să vă spun că întrebarea este rău pusă: „... Dacă ne însoțesc neîncetat greșeli și lipsuri“. De fapt, noi tragem întotdeauna această povară după noi. Greșelile și lipsurile noastre ne urmează pretutindeni unde mergem. De aceea, sînt foarte fericit că pot să vorbesc de un lucru atît de minunat, de un cadou care îl copleșește pe om cu bogăție și fericire. Acest lucru nu se poate cumpăra în nici o țară din lume. Chiar dacă ai fi miliardar și, pentru a-l dobîndi, ai fi gata să-ți vinzi toată averea, nu l-ai putea cumpăra. Nu ți l-ai putea procura nici prin relații - chiar dacă de atîtea ori în zilele noastre se poate obține prin relații ceea nu se poate căpăta cu bani. Acest lucru minunat, despre care vreau să vorbesc, nu poate fi obținut nici prin relații. Nu există posibilități pentru procurarea lui. El poate fi primit

nurmai în dar. Și acest lucru mare, minunat și glorios, despre care vreau să vă vorbesc, care nu se poate nici cumpăra, nici procura prin relații, se numește: iertarea păcatelor.

Știu că mulți sint acum dezamăgiți și gîndesc: „Iertarea păcatelor?” Și atunci se naște imediat întrebarea:

1. Am într-adevăr nevoie de aceasta?

Sînt convins că jumătate din voi spun: „Iertarea păcatelor? Nu am nevoie!” Recent, un tînăr mi-a explicat aceasta în felul următor: „Noi trăim într-o epocă în care se crează nevoia prin publicitate. Strămoșii noștri n-au cunoscut nici guma de mestecat, nici țigările. Printr-o publicitate neobosită, la radio, TV și pe afișe, am fost aduși treptat la starea de-a nu mai putea trăi fără țigări, de pildă. Se trezește o nevoie, apoi se începe vînzarea!” Și el a urmat: „La fel face și biserica. Ea spune oamenilor: ‚Voi aveți nevoie de iertare’, și pe urmă ea le-o vinde. De fapt, noi n-avem deloc nevoie de ea, ci voi creați nevoia pentru a vă putea vinde marfa“. Așa este? Să presupunem că un trecător te-ar întreba pe stradă: „Bună ziua. Cum vă numiți?” „Mă numesc Meier“. „Domnule Meier, aveți nevoie de iertarea păcatelor?” Domnul Meier răspunde: „Nu!! Aș avea nevoie de două mii de mărci, dar nu de iertarea păcatelor!“ Este exact? Este mai întii trezită o nevoie care la început nu există, pentru ca apoi să i se răspundă cu Biblia?

Eu vă spun: Este o mare eroare, o eroare capitală. Noi n-avem nevoie mai acută ca iertarea păcatelor! Cine socotește că nu are nevoie de iertarea păcatelor, acela nu cunoaște pe Dumnezeu sfînt și de temut. S-a vorbit atîta de Dumnezeu dragostei, încît nu mai știm că Dumnezeu - așa scrie în Biblie - este un Dumnezeu de temut! Ceea ce m-a trezit din viața mea de păcat a fost gîndul care mi-a trecut brusc prin minte: Ai de ce să-ți fie teamă de Dumnezeu! Cine zice: „Eu nu am nevoie de iertarea păcatelor“ nu cunoaște pe Dumnezeu cel viu, care poate nimici trupul și sufletul în iad. Da, într-adevăr: poți fi pe veci pierdut! Asta spune Isus, care trebuie s-o știe. Și chiar dacă toată lumea ar spune: „Nu credem asta!“, tot ar fi pierdută! Isus știe ce ne așteaptă dincolo. Și El ne avertizează insistent cu privire la pierzare! Iar noi stăm aici cu păcatele noastre și îndrăznim să spunem:

„Noi n-avem nevoie de iertarea păcatelor! Biserica trezește numai o nevoie care nu există deloc!“ Ce prostie! De nimic nu avem mai multă nevoie ca de iertarea păcatelor!

Trebuie să vă povestesc aici o experiență. Aveam odată o adunare în frumosul oraș Zürich, în palatul Congresului, în fața unui auditoriu foarte numeros. Deși multe persoane au trebuit să rămână în picioare, am remarcat doi domni care se întrețineau vesel și al căror comportament arăta clar că ei veniseră din pură curiozitate. Unul din ei avea un barbișon drăguț - asta mă frapase și-mi zisesem: „Păcat că nu pot purta și eu unul ca al lui!“ Începîndu-mi conferința, mi-am propus să captez interesul acestor doi domni. Și efectiv, ei au fost foarte atenți pînă în clipa cînd am rostit pentru prima oară cuvintele „iertarea păcatelor“. Atunci am văzut fluturînd pe buzele celui cu barbișon un zîmbet batjocoritor, și el a șoptit celuilalt ceva la ureche. Sala era foarte mare, și cum cei doi se aflau chiar în spate, n-am putut să aud ce-i spunea, dar am putut să ghicesc după expresia feței. Trebuie că a fost ceva de genul. „Iertarea păcatelor! Pălăvrăgeala tipică a pastorilor! Cerule!“ Și trebuie că s-a gîndit: „Eu nu sînt deloc un criminal. Eu nu am nevoie de iertarea păcatelor!“ - Așa spui și tu, nu-i așa? În orice caz, văzînd reacția aceluia om, m-a cuprins mînia. Știu că mînia nu e bună înaintea lui Dumnezeu, dar nu am putut-o opri. „O clipă!“ am spus eu. „Vreau să fac acum o pauză de treizeci de secunde, în care fiecare va putea să răspundă prin da sau nu la întrebarea pe care o să v-o pun: Vrei să renunți la iertarea păcatelor pentru toată veșnicia, doar pentru că crezi că nu ai nevoie de ea?“ Și vreme de o jumătate de minut, o liniște profundă a planat peste miile acelea de oameni. Și deodată am văzut pe omul cu barbișon pîlînd și sprijinindu-se de perete, așa de speriat era! Trebuie că-și zisese: „Acum spun că nu sînt un criminal, dar pe patul de moarte, cînd lucrurile vor fi foarte serioase, atunci voi vrea totuși să am iertarea păcatelor. N-aș vrea să renunț la ea pentru toată veșnicia“. Nici tu, nu-i așa?

Există un dicton pe care l-am auzit de nenumărate ori în viața mea: „Fac ce este bine și nu-mi pasă ce zic alții!“ Dar închipuiți-vă că nu l-am auzit niciodată din gura oamenilor de mai puțin de patruzeci de ani! Cei mai tineri știu foarte

bine că viața lor are multe greșeli. Doar cînd ne-am înăbușit conștiința ajungem să spunem o minciună așa de mare. Iar cînd spune cineva: „Eu fac ce este bine și nu-mi pasă ce zic alții“, atunci ripostează: „Tu ai mai mult de patruzeci de ani. Dacă vorbești așa, înseamnă că te-ai sclerosat. Ți-ai înăbușit conștiința!“ Într-adevăr, cîtă vreme conștiința nu ne e înăbușită, știm foarte bine că lucrul de care avem cea mai mare nevoie este iertarea păcatelor noastre.

Acum cîțiva ani, Bill Halley a dat un spectacol în Essen. El face parte din acei muzicieni moderni pe care i-aș numi „mișcă-șolduri“. Mii de tineri se strînseseră la „Grugahalle“ ca să-l asculte, pe el și pe orchestra lui. De la prima bucată, spectatorii au început să demoleze sala. Pagubele s-au ridicat la cca 60000 de mărci. Un tînăr polițist mi-a spus după aceea: „Eram așezat chiar în față, și a trebuit să mă prind de scaun cu mîinile, ca să nu fac la fel!“ A doua zi după spectacol, traversînd centrul orașului, am văzut trei tineri care păreau să fi participat la seara respectivă. M-am îndreptat spre ei și le-am spus: „Bună ziua! Pariez că și voi ați fost aseară la spectacolul lui Halley!“ „Bineînțeles, domnule pastor!“ „O“, am răspuns eu, „mă cunoașteți? Ce frumos! Dar spuneți-mi: Nu înțeleg în fond de ce ați demolat așa sala?“ Și drept răspuns am primit: „Ah, pastore Busch, totul e numai deznădejde!“ „Ce?“ am întrebat eu, „deznădejde - în legătură cu ce?“ Atunci el a răspuns: „Asta n-o știm nici noi!“

Un mare teolog și filozof danez, Sören Kierkegard, povestește că, copil fiind, se ducea deseori la plimbare cu tatăl lui. Uneori, acesta se oprea și, privindu-și fiul cu un aer gînditor, îi zicea: „Copile dragă, tu porți în tine o deznădejde tăcută“. Citind aceasta, m-am gîndit: Cînd cineva a fost patruzeci de ani pastor într-o metropolă, știe la ce se referă asta.

Și acum te întreb: Cunoști și tu această deznădejde launtrică a vieții? Vreau să-ți spun de unde vine. Pentru aceasta să facem o călătorie de exploatare în propria noastră inimă. Vreau să mă folosesc de o ilustrație. Ca pastor în regiunea Ruhr am coborît adesea în fundul minei. Este ceva interesant. Primești un costum de lucru și o cască, apoi ești coborît cu bena, să zicem pînă la al optelea nivel. Se poate merge mai jos? Fără îndoială, dar nu se merge, căci acolo e porțiu-

nea de colectare a apelor de infiltrație din puțul minei. De cînd sînt la Essen, cablul s-a rupt o singură dată. În ziua aceea, bena a căzut jos fără oprire pînă în mlaștină. Groaznic!

Mina și mlaștina ei mă duc cu gîndul la om. Cum știe oricine, există mai multe „nivele” în viața noastră. În exterior, cineva poate părea vesel, pe cînd în interior este cu totul altfel. Astfel că cineva poate să zîmbească, dar în suflet să fie moarte. Uneori dăm impresia că facem un joc din viață, pe cînd în străfundul ființei noastre, în taina inimii noastre, se ascunde o deznădejde întunecată. Așa spun medicii, așa spun filozofii, așa spun psihologii, așa spun psihiatrui. Despre asta vorbesc filme și romane. Este neliniștitor să vedem modul în care deznădejdea sau spaima se arată uneori la suprafață. Un psihiatru îmi spunea într-o zi: „Nu vă puteți închipui cîți tineri vin la consultații!” Totuși, cei mai mulți oameni nu întreabă deloc de unde vine deznădejdea, ci încearcă să scape de ea - prin droguri sau alcool. Dar n-ar fi mai înțelept să vezi realitatea așa cum este?

Că deznădejdea se află în locul cel mai adînc din inima omului, se pare că e o descoperire a epocii noastre. Cel mai uimitor este faptul că Biblia a constatat deja aceasta de trei mii de ani. Ea spune: „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea”. Și vedeți: Biblia ne spune și de ce este așa. Ea numește mai multe motive: că prin căderea în păcat ne-am depărtat de Dumnezeu, că de atunci trăim în afara adevăratului nostru element - știți, Dumnezeu e elementul nostru! -, că în fond ne temem de judecata Dumnezeului celui viu asupra vieții noastre. Dar cel mai important motiv pentru adîncă deznădejde a inimii noastre e vina noastră înaintea lui Dumnezeu! Aceasta este cea mai mare problemă a vieții noastre, pe care noi înșine n-o putem rezolva! Ne dăm seama de asta. Și de aceea există o atît de mare deznădejde în inimile noastre.

Avem nevoie de iertarea păcatelor? Bineînțeles! Da, de nimic nu avem mai mare nevoie ca de iertarea păcatelor noastre!

Ce-i atunci păcatul? Păcatul e despărțirea de Dumnezeu. Noi ne-am născut deja păcătoși. Dați-mi voie să folosesc un exemplu:

Un copil născut în Anglia în timpul războiului cu siguranță că n-ar avea nimic împotriva noastră a nemților, dar el aparține poporului dușman. La fel, de la natură ne-am născut în tabăra dușmană lui Dumnezeu: în această lume. Astfel că din natură sîntem deja despărțiți de Dumnezeu. Și acum ne despărțim tot mai mult de Dumnezeu, prin aceea că înălțăm un zid de vinovăție. Fiecare încălcare a poruncii lui Dumnezeu e ca o piatră pe care o adăugăm acestui zid. Astfel că păcatul este o realitate înspăimîntătoare.

Trebuie să vă povestesc aici cum mi-am dat seama pentru prima oară de realitatea teribilă a păcatului și de faptul că el este ireversibil. Am avut un tată extraordinar de care mă lega ceva deosebit. Într-o zi, pe cînd stăteam la mansardă ca să mă pregătesc pentru un examen, m-am auzit strigat de jos: „Wilhelm!“ Așa mă numesc eu. Scot capul pe fereastră și întreb pe tatăl meu care mă strigase: „Ce s-a întîmplat? Unde arde?“ Atunci el îmi spune: „Trebuie să merg în oraș. Vrei să mă însoțești? În doi e mai frumos!“ „Ah, tăticle“, strig eu în jos, „tocmai acum am ceva important de pregătit pentru examen, și nu pot să vin“. „Atunci mă duc singur“, spune el. Două săptămîni mai tîrziu era mort. Obiceiul la noi era ca odată trupul pus în sicriu, fiii celui defunct să facă cu schimbul pentru a-l veghea. E noapte liniștită. Toată lumea doarme, numai eu stau singur lîngă sicriul deschis. Dintr-odată îmi trece prin minte cum mă rugase tatăl meu cu două săptămîni mai înainte ca să-l însoțesc în oraș. Dar eu spuseseam nu! Mă uit la el și spun: „Ah, tată, mai roagă-mă odată! Și dacă vrei ca să merg cu tine o sută de km, o să merg!“ Dar gura lui rămîne mută. Și am înțeles în clipa aceea că lipsa mea de politețe era o realitate groaznică asupra căreia nu mai puteam reveni, chiar dacă aș fi avut o veșnicie înaintea mea.

Ce credeți, cită vină e în viața noastră, cîte greșeli și păcate există în ea? Cum să trăim dacă ne însoțește povara greșelilor și păcatelor? Fără iertarea păcatelor, n-o vom putea scoate la capăt!

Iar la moarte? Cum este aceasta? Vrei să-ți duci cu tine în veșnicie toată vina? Mi-am imaginat adesea cum este asta. La vîrsta mea este normal, nu-i așa? Mă văd deci ținînd mîna unei ființe dragi. Apoi vine clipa cînd trebuie s-o las, și

ea pe mine. Iar barca vieții mele alunecă în tăcere pînă în prezența lui Dumnezeu. Da, crede-mă. Într-o zi vei sta în fața Lui! Cu toată vina ta, cu toate greșelile și păcatele tale, vei sta atunci înaintea Dumnezeului viu și sfînt! Ce groază vei simți cînd vei descoperi că ai luat cu tine toată grămada de greșeli și păcate!

Avem nevoie de iertarea păcatelor? De nimic n-avem mai mare nevoie ca de iertarea păcatelor, mai mult ca de pîinea zilnică!

2. Dar unde există așa ceva?

Este cu puțință oare ștergerea trecutului? Și dacă da, unde se află iertarea păcatelor noastre?

Tocmai v-am povestit ce s-a întimplat între tatăl meu și mine. Niciodată nu mi-am mai putut repara greșeala. Înțelegeți? În fond nu putem repara nimic din ce-am greșit! Efectele rămîn înaintea lui Dumnezeu! Se încasează polița! A fost un om cu numele Iuda, care-și trădase Mîntuitorul cu treizeci de arginți. Și într-o zi și-a dat seama că a greșit. S-a dus la cei în mîna cărora Îl dăduse pe Isus, le-a dat banii înapoi și le-a spus: „Am comis o nedreptate! Luați-vă banii înapoi! Vreau s-o repar!“ Atunci ei au dat din umeri și i-au spus: „Ce ne pasă nouă? Asta te privește pe tine!“ Tu poți să te adresezi cui vrei, fiecare îți va răspunde: „Asta te privește pe tine!“

Există oare cu toate acestea o posibilitate ca greșelile și păcatele să fie șterse și lichidate? Unde se află ea? Unde există iertarea păcatelor?

Prietenii mei, bărbații din Biblie răspund într-un cor unanim, plini de bucurie. De la început pînă la sfîrșit, din Vechiul pînă în Noul Testament, refrenul Bibliei este: Există iertarea păcatelor!

Unde? Ieșiți cu mine în fața porților Ierusalimului spre dealul Golgotei. Nu vom da nici o atenție mulțimii de oameni, nici celor doi răufăcători de la dreapta și stînga, nici soldaților romani, ci Omului care este răstignit pe crucea din mijloc. Cine e Omul din mijloc? Nu este unul dintre noi. Într-o zi, El S-a prezentat mulțimii și a spus: „Cine poate dovedi că am păcat?“ Și nimeni n-a putut. Apoi a fost implicat într-un proces, cînd a fost interogat de autoritățile ro-

mane și de sanhedrinul iudaic. Nici ei n-au găsit nimic împotriva Lui. El nu este unul dintre noi. El nu are nevoie de iertarea păcatelor. Dar atunci de ce este pe cruce?! Cine este Omul? El nu este originar din lumea oamenilor, ci a venit spre noi dintr-o altă dimensiune, din lumea lui Dumnezeu. Eu vorbesc despre Isus, Fiul lui Dumnezeu, și El atîrnă pe cruce? De ce? Cum așa? Prietenii mei, Dumnezeu e drept: El trebuie să pedepsească păcatul. Și atunci a aruncat păcatele noastre asupra Fiului Său, care le-a ispășit în locul nostru. „Pe deasupra care ne dă pacea a căzut asupra Lui“. Acesta e marele mesaj al Bibliei: Judecata lui Dumnezeu stă pe acest Isus, ca noi să avem pace! Deci aici putem căpăta iertarea păcatelor!

Unde pot să scap de vina mea? Unde capăt pacea cu Dumnezeu? La piciorul crucii lui Isus! „Sîngele lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de orice păcat“. Să o apucăm!

Un american cu numele de William L. Hull a publicat o carte interesantă. El a fost pastorul care l-a vizitat pe Adolf Eichmann, ucigașul a milioane de evrei, de treisprezece ori în timpul detenției lui, a avut lungi discuții cu el, a auzit ultimele lui cuvinte, l-a însoțit pînă la locul execuției și a fost prezent cînd cenușa i-a fost împrăștiată în Marea Mediterană. El a publicat conținutul discuțiilor lui cu Eichmann sub titlul: „Luptă pentru un suflet“. La început, el relatează: „Obiectivul meu a fost să salvez acest păcătos groaznic pentru ca să nu meargă în iad. Dar a fost tulburător să constat că acest om, care din biroul lui a asasinat milioane de persoane și a afundat lumea în atîtea suferințe groaznice, a îndrăznit să zică pînă în ultima clipă: „Nu am nevoie de nimeni care să fi murit pentru mine. Nu am nevoie de iertarea păcatelor. Nici n-o vreau“.

Vrei să mergi pe urmele lui Eichmann și să mori ca el? Nu? Dacă nu vrei asta, atunci întoarce-te din toată inima la Isus, Fiul lui Dumnezeu, ca singurul din lume care ne poate ierta păcatele, pentru că a murit ca să le plătească.

Cînd pastorul Hull discuta cu Eichmann, aproape că îi era teamă să ofere unui om ca el iertarea păcatelor prin sîngele lui Isus. Era oare cu puțință ca un asemenea criminal să poată fi iertat? Da! Da! „Sîngele lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de orice păcat“. Dar eu trebuie să-I

mărturisesc păcatele, apoi să-I spun cu privirile ridicate la cruce: „Și pentru mine a curs, sîngele sfînt/ O cred și o apuc/ El șterge toată vina mea/ Căci Isus muri în locul meu“.

Biblia folosește imagini mereu noi ca să ne facă să înțelegem cum iartă păcatele Isus cel răstignit și înviat. Isus nu a rămas în moarte, ci a înviat a treia zi, sper că știți că El e viu.

Ea folosește de exemplu imaginea garantului. Un garant se obligă să intervină pentru mine, dacă nu pot să plătesc. Cineva trebuie să plătească! Totdeauna se întîmplă așa în viață! Cineva trebuie să plătească! Și prin fiecare păcat din viața noastră ia ființă o îndatorire înaintea lui Dumnezeu. Biblia spune: „Plata păcatului e moartea“. Dumnezeu cere ca plată pentru păcatele noastre moartea noastră. Și acum vine Isus și merge pentru păcatul nostru în moarte, ca noi să avem viață. El devine garantul nostru înaintea lui Dumnezeu. Și acum e valabil faptul: Fie plătești pentru păcatul tău în iad - fie vii la Isus și spui: „Doamne Isuse, vreau să cred că Tu ai plătit pentru mine!“ Ernst Gottlieb Woltersdorf mărturisește într-un cîntec: „Nu știu altceva să spun/ Decît că un garant veni/ Să poarte păcatul meu/ A luat asupra-Și datoria mea/ Și a plătit-o complet/ Încît din toată suma/ Nu a lipsit nici un bănuț“.

A doua ilustrație din Biblie e cea a răscumpărării. Un om a căzut în mîinile unui negustor de sclavi. El nu se poate răscumpăra singur. Atunci vine un domn prietenos la piața de sclavi și întreabă: „Cît costă omul acela? Îl răscumpăr“. Din care moment este sclavul liber? Din clipa în care e plătit ultimul bănuț. Domnul Isus a plătit pentru tine la Golgota și ultimul bănuț! Tu poți s-o crezi și să spui: „Doamne Isuse, acum îți aduc păcatele mele și cred că Tu le-ai șters“. Isus răscumpără! Isus eliberează pe robii păcatului! Phillip Friedrich Hiller cîntă: „Păcatele sînt iertate,/ O, ce cuvînt de viață/ Pentru duhul chinuit/ În Numele scump al lui Isus...“

Biblia aduce mereu imagini noi. Ea folosește imaginea împăcării. Asta o știe și cel mai întunecat păgîn că are nevoie de împăcare. De aceea există în toate religiile o armată de preoți care aduc jertfa împăcării: Dumnezeu recunoaște însă numai o singură jertfă de ispășire: „Iată Mielul lui Dum-

nezeu care ridică păcatul lumii!“ Mulți preoți au adus multe jertfe. Dar Isus Însuși e Preotul care ne împacă cu Dumnezeu! Și El Însuși este jertfa care ne împacă cu Dumnezeu! Numai El ne poate împăca cu Dumnezeu. Albert Knapp spune într-un cântec: „Veșnic Să-L privesc în față/ Cum a stat ca și un miel/ Așa de-nsîngerat și palid/ Pe lemnul crucii de ocară/ El și la mine S-a gândit/ Când a strigat: S-a-n-deplinit!“

O altă imagine biblică e cea a spălării. Un creștin a scris fraților săi: „El ne-a iubit și ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său“. Cunoașteți istoria cu fiului pierdut care a ajuns la porci? Vai, cât de mulți au ajuns la porci! Și nu poți să spui decît: „Ce păcat de ei!“ Dar apoi fiul risipitor își vine în fire și aleargă, așa cum este, spre casă și se aruncă în brațele tatălui. El nu s-a curățit mai întii, nu și-a cumpărat un costum și pantofi noi. El a venit așa cum era. Apoi tatăl l-a spălat și l-a îmbrăcat cu haine noi. Mulți oameni cred că ar trebui mai întii să devină buni, și apoi să fie creștini. Este o eroare catastrofală. Noi putem veni la Isus așa cum sîntem, murdari și ticăloși. Și cît de murdărită și de pîngărită e viața noastră! Vino la Isus așa cum ești! El te face curat! El face totul nou! „Sângele lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de orice păcat“. Așa mărturisește apostolul Ioan. Și la rîndul nostru noi putem mărturisi la fel.

Nu vă pot arăta acum toate imaginile din Biblie. Dar sper că veți începe și voi să citiți Biblia, ca să cunoașteți tot mai mult acest minunat mesaj despre iertarea păcatelor.

Cum să trăim cînd ne însoțesc permanent greșelile și păcatele? Nu pot s-o scot la capăt! Dar reușesc atunci cînd L-am găsit pe Isus și am aflat prin El iertarea păcatelor! Atunci încetează adîncă teamă și deznădejde. A te da lui Isus nu este o chestiune întunecată și tristă, dimpotrivă, înseamnă să ieși din noaptea spaimii la lumina soarelui primăvăric al harului lui Dumnezeu. Și asta îți doresc din toată inima.

Deci: Avem nevoie de iertarea păcatelor? Da! Unde o găsim? La Isus, Mîntuitorul răstignit și înviat!

3. Cum ajung la aceasta?

Poate că acum crede cineva - să sperăm: „Asta-i grozav! Trebuie să fie ceva minunat să ai iertarea păcatelor! Dar cum ajung la ea? Nici un ziar nu scrie despre asta, nici un român modern nu tratează subiectul, nici un film nu mi-o spune. Cum ajung la ea?” Da, cum ajung la ea?

Aici nu te prea poate ajuta altcineva. Cel mai bun lucru ar fi să cauți încă astăzi un loc liniștit și acolo să-L chemi pe Isus. El a înviat doar. El e viu! În Biblie, cei care au venit la credință sînt astfel descriși: „Toți cei ce cheamă Numele lui Isus”. Acum fă și tu pur și simplu același lucru.

Știi ce înseamnă să faci un apel? Auzi: cu Isus ai fir direct! Se poate să nu te fi folosit de el pînă acum. E o nenorocire! Dar acum cheamă-L! Nici n-ai nevoie să formezi un număr. Spune doar: „Doamne Isuse!” - și El este deja pe fir. Contactul cu El e stabilit. Asta înseamnă rugăciune.

Și ce spui apoi? Tot ce ai pe inimă! Spune: „Doamne Isuse, am o legătură tulbure cu cineva. Nu mai reușesc să o rup. Știu însă că este păcat. Doamne Isuse, ajută-mă!” - „Doamne Isuse! În afacerile mele ceva nu-i în ordine. De ani de zile fac declarații false de impozit. Dar dacă fac altfel, risc să dau faliment. Doamne, ajută-mă!” - „Doamne Isuse, îmi înșel soția. Și nu pot să ies din asta. Doamne Isuse, ajută-mă!” Înțelege, ceea ce nu poți spune nimănui, lui Isus poți să-I încredințezi totul. El te aude. Golește-ți inima înaintea Lui! Asta te va elibera. Mărturisește-ți toată vina.

Întreabă-L: „Doamne Isuse, pastorul Busch a spus că prin singele Tău totul se aranjează. E adevărat?” Spune-I asta. Cheamă-L încă astăzi. Începe să vorbești cu Isus pe firul care a fost atîta vreme nefolosit. Prelungește convorbirea cît timp vrei. Tu poți vorbi cu El! Da, vino alături de „cei ce cheamă Numele lui Isus”!

„De acord”, spui tu, „dar cînd Îi voi spune tot, El nu-mi va răspunde nimic!” Ba da, ascultă-mă bine! Acum vreau să-ți arăt linia pe care vorbește El cu tine. Ia un Nou Testament. Citește mai tîrziu Vechiul Testament. Dar nu începe cu Vechiul Testament, căci este mai dificil. Începe în Noul Testament cu Evanghelia după Ioan, apoi citește Evanghelia după Luca. Citește-le așa cum ai citi un articol dintr-un ziar. Și atunci vei observa că prin aceste texte îți vorbește El! As-

ta deosebește Biblia de toate celelalte cărți, că prin acest fir Domnul cel viu vorbește cu mine.

Cineva îmi spunea: „Dacă vreau să-L ascult pe Dumnezeu, mă duc în pădure“. Atunci i-am răspuns: „E absurd! Dacă mă duc în pădure, atunci aud foșnetul copacilor, cîntecul păsărelelor și murmurul izvoarelor. Este foarte frumos. Dar pădurea nu-mi spune dacă păcatele îmi sînt iertate sau nu, nici cum pot să primesc o inimă nouă și să găsesc har la Dumnezeu. Asta mi-o spune Dumnezeu numai prin Biblie.

Pune-ți deoparte în fiecare zi un sfert de oră liniștit pentru Isus. Cheamă-L atunci pe Domnul Isus și spune-I totul: „Doamne Isuse, am atîtea de făcut astăzi și nu le pot termina singur“. Înțelege: spune-I totul! Apoi deschide Noul Testament și citește jumătate de capitol. „Doamne Isuse! Acum vorbește Tu!“ Și dintr-odată este acolo un cuvînt al lui Dumnezeu pentru tine. Îți vei spune: „Asta mi-o spune mie“. Subliniaz-o și scrie eventual și data pe margine.

Cînd am fost tînăr, am intrat odată într-o casă. Pe pian era o Biblie. Cînd am luat-o în mînă, am constatat că multe pasaje erau subliniate cu verde sau cu roșu, și pe margine erau scrise niște date. Cum familia era numeroasă, am vrut să știu cui îi aparține Biblia. „Este Biblia lui Erni a noastră“. M-am uitat la Erni mai îndeaproape - și m-am căsătorit cu ea. O așa fată doream să am, care să fi înțeles că Isus vorbește cu noi pe firul acesta, și nu pe altul.

Cînd oamenii au controverse cu privire la Biblie, mi se face rău. Ei spun: „Biblia a fost scrisă numai de oameni“ - și alte prostii de felul acesta. Asta mă plictisește!

În timpul primului război mondial am fost o vreme telefonist. Pe atunci nu se cunoștea telegrafia fără fir. Noi aveam niște aparate mici, la care se racordau fire. Într-o zi, a trebuit să mă duc la un post de observație aflat pe o înălțime. Încă nu a fost o lucrare terminată, de aceea stăteam culcat în iarbă și încercam să stabilesc legătura cu bateria. Deodată, văd sosind pe înălțime un infanterist ușor rănit. Îi strig: „Hei, aruncă-te pe burtă! Sîntem reparați. În curînd o să primim foc!“ El se aruncă pe burtă, se tîrăște pînă la mine și spune: „Am primit un glonte care îmi va aduce o permisie. Pot să mă întorc acasă. Auzi, da-i vechi rău aparatul

tău!“ „Da“, spun eu cu jumătate de glas, „e un model vechi“. „Și bornele sînt slăbite!“ „Da“, confirm eu, „așa e“. „Și uite, aici s-a spart o bucată din el!“ Atunci am izbucnit: „Auzi, acum tacă-ți gura. N-am vreme să-ți ascult criticile! Eu trebuie să mă concentrez asupra legăturii!“ La fel e și cu Biblia. Eu vreau să ascult glasul lui Isus - și atunci vin oamenii și spun: „Biblia e scrisă numai de oameni!“ Atunci pot numai să răspund: „Ah, țineți-vă gura! Eu aud aici glasul lui Isus!“

Înțelegi: Nu te lăsa păcălit! El vorbește pe firul acesta!

Și caută părtașie cu oameni care vor să meargă pe același drum!

Vedeți, cînd în discuțiile mele cu oamenii spun din cînd în cînd așa ceva, ei îmi răspund totdeauna: „A, asta-i pentru bunică-mea. În biserică sînt numai oameni bătrîni“. Iată de ce mă bucur că am fost pastor de tineri de peste treizeci de ani și am făcut cunoștință cu așa de mulți tineri care ar putea să confirme ce am spus, anume că există iertarea păcatelor, că se poate vorbi cu Isus și că El răspunde.

Caută o asemenea părtașie cu oameni care au și ei experiențe cu Isus. Da, se pot găsi oameni, care vor și ei să meargă cu Isus pe calea către cer.

Și acum Isus stă înaintea voastră și vă spune: „Veniți la Mine, voi toți cei trudiți și împovărați pentru că vă însoțesc permanent greșeli și păcate. Și Eu vă voi da odihnă! Eu pot să vă dau iertare de păcate!“

Cum să trăim, cînd alții ne calcă pe nervi?

Ni se întîmplă tuturor să fim călcați pe nervi. Precis e cineva care îți calcă pe nervi - sau nu? Cred că pot risca să zic: Să ce prezinte cel care nu are pe nimeni care îi calcă pe nervi. Dar precis nu se va prezenta nimeni. Că alții ne calcă pe nervi este un lucru normal. Uneori, nu trece o singură zi fără ca cineva din cei ce ne înconjoară să nu ne calce pe nervi. De fapt, ne călcăm reciproc pe nervi.

Dar mai sînt și excepții. De pildă, soția mea nu mă calcă pe nervi. Dar sînt alții, care, dimpotrivă, mă exasperează. Și pe voi? Bineînțeles că da. Asta crează fricțiuni continue în

familii, cu vecinii, la servicii, etc. - și chiar și în mediile creștine. Lumea este plină vîrf de aceasta. Există mulți oameni care ar putea spune: „Ce bine aș duce-o, de n-ar fi cutare sau cutare!“ Căci pentru ei respectivul nu este numai un spin în ochi, ci și un țepuș în viață. De aceea, trebuie să abordăm această problemă: cum să trăim cînd ne calcă alții pe nervi?

Prietenii mei, trebuie să așez totul într-un context mai larg. Vedeți, poate că cineva tot tușește - și în realitate are ceva grav la plămîni. Atunci nu-l mai ajută bomboanele de tuse. El are nevoie de un diagnostic mai exact și de un tratament potrivit! Înțelegeți imaginea. Iar faptul că ne calcă pe nervi e numai un semn că trupul omenirii este bolnav. Călcatul pe nervi are motive mai profunde decît, să zicem, caracterul neplăcut al vecinei. De aceea trebuie să așez acum această chestiune într-un cadru mult mai larg. Vreau să vă arăt că acest călcat pe nervi e un simbol pentru boala omenirii.

1. Lumea în care trăim

Vedeți: concepția mea despre lume este din Biblie. Și găsesc că e singura valabilă; toate celelalte vor fi răsturnate după vreo douăzeci de ani.

Iar Biblia spune: cînd Dumnezeu a creat lumea, ea era desăvîrșită. Atunci Adam nu o călca pe Eva pe nervi, și nici Eva pe Adam. Era o armonie deplină. Nici Dumnezeu nu-l călca pe nervi pe om, și nici omul pe Dumnezeu. Înțelegeți: ei toți erau una. Dumnezeu și oamenii, și oamenii între ei. Nu existau fisuri în relațiile lor.

Și acum Biblia relatează că la începutul istoriei omenirii a avut loc o catastrofă, pe care ea o numește căderea în păcat. Se povestește că omul a fost pus la încercare. El nu avea voie să mănînce dintr-un anume pom. Aceasta îi interzisese Dumnezeu. Totuși, interdicția l-a ispitit și, pentru că putea să aleagă, a ales răul, neascultarea. A luat din fructul interzis. Și în clipa căderii în păcat, la începutul istoriei omului, s-a produs ruptura.

Atunci s-a rupt legătura dintre Dumnezeu și om. Dumnezeu l-a alungat pe om din rai și a pus la intrare niște heruvimi. De atunci sîntem despărțiți de Dumnezeu. De atunci

Îl călcăm noi pe Dumnezeu pe nervi - și El pe noi. Dovadă este faptul că e de ajuns să vorbiți de Dumnezeu oamenilor, că ei se enervează: „Mai tăceți odată! Nici nu se știe măcar dacă există Dumnezeu!“ Între Dumnezeu și noi este o prăpastie înspăimântătoare.

În aceeași clipă s-a produs ruptura și între oameni, fapt care se arată la copiii lui Adam și Eva. Atunci au început oamenii să se calce pe nervi unii pe alții.

Erau doi frați. Între frați se întâmplă adesea să se calce pe nervi unul pe celălalt. Ei erau foarte diferiți, Cain și Abel, deși nu s-ar putea spune în fond de ce anume. Într-o zi, Cain plugarul a ieșit pe câmp, cu sapa în mână. A trecut pe acolo și Abel. Pot să-mi închipui ce s-a petrecut în capul lui Cain: „Să dispară ipocritul ăsta molîu! Nu pot să-l mai văd!“ Și chiar în clipa aceea Abel se îndreaptă spre el și-i spune câteva cuvinte. Atunci Cain ia sapa și lovește fața pe care o urăște, pînă ce fratele său zace mort la picioarele lui. Prietenii mei, noi toți sîntem oameni civilizați, de aceea nu ne omorîm cu lovituri de sapă. Dar dacă citiți ziarele, simțiți că și asta se întâmplă. Iar cînd mă gîndesc la procesele ucigașilor din al treilea Reich, îmi zic: În fond, mentalitatea lor era ca și cea a lui Cain: „Eu urăsc pe oameni!“ Și așa au făcut să moară sute de mii de oameni.

Cain își vine în fire cînd își vede fratele mort. Se înspăimîntă puțin. Dar apoi ia sapa, face o groapă, rostogolește în ea cadavrul și-l acoperă cu pămînt. Se uită în jur și-și spune: „Nu e nimeni primprejur, nimeni n-a văzut nimic!“ Noi oamenii totdeauna credem că dacă n-a văzut nimeni, nu s-a întîmplat nimic. Ce istorii întunecate trag oamenii după ei! Cain pleacă de acolo. Începe să se neliniștească. Deodată un glas îl cheamă: „Cain!“, „Ei, cine mă strigă?“ „Cain!“ și simte un fior rece pe spate, căci știe deodată cine l-a chemat: Dumnezeu cel viu! El era acolo! El văzuse totul ca un observator tăcut! „Cain!! Unde este fratele tău Abel?“ Cain vrea încă să se apere: „Nu sînt păzitorul fratelui meu!“ „Cain!“ spune Dumnezeu, „sîngele fratelui tău strigă din pămînt la Mine“.

Vedeți, istoria arată așa de clar că de la căderea în păcat totul s-a despărțit. Oamenii s-au despărțit unii de alții; ne călcăm reciproc pe nervi. Între Dumnezeu și om s-a produs

o ruptură; Dumnezeu îl calcă pe Cain pe nervi - după cum El enervează pe unii din voi. Și totuși nu putem scăpa de aproapele nostru - și nici de Dumnezeu! Asta-i lumea în care trăim!

2. Sfaturile nu ajută la nimic

Da, nu ajută nici un sfat. De exemplu, nu ajută să vorbești despre „bunul Dumnezeu“. Între Dumnezeu și noi este un zid, o prăpastie.

În timpul războiului, când casa mea și jumătate din Essen ardeau, o femeie s-a repezit spre mine strigînd: „Cum poate să îngăduie asta Dumnezeu! dvs.“ Atunci i-am răspuns: „El poate s-o facă. Căci s-ar putea ca El să vă fie dușman!“ De la căderea în păcat, totul s-a despărțit: Dumnezeu și oamenii! Noi sîntem despărțiți, ruși de Dumnezeu și de oameni. Și acesta este cel mai profund motiv pentru care noi oamenii ne călcăm pe nervi. Dacă un vecin ne exasperează, asta-i din pricina căderii - noi sîntem oameni decăzuți și despărțiți de Dumnezeu. Și toate sfaturile nu ajută la nimic!

De curînd am fost la granița elvețiană. În interiorul postului de frontieră se afla un afiș drăguț pe care scria: „Împreună este mai bine!“ Mi-am zis: „E clar. Dar lozinca asta nu mă ajută deloc cînd cineva mă calcă pe nervi!“ Sau denunțați am văzut pe un afiș: „Fiți drăguți unul cu altul!“ Americanii au la fiecare colț de stradă afișe pe care scrie: „Keep smiling!“ - „Zîmbiți prietenos - continuați să zîmbiți!“ Dar toate acestea nu schimbă cu nimic situația. Toate sfaturile nu ajută la nimic!

Îmi amintesc de o familie pe care o vizitam cînd eram tînr student la teologie. Era complet dezbinată. Toți membrii locuiau în același sat, dar erau toți certați rău între ei. În entuziasmul meu de începător, îi adunasem într-o seară laolaltă cu intenția laudabilă de a-i împăca unii cu alții. Am cheltuit multă energie. Către orele 11 rezolvasem totul, și ei și-au dat mîna. Încîntat, mi-am zis: „Într-o zi vei fi un pastor bun. Este un debut excelent“. Am plecat vesel spre casă și am dormit fără vise. A doua zi dimineața întîlnesc o tînră femeie care făcea parte din familia împăcată și-i spun: „Ce frumos a fost aseară!“ „Frumos?“ răspunde ea, „atunci nu știți ce s-a întîmplat?“ Întreb: „Ce anume?“ și pălesc. Pe

drumul de întoarcere cearta a reînceput. Și după aceea a fost mai rău ca înainte! Rîdeți? Ei bine, eu unul n-am rîs. Mi-am dat seama dintr-odată cît de serioasă este problema căderii în păcat, că relațiile noastre cu Dumnezeu și cu aproapele s-au rupt - și chiar sfatul cel mai bun nu ajută la nimic.

Adesea îmi scriu oamenii: „Dragă domnule pastor, în cutare și cutare localitate am rude care trăiesc certate între ele. N-ați putea să mergeți să le vedeți?” Refuz să merg, deoarece știu că nu slujește la nimic să le dau sfaturi. Gîndiți-vă o clipă la persoanele care vă calcă pe nervi. Aș putea să vă dau sfaturi cu toptanul - dar n-ar ajuta. Este groaznic, deși la prima vedere ar putea să pară comic. Vreau să vă zugrăvesc puțin situația. Mă aflu într-o familie. Deodată intră fiul de 17 ani, lăliu, în blugi, cu părul „a la Beatles”. Observ cum tatălui său îi sare țandăra. „Uitați-vă la el!” spune el, „uitați-vă la el!” Tatăl este un funcționar conștiincios și corect. Puteți să vă închipuiți ce simte tatăl cînd îl vede pe băiatul dezordonat.

Sau luați cazul unei drăguțe mame creștine, dar cam legalistă. Fiica își rujează buzele. Mama: „Ce mă calcă pe nervi!” Fiica: „Ce mă calcă pe nervi!” Nu este peste tot așa? Un om pe cale să divorțeze, cînd i-am spus că divorțul este un păcat, mi-a răspuns: „Domnule pastor, tăceți! Chiar modul în care nevastă-mea soarbe supă mă calcă pe nervi!”

Vi se pare că asta-i de rîs? Mie mi se pare ceva groaznic! Voi spuneți: „Astea-s fleacuri!” Fleacuri? Astea sînt simptome ale unei lumi bolnave, decăzute, răzvrătite, în care trăim ca oameni fără Dumnezeu!

Exasperarea poate uneori să îmbrace forme foarte grave. Cunosco în Essen o tînră fată care are scleroză multiplă și e complet paralizată de această boală îngrozitoare. Ea locuiește într-o casă mică. Alături locuiește un tînr egoist și brutal, care se uită la TV în fiecare seară de la 7,30 pînă la 11 dînd sonorul aproape la maxim. Biata fată bolnavă aude totul prin zidul subțire care o desparte de respectivul. Ea l-a rugat pe tînr: „Vă rog să dați mai încet sonorul!” Atunci el a dat drumul și mai tare. Închipuiți-vă: An de an, seară de seară, ceas de ceas merge așa. Ce brutali sîntem noi! Puteți să vă imaginați în ce măsură o calcă pe nervi tînrul acesta

pe biata fată, și invers? O luptă tăcută prin zid, care face viața extrem de chinuitoare!

Cînd am fost tînăr pastor, am avut 150 de confirmanzi. M-am hotărît să-i vizitez pe toți. Ei locuiau în case cu chirie. La prima vizită era ceartă în casă, la a doua la fel, la a treia la fel. Într-o zi, la caticheză, am cerut să se scoale în picioare cei la care nu e ceartă. S-au ridicat vreo trei sau patru. „Ei“, am spus eu, „la toți ceilalți e ceartă?“ „Da“. Am întreat pe cei cîțiva la care nu era ceartă: „La voi de ce nu este ceartă?“ Atunci au răspuns: „Pentru că locuim singuri!“

Asta-i situația. Și cu acestea toate trebuie să ajungem la capăt, trebuie să fim veseli și fericiți, să ne vedem de muncă, în vreme ce trăim într-o tensiune nervoasă continuă: Dacă ne cade ceva pe picior, ne doare. Dar cînd ceilalți ne calcă neîncetat pe nervi, este de nesuportat.

3. Dumnezeu intervine!

Dacă n-aș avea altceva de spus decît ce am spus pînă acum, atunci mai bine aș fi tăcut. Dar eu am un mesaj nemaiauzit de important, tulburător pentru voi: În sînul acestei enervări, al acestei iritări reciproce, Dumnezeu intervine în îndurarea Sa nemărginită. El nu rămîne pasiv în fața stării de plîns a acestei lumi. Nu, El intervine.

Și El o face în chip minunat. Așa este mesajul nemaipomenit al Bibliei. El dărîmă zidul care ne desparte de el și vine la noi în Persoana Fiului Său Isus. Dacă oamenii din epoca noastră refuză Evanghelia pentru că o socotesc fără importanță, aceasta nu vorbește împotriva Evangheliei lui Isus, ci e o dovadă a prostiei timpului nostru, deoarece Isus e singura șansă pentru noi! Ce să se petreacă mai mult decît ca Dumnezeu să dărîme zidul care ne desparte de El și să ne dea pe Fiul Său - în mijlocul rupturii noastre cu Dumnezeu, al exasperărilor și certurilor noastre? Iar dacă Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus vine atunci se schimbă întreaga situație!

a) Isus dăruiește pace cu Dumnezeu

Acum aș vrea să vă arăt că în Isus e reunit totul. Isus nu a fost despărțit de Dumnezeu. Isus este Fiul lui Dumnezeu. Recent mi-a spus cineva: „Isus a fost un Om ca și noi, în

cazul cel mai bun un întemeietor de religie". I-am răspuns: „Atunci nu ne referim la aceeași persoană. Eu vorbesc despre Cel ce-a zis: „Eu sînt de sus, voi sînteți de jos“. Da, despre El vorbesc eu, despre Fiul Dumnezeuului celui viu, Ființa minunată care a venit în lumea noastră pierdută și blestemată. Nu există ruptură între Dumnezeu și El. Și nimeni nu L-a călcat vreodată pe nervi, nici măcar Iuda, care L-a trădat. Dacă pe mine m-ar trăda cineva, acela m-ar călca pe nervi. Dar Isus l-a iubit pe Iuda pînă la capăt. Aș vrea să vă fac să vedeți istoria lui Isus astfel: ca pe Omul pe care nimeni nu L-a călcat pe nervi!

Luată povestirea minunată din ajunul morții Lui, cînd a luat cîna cu ucenicii. Știți: în Orient nu se stă pe scaune, ci în jurul mesei sînt perne mari pe care stau întinși oamenii. Nu-mi pot imagina prea bine cum ar putea cineva mîncă într-o asemenea poziție - ceea ce e sigur este imposibilitatea de a se sluji de cuțit și furculiță. Dar ei așa mîncău. La început își scoteau sandalele și aveau obiceiul de a-și spăla picioarele de praf. Ucenicii făcuseră în ziua aceea un drum lung cu Isus. Obosiți, și-au scos sandalele și s-au aruncat pe perne. Și-mi imaginez cum s-a uitat Petru la Ioan făcîndu-i semn cu ochiul, ca și cînd i-ar zice: „Cineva trebuie să aducă apă și un burete ca să spele picioarele celorlalți. Acum ai putea odată s-o faci tu, ești doar cel mai tînăr. Ioan, dacă și acum încerci să te eschivezi, o să mă calci pe nervi!“ Dar Ioan ridică din umeri, zicîndu-și: „Petru asta mă enervează. Totdeauna vrea să-mi țină lecția că sînt cel mai tînăr. Iacov ar putea la fel de bine să meargă să caute apa și buretele pentru spălătul picioarelor!“ Iar Iacov se gîndește: „De ce tocmai eu? Sînt unul din ucenicii preferați ai Învățătorului. De data asta să se ocupe Matei!“ În clipa aceea toți se calcă reciproc pe nervi, pentru că fiecare ar vrea să scape de ceea ce ar trebui să facă. Și atunci Se ridică Isus. Ucenicii se sperie: „Sper că n-o va face El?!“ Totuși, El o face! Iese din încăpere și revine, cu șorțul robului din casă, iar în mîini un lighean cu apă și cu buretele - și le spală la toți picioarele. Chiar și lui Iuda! Chiar și lui Petru! Chiar și lui Ioan! Chiar și lui Iacov! Chiar și lui Matei! Mai că aș fi spus: chiar și mie! Acesta este Isus, care reunește în El totul: Dumnezeu e în El, iar El iubește pe ceilalți.

Trebuie să vi-L arăt pe Isus, așa îmi place cel mai mult, cum atîrnă pe cruce! Aș vrea să vă duc în afara porților Ierusalimului, pe dealul unde urlă mulțimea de oameni, unde stau soldații romani cu sulitele lor, unde se ridică cele trei cruci. La Acela care stă pe crucea din mijloc mă refer eu. Acela cu cununa de spini. Asupra Lui aș vrea să vă atrag atenția. Prietenii mei, acolo moare El pentru voi, ca să vă smulgă din această mizerie, unde fiecare se enervează și enervează pe altul, și să vă împace cu Dumnezeu. Dacă vrei ca tot ce se află între Dumnezeu și tine să fie dat la o parte, atunci vino la crucea lui Isus. Acest Isus, care a murit și a înviat pentru tine, este oferta de pace a lui Dumnezeu. Aruncă toate îndoielile - căci ai foarte multe - peste bord! Și apoi aruncă-te în brațele lui Isus! Aruncă vechile legături și toată vina la picioarele lui Isus! Poți s-o faci, dacă te uiți la crucea lui Isus. Dă-I mîna și spune-I: „Ție vreau să-Ți aparțin!“ În clipa aceea ai făcut pasul spre pacea cu Dumnezeu. Pavel spune în epistola către romani: „Deci, fiindcă sîntem îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Cristos“.

Isus e oferta de pace a lui Dumnezeu. Accept-o! Cel mai groaznic lucru este că sînt mulți oameni care au auzit într-adevăr despre ea, și totuși încă n-au ajuns niciodată la această stare de pace cu Dumnezeu. E îngrozitor! Aș vrea să mă lupt cu inimile voastre! Aș vrea să mă lupt cu sufletele voastre, ca să acceptați această ofertă de pace a lui Dumnezeu!

Am avut azi o discuție cu cîțiva ziariști. Am ajuns să ne întrebăm ce s-ar putea lua în serios în epoca noastră. Atunci le-am spus: „Vreau să vă mărturisesc deschis: După ce-am trăit două războaie și regimul nazist, n-aș ști într-adevăr ce să iau în serios în epoca noastră. Frumoasele maxime pe care ni le servesc gînditorii și politicienii noștri nu sînt luate în serios nici de ei înșiși - și nici de mine. N-aș ști ce altceva aș putea lua în serios între cer și pămînt decît oferta de pace a lui Dumnezeu în Isus!“ Pe asta o pot lua în serios. Este singurul lucru care mai poate fi luat în serios. Dar se merită. Iar dacă tineri și bătrîni spun aici: „Nu mai putem să luăm nimic în serios!“, Evanghelia este exact ceea ce vă trebuie: în Isus, Dumnezeu v-a luat foarte în serios. La rîn-

dul vostru, luați în serios oferta de pace pe care v-o face El prin Isus!

Vedeți: Isus restabilește contactul între Dumnezeu și noi. Nenorocirea e că poate tu ești „creștin” și „plătitor de impozit bisericesc” - dar nu ai pace cu Dumnezeu! Eu îți spun: Pentru tine a murit Isus și a luat asupra Sa toată vina ta, ca tu să poți veni acum, să I te arunci la picioare și să-I spui: „Doamne, vin la Tine ca un păcătos pierdut. Cred acum în Tine și Te primesc ca Mîntuitor!” - și astfel să ajungi la viață, la pacea cu Dumnezeu!

b) Isus dăruiește pace cu aproapele

Unde pătrunde Isus, aduce nu numai pacea cu Dumnezeu, dar și cea cu aproapele. Se încetează atunci călcatul pe nervi.

Acum ascultați cu atenție: Există printre voi creștini formidabili. Dar cîtă vreme alții vă calcă pe nervi, nu merge treaba. E clar? O să-mi spui poate: „N-o cunoașteți pe vecina mea! O hoască bătrînă!” Dar eu îți răspund: „Cîtă vreme n-o vei iubi, ceva nu va fi în ordine la tine. Căci cînd vine Isus în viața noastră, adio cu nervii slabi pe care cad adesea cei din jurul nostru!”

Vedeți: unde pătrunde Isus, acolo El dăruiește pace cu Dumnezeu și cu cel care mă calcă pe nervi. Iar dacă ai în jur oameni care te calcă pe nervi, atunci trebuie să Îl ai pe Isus! Altminteri nu te ajută nimic! Și tensiunile acestea vor sfîrși prin a te termina nervos. Isus trebuie să-ți dea pacea cu Dumnezeu și să intre în lăuntrul tău - și apoi va merge bine și cu ceilalți!

Am un prieten care stă foarte aproape de mine. Locuința lui e foarte drăguță, dar proprietarul e dificil și foarte zgîrcit. Recent, el i-a scris prietenului meu o scrisoare nerușinată: „Veți face asta și veți face aia, și veți plăti atît și atît!” Prietenul meu mi-a povestit ce s-a petrecut după aceea: „Citind scrisoarea, m-am enervat la culme. M-am așezat la birou ca să-i răspund. Și dintr-odată am văzut înaintea mea imaginea lui Isus care a murit pentru mine - dar și pentru proprietar. Și atunci n-am mai putut. M-am dus la el și i-am spus: „Domnule, vreți într-adevăr să vorbim așa unul cu altul? Doar sîntem amîndoi oameni cu care se poate vorbi! De ce să nu stăm și să discutăm calm aceste lucruri? Eu țin

cu adevărat la dvs., și nu e necesar să vorbiți așa cu mine'. Atunci proprietarul a fost complet dezarmat și nu a mai avut loc cearta, ci astăzi sînt prieteni foarte buni, proprietarul cel dificil și ucenicul lui Isus.

Pot să vă mai spun o istorie frumoasă? Cunosco un om numit Dapozzo. El este un evanghelist francez. Din lagărul de concentrare s-a întors cu un braț complet zdrobit. El mi-a povestit o întâmplare pe care n-am uitat-o niciodată. El a spus: „În lagăr unde eram, m-a chemat într-o zi la el comandantul lagărului. Am fost dus într-o cameră în care era pusă masa, dar cu un singur tacîm. Apoi a intrat comandantul. Mie mi-era o foame de lup. Comandantul s-a așezat la masă și a fost servit cu un ospăț regesc. Un fel după altul. Iar eu trebuia să stau acolo și să-l privesc. El își lingea buzele - iar eu muream de foame. Dar ce era mai rău încă nu venise. La sfîrșit i s-a adus cafeaua. Atunci a scos din gheantă un pachetel pe care l-a pus pe masă și a spus: „Priviți acest pachet. Vi l-a trimis soția din Paris. E plin de prăjiturile!” Știam cît de pușin era de mîncare și cît trebuia să fi economisit soția mea ca să-mi facă aceste prăjiturile. Și apoi comandantul s-a pus să le mînce una cîte una. L-am rugat: „Dați-mi vă rog barem una, nu vreau s-o mînc, ci s-o păstrez ca amintire de la soția mea”. A mîncat-o zîmbind pe ultima“. Aceasta era o clipă cînd exasperarea atinge punctul culminant și se transformă în ură! Și Dapozzo a continuat: „În acea clipă am fost conștient ce înseamnă că ,dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre'. Am simțit dragoste pentru omul acesta. M-am gîndit: Bietul de tine! N-ai pe nimeni care să te iubească. Ești înconjurat de ură! Ce bine e că sînt copilul lui Dumnezeu!“ Înțelegeți: i-a fost milă de comandant și nu s-a mai simțit călcat pe nervi. Atunci omul a simțit asta, s-a ridicat de la masă, și dus a fost!

Dapozzo l-a vizitat după război. Atunci omul a pălit: „Vreți să vă răzbunați?!” „Da“, a spus Dapozzo, „vreau să mă răzbun. Aș vrea să beau o ceașcă de cafea cu dvs. Iar în mașină am adus tortul. Și acum să mîncăm și să bem împreună!“

Zguduit, omul și-a dat brusc seama că cineva care s-a supus lui Isus Cristos nu se mai află sub stăpînirea urii, ci a

fost eliberat de exasperare, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inima lui.

Eu sînt un bătrîn pastor de oraş mare şi am auzit adesea oamenii plîngîndu-se: „Sînt aşa de singur. Nimeni nu mă iubeşte“. Nu mai pot să aud asta. Atunci aş vrea să le spun: „Şi tu? Unde este omul care s-ar putea scula şi ar zice: „Acesta mi-a acordat dragoste“. Ştiţi: o găsesc foarte prost - scuzaţi că mă exprim aşa, dar eu vin din ţinutul Ruhrului, acolo se vorbeşte mai nepoliticos - cînd te vaiţi că nu există dragoste în lume, şi tu însuşi eşti un sloi de gheaţă!

Cînd am înţeles aceasta, mi-am zis: „Aş vrea să-mi arăt dragostea mea altora“. Dar mi-am dat seama că era cu neputinţă. Inima noastră e nespus de egoistă. Da, există oameni pe care îi poţi iubi, pentru că sînt simpatici. Dar pe cei care te calcă pe nervi? Îmi aduc aminte de o conversaţie cu un muncitor comunist, care spunea: „Am manifestat în favoarea culilor din Shanghai!“ I-am răspuns: „Grozav! Dar ce e cu vecinul dvs.“ Atunci a izbucnit: „Dacă îl întîlnesc, îi sparg capul!“ Înţelegeţi: „Iubeşte pe cel de departe“ nu e aşa de greu, dar cu „iubeşte pe aproapele tău“ se complică treaba.

Ori, eu sînt de părere că lumea s-ar schimba cînd eu îl pot iubi pe aproapele meu, chiar şi pe cel dificil, chiar şi pe cel periculos sau pe cel care îmi vrea răul. Asta nu se face de la sine. Este un dar al lui Dumnezeu. Prietenii mei, desigur că aceasta nu e simplu. Eu însumi am experimentat că atunci cînd Isus vine în viaţa noastră, ne dăruieşte pacea cu Dumnezeu şi apoi vrea să ne dăruiască şi pacea cu aproapele, asta doare foarte mult, pentru că El ne arată atunci că noi energăm pe alţii mult mai mult decît ne énervează ei pe noi, că sîntem mai greu de suportat pentru ei decît invers. De cînd îl cunosc pe Isus, El îmi arată cît de vinovat sînt faţă de ceilalţi. Şi atunci apreciez tot mai mult faptul că Isus a murit pentru mine pe cruce şi că-mi dă iertarea păcatelor.

Înţelegeţi: Isus produce cea mai mare revoluţie din lume. Dar El trebuie să fie primit! De aceea, aş vrea să vă rog să nu vă mărginiţi numai a-mi asculta cuvintele, ci să-L şi luaţi pe Isus în serios. Aş dori să puteţi spune: „L-am găsit pe Isus, şi El m-a găsit pe mine!“

Trebuie să se schimbe totul, dar cum?

În tinerețea mea se citeau cu pasiune nuvelele unui scriitor pe nume Max Eyth, care astăzi e uitat. El era inginer de profesie și-și lua temele cărților lui din începuturile erei tehnice. Una din nuvele era intitulată: „Tragedie profesională“. Acolo zugrăvește pe un tânăr inginer, care, printr-un straniu concurs de împrejurări, primește într-o zi o comandă foarte importantă. I se cere să construiască un pod deasupra unui fluviu într-un loc unde acesta devenise un adevărat braț de mare. Dificultatea proiectului consta și prin faptul că podul urma să fie supus acțiunii fluxului și refluxului. Iar la începutul erei tehnice nu se dispunea încă de mijloace moderne. Tânărul construiește deci acest uriaș pod. Când e gata, se sărbătorește inaugurarea cu muzică, drapelul și ziaristi. Notabilitățile trec cu trenul peste pod. Tânărul stă în punctul central al interesului. Numele lui figurează în toate ziarele. Acum e un om cu faimă. La Londra deschide un uriaș birou de arhitectură și se căsătorește cu o femeie bogată. El are tot ce-i dorește inima. Și totuși, în viața lui este un secret ciudat, știut numai de soția lui, care îi întunecă viața. Totdeauna când vine toamna, el dispare. El pleacă să-și vadă podul. Iar când noaptea furtuna urlă și ploaia cade în rafale, atunci stă la picioarele podului, învăluit în impermeabil, și îi e frică. El simte literalmente forța furtunii care se dezlănțuie împotriva stîlpilor. Și de fiecare dată reface calculele pentru a se asigura că ei sînt într-adevăr destul de solizi, că a evaluat corect forța vîntului. Când a trecut furtuna, pleacă din nou la Londra și redevine omul celebru care ocupă un loc așa de important în viața mondenă a metropolei. Nimeni nu observă teama tainică care îl roade.

„Oare e bine construit podul? Oare e destul de puternic?“ Aceste întrebări chinuitoare sînt secretul întunecat al vieții lui. Max Eyth zugrăvește în mod tulburător cum inginerul, plin de teamă, într-o noapte cu furtună teribilă, supraveghează iarăși podul. El vede un tren angajîndu-se pe pod. El urmărește cu privirea lanternele roșii de la ultimul vagon. Deodată ele au dispărut, și știe că trenul s-a prăbușit în apele adînci ale mării deslănțuite. Podul se rupsese pe la mijloc.

Cînd, tînăr fiind, am citit pentru prima oară această nuleă, mi-a venit gîndul: „Nu este aceasta istoria vieții fiecărui om?“ Noi toți construim podul vieții noastre. Și din cînd în cînd, într-o noapte fără somn sau cînd ne tulbură ceva în mod deosebit, se trezește teama: „Am construit oare corect podul vieții mele? E destul de solid pentru a putea rezista furtunilor existenței?“ Și atunci știm foarte precis că ceva nu e în regulă. Podul vieții noastre nu e în ordine! Acesta e primul lucru pe care aș vrea să vi-l arăt:

1. Ceva nu este în regulă

Ca pastor într-un oraș mare, am avut ocazia să întreb pe mulți oameni: „Spuneți-mi, viața dvs. e perfect în ordine?“ Încă niciodată n-am întîlnit pe cineva care să nu fi sfîrșit prin a recunoaște: „Perfect în ordine? Nu! Ar trebui multe să fie altfel!“ Desigur că nu pot să spun unde este cel mai slab punct al podului vieții voastre. Dar voi înșivă știți cu toții foarte bine: „Multe ar trebui să fie altfel!“

De aceea luăm de multe ori hotărîri bune: „Vreau să mă schimb! Vreau să fiu mai bun în cutare și cutare domeniu!“ Spuneți-mi: Credeți într-adevăr că un om se poate schimba? Nu, un om nu se poate schimba în fond! Biblia spune asta cu un realism brutal: „Poate un etiopian să-și schimbe pielea, sau un leopard să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sînteți deprinși să faceți răul?“

Lumea e plină de lecții de morală și de hotărîri bune, dar nici un om nu se poate schimba singur. Este un cuvînt dur. Și eu stau adesea tulburat printre oamenii cu care vin în contact și simt: „Voi știți precis că podul vieții voastre nu e deloc în ordine!“ Și atunci ei întreabă: „Da, dar ce să facem atunci? Noi nu ne putem schimba singuri!“ Așa este: cel imoral nu-și poate da o inimă curată. Mincinosul nu poate spune adevărul. Egoistul nu poate fi dintr-odată altul; chiar dacă reușește să simuleze puțină dragoste, rămîne la fel de egoist ca și mai înainte. Iar necinstitul nu se poate face cinstit. Dacă ați ști numai unde e punctul slab al podului vieții voastre! Dar Dumnezeu poate să vi-l arate.

Este un adevăr zguduitor pe care ni-l arată Biblia. Eu nu-mi dezvolt ideile mele, ci vă vestesc ce spune Cuvîntul lui Dumnezeu. Și vedeți: Biblia aduce acum un mesaj ne-

maiauzit, uluitor. Ea spune: Dumnezeu cel viu a trimis pe Cineva în lume care ne poate schimba pe noi și întreaga noastră viață! Și Acesta nu este altcineva decât Fiul Său, Domnul Isus!

2. Totul se poate schimba

Prietenii mei, nu știu dacă e vina bisericii că oamenii își imaginează că creștinismul ar fi ceva plictisitor. Eu găsesc că este mesajul cel mai extraordinar că Dumnezeu a trimis în lume pe Fiul Său, pe Isus, ca singura șansă pentru noi! Acest Isus spune cuvântul nemaiauzit: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi!” El și numai El poate să schimbe pe oameni!

Am văzut alcoolici care au devenit liberi. Femei bătrâne egoiste, care au chinuit pe toți cu egoismul lor, au fost dintr-odată schimbate și au început să se gândească la ceilalți. Bărbați, care erau legați de necurăția lor, au fost izbăviți. Isus transformă! Isus vine - și iată: toate lucrurile devin noi! Acestea nu sînt basme. Aș putea să vă dau o grămadă de exemple.

De aceea, noi care știm exact că podul vieții noastre nu e complet în ordine, avem nevoie de acest Mîntuitor. Noi avem nevoie de Domnul Isus - nu de un creștinism, ci de Cristos! Înțelegeți: nu avem nevoie de o religie, de o dogmă, de o apartenență la o biserică, ci de un Mîntuitor viu. Și El e aici! Pe El puteți să-L chemați încă de astăzi și să-I spuneți toată durerea vieții voastre. Acesta este cel mai minunat mesaj pe care îl am.

Dați-mi voie să ilustrez ceea ce v-am spus printr-un exemplu. Recent am petrecut o săptămînă în München. Printre frumusețile orașului se numără și parcul uriaș din inima orașului, Grădina Englezească. Deoarece hotelul meu era în apropiere, mă plimbam pe acolo în fiecare dimineață. La intrarea în parc ducea un mic pod de lemn peste un rîușor. În stînga podului, apa formează o mică cascadă. Într-o zi, am văzut că la baza cascadei dansa o bucățică de lemn. Și pentru că aveam timp, am urmărit cum lemnul se întorcea neîncetat în jurul lui. Din cînd în cînd, se părea că o să fie antrenat de curent și o să poată pluti mai departe. Dar vîrtejul îl prindea iarăși. A doua zi dimineața cînd am revenit, lemnul era tot acolo. Mereu dădea impresia că o să

fie dus de curent, dar de fiecare dată vârtejul îl apuca din nou. Puteți să vă imaginați aceasta? Curentul era destul de puternic - dar bucata de lemn continua să se miște în cerc.

Așa este viața multor oameni. Ea descrie fără încetare aceleași vechi curceni: aceleași păcate, aceleași nevoi, aceeași necurăție, aceeași disperare în inimă. În fiecare zi, aceeași cotidiene, aceeași rutină, aceeași întoarcere în cerc! Și acolo este un curent, un curent viu care iese din Fiul lui Dumnezeu, din Isus. Acest Isus a murit pe cruce pentru noi. Puteți să credeți că dacă Dumnezeu L-a lăsat pe Fiul Său să moară de o moarte așa de groaznică, a avut un motiv pentru aceasta, chiar dacă încă nu îl înțelegem. Priviți-L, în duh, cum agonizează pe cruce! „Și pe mine mă mîntuiește El acolo!“ Moartea aceasta trebuie să aibe un sens. Nu puteți trece pe lângă ea fără să încercați să o înțelegeți. Și apoi Dumnezeu L-a înviat a treia zi din mormînt. Din acest Isus iese un curent de mîntuire! Dar noi sîntem ca lemnul din Grădina Englezească, noi ne tot răsucim în jurul nostru. Cînd eram în Grădină, mă gîndeam: „Ar fi de ajuns să împing ușor bucata de lemn ca să ajungă în curent“. Dar nu puteam s-o ating fără să cad în apă. Noi nu sîntem o bucată de lemn. Pasul afară din cercul vicios, pasul în curentul mîntuirii care iese din Fiul lui Dumnezeu, noi înșine trebuie să-l facem. Iar la sfîrșit constatăm că Dumnezeu a pus totuși mîna. Dar acum trebuie să vă spun: Voi înșivă trebuie să faceți acest pas în curentul mîntuirii! Sînt oameni care simt foarte clar că Dumnezeu acționează în inima lor ca să facă pasul care îi va face să iasă din vechiul cerc vicios și să fie antrenați de curentul eliberator care emană din Isus.

3. Ori așa, ori așa

Aș vrea să vă explic aceasta prin cîteva istorioare biblice: Apostolul Pavel fusese internat în Cezareea, unde își avea reședința guvernatorul roman. Noul procurator roman al iudeii era un om cu numele Festus. Acesta a primit într-o zi vizita împăratului iudeilor Agripa și a soției lui, Berenice, care i-au spus: „Ascultă, Festus. Tu ai aici un prizonier foarte interesant numit Pavel, pe care am vrea să-l ascultăm și noi odată“. Și într-o zi are loc iarăși un proces public cu interesantul prizonier numit Pavel. Erau adunați ofițeri ro-

mani, politicieni și funcționari. Apar Festus, Agripa și Berenice, și iau loc pe tron. Legionarii romani s-au ridicat în picioare. Un fast măreț. Apoi este adus acuzatul, Pavel. Totuși, după câteva minute, rolurile s-au schimbat: Nu mai e Pavel acuzatul, ci întreaga societate din jurul lui. Și apoi Pavel ține un discurs evanghelistic puternic în care le explică ascultătorilor lui cine este Isus. De data asta nu a vorbit așa de mult de păcatele lor, ci L-a zugrăvit înaintea ochilor lor pe Acela care a spus: „Cine însetează, să vină la Mine și să bea“. „Voi, cu setea voastră, cu conștiințele încărcate, cu dorul vostru după Dumnezeu și cu frica voastră de moarte, auziți: Isus Își întinde mâinile și spune: ‚Veniți la Mine voi toți cei trudiți și împovărați‘. Așa va fi spus Pavel. Astfel l-a glorificat el pe Isus, pe care-L întâlnește personal. Și când a terminat, guvernatorul Festus îi spune: „Frumos știi să vorbești, Pavele. Dar cred că ce spui tu e puțin cam trăznit. Te lași dus de temperamentul tău“. Festus nu înțelesese nimic. Biblia spune despre asemenea oameni: „Inima lor este nesimțitoare ca grăsimea“. Inimi unse cu grăsime, peste care totul alunecă! Astea există poate și printre voi. Așa era domnul Festus. Dar împăratul Agripa este complet zguduit și pronunță un cuvânt care m-a mișcat profund „Nu lipsește mult să mă convingi ca să devin creștin, un ucenic al lui Isus“. „Nu lipsește mult“ - și apoi a plecat. Și apoi a rămas la cele vechi. Ca bucata de lemn din Grădina Englezească, totul se învîrte în vechiul cerc, în vechea rutină, în vechea viață - pînă-n moarte și-n iad. Totdeauna aceeași cîntare veche a păcatului și a îngîmfării. Iar la tine cum e? Rămîn lucrurile tot cum au fost? În acest caz, Isus a murit degeaba pentru tine. Iar învierea Lui nu îți este de nici un folos. Pentru tine nu mai e nici iertare, nici libertate, nici pace cu Dumnezeu. Mai trebuie doar un pas: „Nu lipsește mult ca să devin creștin“. Nu este zguduitor? Oameni, care își zic creștini - și totuși nu sînt copii lui Dumnezeu. Oameni, care-și zic creștini - și totuși sînt pierduți. Oameni, care-și zic creștini - și totuși rămîn fără pace.

Și acum aș vrea să vă arăt contrariul. Apostolul Pavel a ajuns într-o zi în orașul european Filipi. Acolo existau localuri de distracții, un teatru și tot ce se găsește într-un oraș respectabil. Și pentru că într-un oraș cuviincios trebuie să

existe și o închisoare, era și aceasta existentă. Ea era condusă de un fost ofițer roman, care poate că acceptase postul din pricina vreunei răni vechi. Și într-o zi îi sînt aduși acestui temnicer, cum îl numește Biblia, doi prizonieri cum rar a avut el din aceștia: apostolul Pavel și însoțitorul lui, Sila. Aceștia predicaseră cu putere în oraș. Însă cum după predică se stîrnise o tulburare în popor, autoritățile puseseră să-i bată și apoi să fie aruncați în închisoare. Pavel și Sila au fost deci predați temnicerului: „Păzește-i bine pînă dimineață!” Iar temnicerul a spus: „Să-i păzesc bine? Las' pe mine!” În fundul închisorii are o celulă unde se scurge apă pe ziduri. Acolo îi aduce pe cei doi și îi încuie cu picioarele în butuci. Iar dacă m-ați întreba ce religie avea omul, atunci v-aș spune: ca și cei mai mulți dintre voi. El credea în „bunul Dumnezeu” sau în „Dumnezeu drăguțul”, poate chiar în mai mulți „Dumnezei drăguți”. Știți: în Roma existau religii care nu erau luate în serios. Ca și la noi! Puteți să vă imaginați temnicerul? Și apoi i se întîmplă ceva foarte ciudat care nu va putea fi niciodată elucidat complet. Primul lucru este că Pavel începe să cînte la miezul nopții o cîntare de laudă lui Isus. Mă gîndesc că pînă în clipa aceea Pavel folosește timpul tot gîndindu-se la tratamentul nedrept pe care-l suferise, loviturile, întemnițarea, picioarele în butuci. Totul era greu de înghițit. Dar deodată îi vine gîndul: „Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, m-a răscumpărat doar cu sîngele Său! Eu sînt doar un copil al lui Dumnezeu! Eu am pace cu Dumnezeu! Și sînt și aici în mîna Sa!” Și atunci începe să cînte o cîntare de laudă. Iar Sila cîntă vocea a doua sau basul. Ce minunat! Și aud și ceilalți întemnițați! Erau sunete care nu mai fuseseră auzite în această închisoare. Prietenii mei, eu în cursul detențiilor mele am ajuns să cunosc închisorile poliției de stat. Tot ce se aude aici sînt înjurături, strigăte, plinsete și urletul gardienilor. Cînd am vrut odată să cînt o cîntare de laudă, mi s-a interzis imediat. Se pare că au înțeles pînă astăzi că este periculos cînd cineva cîntă laudă lui Dumnezeu. Dar atunci încă nu era cazul. Pavel și Sila au continuat deci să cînte. Desigur că aceasta a mirat pe temnicer: „Oare ce-o fi cîntînd acolo?” El trage cu urechea: „Parcă sînt cîtece religioase! S-a mai văzut vreodată să ia cineva lucrurile acestea în serios, și chiar aici în închisoare?”

În gaura aia de jos îți piere tot cheful de cîntat. Și oarpenii ăia cîntă spre gloria Dumnezeului lor! De abia se culcă din nou, că temnicerul simte scuturăturile unui cutremur puternic. Asta-i de la Dumnezeu. Porțile temniței se deschid. Lanțurile prizonierilor se rup. Temnicerul sare din pat, se îmbracă cu strictul necesar, și apoi vede că ușile sînt deschise! „Vai, prizonierii au scăpat. Acum o să fiu degradat! Am încurcat-o!“ Și vrea să se omoare. Dar Pavel îi strigă de jos: „Nu-ți face nici un rău. Toți sîntem aici!“ Biblia nu relatează nimic despre ceea ce se petrece în lăuntru lui. Dar în clipa aceea omului îi trece prin cap: „Există un Dumnezeu viu, care intervine în favoarea slujitorilor Lui! Există un Dumnezeu viu pe care L-am hulit cu întreaga mea ființă. El nu poate decît să mă respingă! Există un Dumnezeu viu, care cunoaște păcatul meu, toate murdăriile pe care le-am făcut! Există un Dumnezeu viu - și eu sînt pierdut!“ El se năpustește în celula lui Pavel și strigă: „Domnilor, ce să fac ca să fiu mîntuit?“ El simte deodată că viața lui e ca lemnul din Grădina Englezească. Ea nu face decît să se întoarcă în jurul ei. Lucrurile au rămas mereu în același punct. Totuși, acum întrebarea e vitală: „Ce să fac ca să intru în curentul vieții?“ Poate că noi i-am fi ținut acum o predică lungă sau i-am fi făcut morală. Poate că i-am fi spus: „Scoate-mă mai întii de aici!“ Totuși, Pavel spune doar o frază: „Trebuie să-l ai pe Isus, crede în Domnul Isus Cristos și vei fi mîntuit, tu și casa ta!“ Temnicerul nu prea știe multe despre aceasta, a auzit doar vag că Isus salvează de mînia lui Dumnezeu, de judecată, de iad, de vechea viață. Înțelegeți: chiar în acea clipă, el primește șocul salvator care-l smulge din vechiul lui mod de viață și-l antrenează în curentul mîntuirii. El aparține acum lui Isus. Se povestește apoi în chip minunat cum îi scoate pe Pavel și pe Sila din închisoare, le spală rănile și îi ascultă atent vorbind despre Isus și se lasă botezat în aceeași noapte, ca să devină proprietatea lui Isus. Povestirea se încheie cu cuvintele: „Și s-a veselit că a devenit credincios în Dumnezeu cu toată casa lui“. Acum intrase în curentul vieții! Acum aflase pacea cu Dumnezeu!

Despre unul se spune: „Nu lipsește mult“. Celălalt s-a văzut împins în curentul eliberator. Ce se va întîmpla cu tine?

4. Ia în serios oferta lui Isus!

„Totul trebuie să se schimbe - dar cum?“

Înainte de toate e important un lucru: Trebuie să faci cunoștință cu Isus!

Era imediat după război. M-a sunat la telefon directorul unui liceu: „Domnule pastor, am aici cincisprezece tineri. Ei și-au luat bacalaureatul la armată. Dar acesta nu e valabil decât cu condiția de a urma cursuri timp de un semestru pentru a-i ajunge din urmă pe ceilalți. Sînt foști locotenenți parașutiști, căpitani de infanterie și de artilerie și alții. Bineînțeles că sînt foarte supărați că trebuie să revină pe băncile școlii. Ați fi de acord să le dați cursuri de religie?“ Am acceptat - și m-am dus într-acolo cu frica-n sîn. Ei stăteau acolo cu uniformele lor uzate: acești tineri războinici începușă din pricina prafului de pușcă. „Bună ziua!“ i-am salutat. „Trebuie să țin aici cursuri de religie“. Nici n-am apucat să-mi termin introducerea, că s-a și ridicat unul și și-a dat drumul: „Cum poate Dumnezeu să îngăduie un asemenea război groaznic?!“ Și un altul a continuat: „Unde-i atunci dragostea lui Dumnezeu?! De ce tace cînd milioane de evrei sînt gazați?“ Și tot așa. Întrebările plouau peste mine. În cele din urmă am ridicat mîna și am spus: „O clipă! Voi fi dați înainte ca un orb cu bastonul în ceață! Să vorbești despre Dumnezeu în felul acesta nu are nici un sens! Dumnezeu ne este total necunoscut și ascuns. El nu S-a revelat decât prin Isus și, înainte de a continua, trebuie mai întîi să știm cine este Isus. Domnilor, înainte de a relua discuția, trebuie să faceți mai întîi cunoștință cu revelația lui Dumnezeu. Cu asta ne vom ocupa. De aceea, data viitoare să veniți cu Bibliile voastre“. Și apoi am citit: „La început Dumnezeu a făcut cerurile și pămîntul“. Am citit despre căderea în păcat și despre judecata lui Dumnezeu asupra omenirii căzute. Și i-a impresionat adînc pe toți cuvîntul din Biblie: „Vei ști și vei vedea ce rău și amar este să părăsești pe Domnul Dumnezeu-tău“. Asta trăiesc popoarele, și asta trăiesc indivizii. Iar apoi am citit despre Isus! Fără oprire am citit despre moartea și învierea Sa. Îmi rămîne neuitată ora aceasta, cînd s-a făcut dintr-odată tăcere adîncă, în timp ce unul citea și ceilalți ascultau. Ne rețineam răsufarea cînd citeam despre marile lucruri pe care le-a făcut Dumnezeu în Isus - și în

ei s-a produs o asemenea schimbare, încît n-au mai avut chef să continue genul de discuție sterilă de la început. Ei își ziceau creștini - dar nu știau nimic despre Dumnezeu cel viu care a venit spre noi în Isus Cristos și care a făcut totul pentru noi.

Și apoi:

Trebuie să-L luați în serios pe acest Isus și invitația Lui.

Isus povestește odată o pildă: Un împărat a făcut o nuntă fiului său. El și-a trimis slujitorii ca să spună invitaților: „Veniți, căci totul este gata!“ Atunci au început să se scuze fiecare. Primul spune: „Aș veni cu plăcere, dar tocmai am încheiat o afacere importantă și trebuie să mă ocup de ea“. - Înțelegeți. Mi se spune: „Sînteți pastor. La dvs. e cu totul altfel ca la noi. Puteți să faceți ce vreți“. - Un altul se scuza: „Mulțumesc mult. Dar tocmai m-am căsătorit. Înțelegeți: luna de miere. Nu te poți ocupa de altceva“. - Și așa, pînă la sfîrșit, n-a venit nici unul. Am încercat să-mi închipui atitudinea interioară a acestor oameni: „De fapt, aș fi venit la nunta fiului împăratului, dar a intervenit ceva“.

Așa se întîmplă cu cei mai mulți dintre voi: de fapt, aș vrea să fiu copil al lui Dumnezeu - dar nu reușesc. Da, de fapt...! Ah, te rog, primește-L pe Isus în credință!

Sînt așa mulți oameni care spun: „Și eu cred“. Germanii, în timpul celui de al treilea Reich au crezut într-o grămadă de lucruri: în Führer, în Germania, în victoria finală, în arma minune, etc. În toate lucrurile posibile am crezut deja. Dar nu ajunge ca să am o credință, ci trebuie să am și pace cu Dumnezeu. Și asta o primesc numai prin Isus! Iar acum vreau să vă spun ce înseamnă credința, folosind cîteva exemple.

Ca tînăr pastor, am făcut vizite din casă în casă într-o parohie groaznică. Pretutindeni mi se trîntea ușa în nas și mi se spunea: „Nu cumpărăm nimic!“ Dar eu puneam piciorul în întredeschizătura ușii și răspundeam: „N-am nimic de vînzare. Sînt pastor“. „N-avem nevoie de popă!“ Într-o zi am intrat într-o locuință a cărei ușă de la intrare dădea drept în bucătărie și am văzut un tînăr care mergea furios de colo pînă colo. „Bună ziua!“ zic eu. „Bună!“ „Eu sînt pastorul“. Atunci se oprește și urlă: „Ce, un popă?! Asta-mi mai lipsește! Tocmai asta-mi lipsea! Afară! Eu nu mai cred

în nimic, mi-am pierdut credința în omenire“. Trebuie să fi suferit vreo lovitură dură. I-am răspuns: „Tinere, ne putem da mâna. Și eu mi-am pierdut credința în omenire!“ „Cum așa?“ întrebă el uluit. „Ca pastor trebuie să vă păstrați credința în omenire!“ „Crezi?“ am replicat eu. „Îmi pare rău, dar am pierdut-o. Am fost în război. Și când mă gândesc la obscenitățile, la toată necurăția, la tot acest egoism care este în lume, nu, mulțumesc, nu mai cred în omenire!“ „Aveți dreptate“, recunoaște el, „dar atunci nu înțeleg de ce sînteți pastor!“ „O“, spun eu, „am primit o nouă credință, pe care nimic n-o poate zgudui...“ „Ha, aș fi curios să știu și eu despre ce credință este vorba“. Și atunci am putut să-i vestesc Evanghelia: „Este vorba de totala mea încredere în Isus Cristos, care a venit ca singura șansă pentru lume!“ „Isus?“ se miră el. „Dar asta-i creștinismul. Și eu credeam că s-a terminat cu el“. „Deloc. El intră în acțiune acolo unde toate celelalte credințe au dat greș!“

Aș dori ca voi să aruncați peste bord toate credințele voastre false, și să găsiți încrederea în Isus!

Imediat după război am cumpărat un Opel P4 vechi, căci intenționam să călătoresc mult. Era o adevărată piesă de muzeu! Când am plecat pentru prima oară cu micul meu P4, un prieten mi-a strigat: „Ia te uită! Pleacă pastorul cu mașina! Acum trebuie să capitonăm toți copacii!“ L-am întrebat supărat: „Crezi că nu pot conduce o mașină?“ „Ba da, doar ai un carnet de conducere!“ „Hai, urcă atunci!“ l-am invitat eu. „Nu, mai bine nu! Încă nu mi-am făcut testamentul“, a răspuns el. În clipa aceea a trecut pe acolo soția mea. „Soție, hai urcă-te!“ i-am spus eu. Și ea s-a urcat. Fără șovăire! Ea trăiește și azi. În clipa când a părăsit pământul solid ca să se urce în mașină, mi-a încredințat viața ei. Așa să faceți și voi față de Isus: încredințați-I viața fără rezerve!

Deunăzi am citit o relatare zguduitoare din al doilea război mondial, când soldați germani au fost complet încercuiți la Stalingrad de armata rusă și ultimul avion german urma să plece. El era plin de răniți. Și au mai venit și alți soldați - răniți mai ușor sau pe jumătate înghețați de frig. Toți vroiau să plece cu avionul. Dar el era plin. Atunci s-au agățat de avion, prinzînd fiecare cu mâinile ce putea: clanța ușii sau trenul de aterizare. Apoi avionul s-a înălțat. Când a aterizat,

nu mai era nici unul din cei ce se agățaseră de el. Ei fusese-ră duși de furtună, căci le înghețaseră mîinile. Numai cei ce erau înăuntru au fost salvați!

Atunci a trebuit să mă gîndesc: Evanghelia Fiului lui Dumnezeu, Isus, care a murit și a înviat pentru noi, este asemenea unui avion salvator. Cu el poți să scapi de la pierzare. Are locuri destule. Dar sînt așa de mulți care nu sînt înăuntru, care nu s-au urcat niciodată în El, care atîrnă doar pe dinafară. Ei merg poate la biserică de Crăciun. Sînt poate botezați - ceea ce nu-i împiedică să facă și să creadă ca toată lumea. Iar dacă mor, pastorul trebuie să mărturisească ce oameni buni au fost ei. Înțelegeți: în fond, ei au rămas tot afară. Iar într-o zi vor fi duși de furtună. Numai cei ce sînt în interior vor fi salvați! Ești tu cu adevărat înăuntru?

Iadul va fi odată plin de oameni care au știut de Isus, dar care nu s-au urcat în El. Înțelegeți: credința în Isus înseamnă să te urci în El. Urcă-te. El e singurul în care te poți încrede pe deplin.

În încheiere aș vrea să vă mai zugrăvesc încă o dată crucea lui Isus. Veniți cu mine în duh la Golgota, pe dealul din afara porților Ierusalimului. Acolo atîrnă pe cruce Fiul lui Dumnezeu. Aici sub această cruce e singurul loc din toată lumea unde poate afla cineva iertare de păcate, unde totul se schimbă!

În orașul Lübeck există o minunată biserică veche, domul din Lübeck, în care se află un vestit tablou cu răstignirea, pe care l-a pictat Hans Memling în secolul XV. Cînd biserica aceasta a suferit un bombardament în 1942 și a ars, un soldat necunoscut s-a năpustit cu cîțiva prieteni în biserică ca să salveze din flăcări această operă de artă. Puțin după război, am ținut cîteva conferințe la Lübeck. Într-o zi, directorul unui muzeu de artă mi-a spus: „La mine în pivniță se află renumitul Memling. Dacă vreți să-l vedeți, vi-l arăt cu plăcere“. Bineînțeles că nu am lăsat să-mi scape ocazia. Împreună cu directorul și cu un prieten am coborît în pivniță. Un tablou minunat: Ostași pe cai cu lănci, mercenari aruncînd cu zarul, o mulțime pestriță, femei ce plîng, farisei batjocoritori. Deasupra tuturor se înălțau cele trei cruci. Dar am descoperit apoi ceva foarte ciudat. În mijlocul înghesuiei, la piciorul crucii, e un spațiu liber. „E ciudat“ am

observat eu, „că în toată aglomerația asta este un loc liber chiar la piciorul crucii. La ce s-o fi gândit Hans Memling?“ Acești pictori medievali voiau să transmită un mesaj prin tablourile lor; erau deja într-un anumit fel niște expresioniști. Și atunci prietenul meu mi-a explicat: „Eu cred că voia să spună: Aici sub crucea lui Isus e un loc liber. Aici poți să stai tu!“

Mă gândesc adesea la acest tablou: „Aici, sub cruce jos/ Își pierde moartea boldul;/ În rănile lui Isus/ Din mâinile întinse/ Primesc eu mîntuirea...“ Da, mă bucur că sub crucea lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, este un loc liber pentru mine. Și pentru tine e liber acest loc! Oare să rămîna pentru tine locul liber pînă în veșnicie?

Fără mine!

Fiecare epocă dă naștere propriilor ei formule, pe care le tot auzi în toate ocaziile posibile și imposibile, potrivite și nepotrivite. Una din cele mai cunoscute formule din vremea noastră este aceasta: „Fără mine!“ Ea înseamnă: „nu vreau cu nici un preț; este exclus“. Cu această expresie lovim în jurul nostru, lovim pe alții, da, ne lovim de moarte chiar și pe noi înșine. Vedeți: „Fără mine!“ este o formulă extrem de periculoasă, chiar mortală. Dar ea poate primi și un înțeles foarte pozitiv. Ei, să cercetăm acum ambele cazuri.

1. Noi n-o spunem cînd ar trebui

Există o povestire străveche în Biblie care e totuși foarte actuală și ilustrează bine acest aspect al problemei. Vreau să v-o povestesc.

Ați auzit cu siguranță vreodată de Avraam, acest om al lui Dumnezeu, despre care se relatează chiar la începutul Bibliiei: „Avraam a crezut în Domnul, și credința aceasta i-a fost socotită ca dreptate“. Avraam era un om care își cunoștea exact greșelile pe care le făcuse în viață, dar trăia în așa fel înaintea ochilor lui Dumnezeu încît și-a recunoscut păcatele, le-a mărturisit lui Dumnezeu și a primit prin credință înfierea lui Dumnezeu. Acest Avraam ajunge într-o zi într-o situație foarte dificilă cu nepotul lui, Lot. Biblia relatea-

ză: „Avraam era foarte bogat în vite“. Și: „Lot, care călătorește împreună cu Avraam, avea și el oi și boi“. Iar apoi: „S-a iscat o ceartă între păzitorii vitelor lui Avraam și păzitorii vitelor lui Lot“. Din lipsă de spațiu vital, certurile dintre păstorii unuia și cei ai celuilalt luau forme tot mai amenințătoare. Tot mereu alergau păstorii la stăpînii lor și povesteau, foarte excitați, despre certuri puternice și schimburi de cuvinte și gesturi. Situația se înrăutățea văzînd cu ochii. Acum, prietenii mei, dacă ați fi fost Avraam, unchiul cu mult mai în vîrstă a lui Lot, ce-ați fi făcut în această situație? Dacă eu aș fi fost unchiul acestui Lot, i-aș fi spus: „Asta-i mod de purtare a păstorilor tăi față de ai mei? Să pleci de aici!“ Atunci Lot ar fi răspuns: „Niciodată! Eu îmi vreau dreptul meu. Să pleci tu!“ Și așa cearta ar fi continuat la nesfîrșit. Vedeți, în clipa cînd se părea că ruptura dintre Avraam și Lot era inevitabilă, bătrînul evlavios stă înaintea ochilor lui Dumnezeu, se uită apoi la nepotul său Lot și se gîndește: „Ceartă? Ruptură? Fără mine! Fără mine!“ Și astfel pune mîna pe umărul lui Lot și-i spune: „Dragul meu, să nu fie ceartă între mine și tine, sîntem doar frați!“ Și apoi îi face o propunere care să rezolve totul, chiar dacă ea părea să-l dezavantajeze. Dar ce conta: „Ceartă? Fără mine!“

Pot să adresez o întrebare bărbaților și femeilor aici de față: Ați trăit probabil situații cînd ați fost provocați în modul cel mai neplăcut. Ați gîndit și voi: „O ceartă? Fără mine!“? Ați reacționat la fel? Nu, cu siguranță că ați primit provocarea și aveți și astăzi o ceartă cu doamna X sau cu vecinul. Vedeți, de cîte ori ar fi fost locul să spunem formula aceasta scurtă: „Fără mine!“ Domnul Isus spune: „Ferice de cei împăciuitori!“ Tot creștinismul nostru valorează atît de puțin pentru că în clipele hotărîtoare nu spunem: „O ceartă? Fără mine!“, pentru că în asemenea situații eșuăm jalnic.

Vreau să vă povestesc acum o altă istorie care îmi place mult. Cunoașteți minunata istorie din Biblie, istoria tînărului numit Iosif, care a fost vîndut de frații lui? El a ajuns ca sclav în Egipt, în marea și renumita țară pentru cultura ei, în casa unui om bogat numit Potifar, care avea numeroși sclavi și locuințe luxoase. Din tinerețea lui, Iosif încheiase un legămînt cu Dumnezeu cel viu. El îi spusese lui Dumnezeu: „Vreau să-ți aparțin!“ Și iată că acum e singur în

țara Egiptului. El vede pe ceilalți sclavi furînd și mințind. El nu face ca ei. Ei își bat joc de el. Dar stăpînul lui capătă încredere în el și începe să-i încredințeze responsabilități. Știți: creștinii sînt luați în bațjocură, dar lor li se pot încredința sarcini, pentru că se știe că nu fură și nu mint. Și așa se face că Iosif, ajuns la vîrsta adultă, a fost pus peste casa lui Potifar și peste tot ce-i aparținea. Biblia merge pînă la a zice: „Egipteanul n-avea altă grijă decît să mănînce și să bea”. Poate că i-ar fi plăcut să lase și aceasta în seama lui Iosif, dar era un lucru de care trebuia să se îngrijească el însuși. Acum Iosif devenise un bărbat foarte frumos. El se îmbrăca cu gust și elegantă. De aceea nu e de mirare că tînăra soție a stăpînului lui l-a remarcat într-o bună zi. Ea era o păgînă - care n-avea nici o ocupație, căci sclavii făceau totul. Ori, cum zice proverbul, „Lenea e mama tuturor vicilor”. Într-o zi îi cad ochii pe Iosif. Apoi începe să flirteze cu el. Dar Iosif nu-i dă nici o atenție. Atunci se produce scena aceea tulburătoare cînd, aflîndu-se în casă singură cu Iosif, ea se ridică dintr-odată înaintea lui, pradă unei patimi dezlănțuite, îl apucă de haină și-l roagă: „Iosife, culcă-te cu mine!” Este emoționant cum povestește Biblia mai departe că Iosif, după o clipă de meditație spune: „Fără mine! Fără mine! Un adulter? Fără mine!” Ah, vedeți: Așa vorbim noi. Oamenii din Biblie au vorbit mult mai frumos. La fel a vorbit și Iosif. El a spus așa: „Cum aș putea să fac eu un rău atît de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” Asta însemna: „Fără mine! Fără mine!”

Nu există vreunul din cei mai în vîrstă dintre noi care să nu se fi găsit într-o clipă sau alta în acest fel de situație, ispițiți de un păcat care astăzi nici nu se mai vrea a fi considerat ca atare, păcatul necurăției. Ați spus și voi: „Dumnezeu mă vede! Fără mine!”? Ce simțim văzînd atitudinea lui Iosif? Ah, cred că nici nu ne-ar fi trecut prin minte că ar fi trebuit să spunem: „Fără mine!” - „Fără mine!” - pentru că este o poruncă a lui Dumnezeu care ne spune să trăim curați și înfrînați în cuvintele și faptele noastre. Această formulă nu ne-a prea venit în minte în clipele acelea! Dar eu vă spun: lui Dumnezeu îi trece prin minte! Și în acea zi lui Dumnezeu îi va trece prin minte păcatele noastre. Ce păcat că în clipa hotărîtoare nu ne trec prin cap aceste două cu-

vințele: „Fără mine!“ Ar fi un mod excelent de a reacționa în ceasul ispitei, când sîntem pe punctul să încălcăm vreuna din poruncile lui Dumnezeu. Este de altfel una din caracteristicile epocii noastre că nu se mai ține seama de poruncile lui Dumnezeu.

A trebuit odată să țin o conferință în fața tuturor pastorilor din Hanovra cu ocazia ordinării noului lor episcop. El însuși mă rugase să vorbesc despre tema: „Ce ne lipsește nouă, pastorilor și bisericilor noastre? Atunci am spus în acea predică: „De fapt am un singur lucru să vă spun. La toți ne lipsește teama că am putea ajunge în iad, că Dumnezeu ia într-adevăr lucrurile în serios și că nu se poate trata cu El în problema poruncilor Lui“.

„Fără mine!“ este o formulă excelentă de folosit atunci cînd duhul veacului ne ispitește să călcăm vreuna din poruncile lui Dumnezeu.

Există în Biblie o istorie emoționantă. Fiul lui Dumnezeu stă pe un munte. Și diavolul - credeți că există un diavol, nu-i așa? E foarte real, puteți fi siguri de asta - stă lângă El, Îi arată împărățiile lumii și gloria lor, și Îi spune: „Îți voi da toate aceste lucruri, dacă îți pleci doar o clipă genunchiul înaintea mea!“ Dar Fiul lui Dumnezeu îi răspunde atunci: „Fără mine! Poate toată lumea să se închine înaintea ta - fără mine!“ El, Domnul Isus, a exprimat-o mai frumos: „Domnului, Dumnezeului tău să te închini“.

De ne-ar trece prin cap formula „Fără mine!“ în clipa potrivită, nu-i așa? Ce păcat că nu o spunem cînd ar trebui să o facem!

2. O spunem cînd n-ar trebui să o spunem

Ah, prietenii mei, cei mai mulți spun „Fără mine!“ cînd nu trebuie.

Înaintea mea stă un tînăr, un om de ispravă cum s-ar spune. Îi spun: „Omule, ce-ar putea deveni din tine, dacă te-ai hotărî să-ți dai viața Dumnezeului celui viu!“ „Nu“, răspunde el, „fără mine!“

Noi Îl tratăm pe Dumnezeu ca... Dar să vă dau un exemplu: Medicul mi-a prescris să mă plimb în fiecare zi cîte o oră. De curînd m-am plimbat de-a lungul Gării de sud din Essen. Și iată că în mijlocul drumului văd o canapea veche:

Nemaiputînd fi folosită proprietarii au pus-o în timpul nopții în grădina publică, zicîndu-și: „Orașul n-are decît să se descurce și să facă cu ea ce-o vrea!“ Imi pot bine imagina istoria acestei canapele. Poate că au moștenit-o de la vreo bunică care tocmai a murit. Tinerii au însă o locuință modernă cu mobilă modernă. „Da“, spune bărbatul, „ce să facem acum cu o asemenea canapea veche? Pur și simplu nu se mai potrivește cu stilul nostru de viață. Și nu știi niciodată dacă nu sînt carii ascunse în ea. Mai bine ne descotorosim de ea!“ Și o lasă în grădina publică. La fel face și omul de azi cu Dumnezeu cel viu. Dumnezeu nu se potrivește cu stilul nostru de viață. El nu se potrivește în societatea noastră, în gîndirea modernă pluralistă. Ce să facem acum cu Dumnezeu? Să punem canapeaua veche în biserică! Ea este și așa închisă peste săptămîină.

Prietenii mei! Dumnezeu cel viu nu este o canapea veche. E clar? Dumnezeu cel viu nu este o piesă de mobilă veche de care ne putem debarasa după plac din viața noastră pentru că nu mai e modernă. Aveți vreo idee cum este Dumnezeu cel viu? Poate e vina bisericii că Dumnezeu a devenit o „problemă“. Ar trebui să ne treacă fiorii numai la pronunțarea numelui de „Dumnezeu!“ O, atitudinea aceasta indiferentă față de El: fără mine!

Trebuie acum să mă refer puțin mai pe larg la această temă. Vedeti: Se vorbește tot mai mult că tot Occidentul nostru este bolnav nu numai trupește de cancer și de toate celelalte boli posibile, ci bolnav psihic. Este un lucru groaznic că sîntem bolnavi psihic. Știați că numărul depresiunilor psihice crește mereu? Oamenii inteligenți încearcă să descopere boala de care suferă bătrîna noastră lume civilizată. Iar un medic elvețian a spus ceva foarte inteligent: „Epoca noastră suferă de lipsa de Dumnezeu“. Vedeti: În Evul Mediu, Dumnezeu mai juca un rol - mărturie stau marile catedrale. Totuși omul a încercat apoi să scape de Dumnezeu. Întregul marxism este o încercare uriașă de a scăpa de Dumnezeu. S-a încercat înlocuirea Lui prin tehnică. Unii savanți și-au tocit pana vrînd să dovedească că Dumnezeu nu există! Masele au urlat: „Religia este opiul poporului!“ Băiețașul cel mai prost se întrebă unde putea să Se ascundă Dumnezeu și continuînd să-și sugă degetul, exclama: „Eu nu L-am văzut

încă niciodată, deci nu există!“ Da, s-a făcut totul pentru a scăpa de Dumnezeu.

Și știți care e rezultatul astăzi? Omul nu a scăpat de Dumnezeu! Eu caut încă ateul care să aibă curajul să spună sincer: „Dumnezeu nu există!“ Dar un asemenea om nu se poate găsi. Și chiar de s-ar găsi, ar fi așa de prost că nu s-ar putea ține cont de el. Marele fondator al fizicii atomice moderne, profesorul Max Planck, înainte de moarte a publicat o broșură intitulată „Religie și știință“. În ea spune: „Pentru noi oamenii de știință e de la sine înțeles că Creatorul cel viu stă la baza oricărei cunoașteri“. Vedeți, nu am putut scăpa de Dumnezeu!

Am ținut recent o serie de conferințe într-un orașel din vechiul ducat Berg. Într-o seară, ieșind din biserică, am văzut un grup de tineri de vreo douăzeci de ani stând în fața bisericii. „De ce nu intrați?“ i-am întrebat eu. „Hm!“ este răspunsul. Spun: „Hm! nu este un răspuns! Spune-mi“, mă adresez eu unuia dintre ei, „există Dumnezeu?“ Atunci el răspunde: „Nu știu!“ Eu îi spun: „Dar e groaznic, tinere! Ori există, și atunci trebuie să-l aparții, ori nu există, și atunci trebuie să ieși din biserică. Ți-ai cerut deja ieșirea?“ „Nu!“ Mă adresez altuia: „Există Dumnezeu?“ „Cred că da“. „O! Spune-mi: Păzești poruncile Lui?“ „Nu!“ Și am continuat tot așa cu ceilalți. Nu era nici unul care să fi îndrăznit să-L nege pe Dumnezeu. Dar nici nu era vreunul care să fi vrut să aparțină în mod serios lui Dumnezeu. Și așa este pretutindeni.

Cînd fac vizite, oamenii îmi spun: „Și eu cred în ‚bunul Dumnezeu‘, dar las altora grija de a merge la biserică“. Înțelegeți: omul nu-L neagă pe Dumnezeu, dar nici nu-L aparține!

Întrebarea, aparțin eu lui Dumnezeu rămîne nerezolvată. Iar problemele nerezolvate dau un complex, o boală psihică care sfîrșește prin a distruge pe om. Și noi ne distrugem pentru că nu avem curajul de a clarifica cum stă treaba cu Dumnezeu! În biserici se află de zece ori mai multe femei ca bărbați. Unde sînt aceștia? Vă garantez că ei se distrug psihic, înainte de a merge în iad, pentru că nu au curajul de a-și da viețile lui Dumnezeu, dar nici nu pot scăpa de El.

În fața unei asemenea situații, noi creștinii avem un mesaj

senzațional, anume că acest Dumnezeu, pe care-L tratăm într-un mod atât de josnic, „a nimicit zidul care ne despărțea de El și a venit la noi în Isus. Un Mântuitor divin este în lume! Și nu numai că a venit, dar a și murit pe cruce pentru noi. Ce putea să facă Dumnezeu mai mult decât să moară pe cruce pentru voi? Apoi a înviat dintre cei morți, zdrobind boldul morții și lăsând cale liberă vieții. Iar noi spunem drept răspuns: „Da, e foarte frumos, merită să o auzi odată, dar: fără mine!“ Mi se face rău față de o asemenea inconsecvență, pur și simplu mă îmbolnăvește!

Ca tânăr pastor aveam în parohia mea un muncitor care mă respingea întotdeauna și râdea de mine când vroiam să-i vorbesc despre Isus. Când l-am întrebat: „Cum vrei să înfrunți odată moartea?“, a răspuns: „Voi popii totdeauna încercați să ne înfricoșați vorbindu-ne despre moarte! Fără mine!“ Așa se încapățina. Până când s-a aflat dintr-odată pe patul morții la nici 40 de ani. Soția lui a trimis pe cineva să mă cheme în plină noapte. Am alergat la el și i-am zis: „A venit clipa când Isus te cheamă pentru ultima oară“. Era groaznic! El vroia să se roage - și nu mai putea. I-am spus pasaje din Biblie, cuvinte de har, dar nu mai putea să le asimileze. El spuse: „Fără mine!“ Acum, nu mai vroia Dumnezeu! Și El a murit pradă unei profunde deznădejdi - fără pace cu Dumnezeu.

Vă implor, luați în serios acest mesaj uluitor: „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. Dar acest Isus face încă și mai mult. El spune ceva extrem de neliniștitor: „Iată, Eu stau la ușa inimii și bat“. Ah, prietenii mei, există atâtea feluri de creștini. Sînt unii care se mulțumesc să-și plătească impozitul bisericesc - oameni drăguți, dar groaznic de plictisitori. Sînt alții care merg la biserică doar de Crăciun - îi plîng pe acești creștini de sărbători! Există creștini care își lasă nevestele să meargă la biserică, dar ei înșiși nu folosesc posibilitatea - groaznic de ieftin! Sînt alții care spun: „Eu sînt botezat“ Minunat! Dar dacă aceasta e totul! Și există creștini care au auzit Cuvîntul Domnului celui viu: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el“, și care spun: „Fără mine!“ Ce groaznic! „Doamne Isuse, puțin

creștinism vreau într-adevăr; dar să Te las să-mi stăpânești toată viața, asta-i prea mult. Fără mine!“ Așa spunem noi: „Fără mine!“ cînd nu trebuie.

Tu nu te-ai afla aici, dacă n-ai avea un pic de interes pentru Evanghelie. Auzi, tu poți experimenta gloria lui Isus de abia cînd dai atenție ciocănitului Lui la ușa inimii tale, cînd îi deschizi și-L primești în viața ta!

3. Este Unul, care ar fi avut toate motivele să spună: „Fără Mine!“ și care nu o spune

Acest Unul este Domnul Isus Însuși. El ar fi avut într-adevăr toate motivele să spună: „Fără Mine!“ - și care nu o spune. Dumnezeu să fie lăudat că nu o spune!

Dați-mi voie să vă spun aici o istorioară. Un poet danez pe nume Jacobsen a scris o năvelă tulburătoare: „Ciuma la Bergamo“. Bergamo este un orașel italian în apropiere de Ravenna, construit pe panta muntelui și unit cu exteriorul doar cu o potecă stîncoasă. În acel orașel, scrie Jacobsen, a izbucnit în Evul Mediu ciuma. Groaznic! Zi și noapte se aud clopotele pentru cei morți. Oamenii se roagă la Dumnezeu. Ei strigă după ajutor. Dar fără rezultat: ciuma bîntuie cu și mai multă furie. Descurajați, oamenii devin indiferenți. Ei spun: „Dumnezeu e mort!“ Ei scot afară din pivnițe butoaiile cu vin și se pun să bea fără reținere, pînă cînd, beți morți, bărbați și femei se cuplează fără să știe cine cu cine. Începe o bacanală, o orgie a disperării. Zile în șir. Tuturora le este egal. Toate instinctele s-au dezlănțuit. În mijlocul dansului, cade jos cîte unul din ei, cu fața neagră. Ei îl lasă acolo, și orgia continuă. „Să mîncăm și să bem, căci mîine vom muri!“ Într-o zi se opresc dintr-odată. Ei aud un cîntec, un coral. Se grăbesc spre poarta orașului. Acolo văd o procesiune de penitenți urcînd spre oraș și cîntînd o litanie: „Kyrie eleison - Doamne, ai milă de noi!“ Înaintea lor merge un călugăr tînăr, purtînd o cruce grea de lemn. Procesiunea ajunge la poarta orașului. Oamenii din Bergamo stau și rîd: „Idioților! Aici, Dumnezeu a murit! Încetați cu litania voastră prostescă! Dumnezeu e mort! Haideți să mîncăm și să bem, căci mîine vom muri!“ Dar călugărul din fruntea procesiunii își urmează drumul. Ușile bisericii sînt deschise, deși nimeni nu le mai călcăse pragul. Procesiunea intră înă-

untru. Călugărul proptește crucea de un stîlp. Apoi gloata sălbatică a desfrînaților sortiți morții dă și ea năvală în biserica, urlînd și rînjind. Un ucenic de măcelar cu șorțul înșingerat se urcă pe altar, ia în mîină un potir de aur și urlă: „Beți! La noi Dumnezeu e mort!“ Atunci călugărul cel palid se urcă la amvon și face semn cu mîina. Îndată se așterne tăcerea. Apoi el începe să vorbească: „Vreau să vă povestesc ceva. Cînd Fiul lui Dumnezeu era pe cruce și I se bătuseră piroanele în palme, mulțimea de atunci a început și ea să ridă și să-și bată joc. Și chiar și cei doi tîlhari din dreapta și din stînga Lui și-au bătut joc. În clipa aceea Fiul lui Dumnezeu Și-a zis: „Pentru oamenii aceștia să mor Eu, pe care nu-i interesează moartea mea?! Să-Mi dau viața pentru această omenire ticăloasă și împietrită?!“ Și strigînd: „Fără Mine! Fără Mine!“ - S-a smuls cu puterea Lui divină din cuie, a sărit jos de pe cruce, Și-a luat înapoi haina de la ostașii romani cu un gest care a făcut ca zarurile să se rostogolească pe dealul Golgota în jos, S-a înfășurat cu ea și S-a înălțat la cer spunînd: „Fără Mine!“ Iar crucea a rămas goală! Și acum nu mai e nici mîntuire, nici salvare, nici viață veșnică. Acum nu mai e decît moarte și iad!“ Așa predică călugărul. S-a făcut o liniște de moarte. Ucenicul măcelar sărise de mult de pe altar. El stă sub amvon. Potirul îi alunecase din mîină. „Nu mai e mîntuire, nici salvare...“ Dintr-o dată acest sălbatic ucenic măcelar face trei pași înainte, întinde mîina spre călugăr și strigă cu glas pătrunzător: „Tu, ăla de sus, pune-L iarăși pe Mîntuitorul pe cruce! Atîrnă-L iarăși pe cruce!“

Prietenii mei, călugărul nu a relatat corect faptele așa cum s-au petrecut ele. Și unul din lucrurile cele mai mișcătoare este că Fiul lui Dumnezeu nu a spus: „Fără Mine!“, ci El continuă într-un anume fel să Se lase răstignit de acești oameni care spun: „Muncă, plăceri, și toate lucrurile acestei lumi sînt pentru noi mult mai importante ca mîntuirea noastră“.

Acest Mîntuitor, care n-a încetat pînă în ziua aceasta să Se ocupe de noi, ar avea toate motivele să spună: „Fără Mine! Faceți ce vreți!“ Dacă eu aș fi Isus, atunci din partea mea aș lăsa lumea să se piardă. Dar Isus, Fiul lui Dumnezeu, Mîntuitorul, nu spune: „Fără Mine!“ ci continuă să ne caute. Cît

timp să Se mai ocupe de tine? Când vei vrea în sfârșit să înțelegi că Isus tinjește să fii al Lui? Când ți se vor deschide ochii, ca să spui: „Mintuitorul meu și Izbăvitorul meu!“?

Ultimul punct îl voi spune în câteva cuvinte.

4. „Fără Mine nu puteți face nimic“

Știți, noi spunem „Fără mine!“ cu semnul exclamării. Isus a spus odată: „Fără Mine“ - dar fără semnul exclamării. Și apoi continuă: „Fără Mine nu puteți face nimic“. Aceasta e perfect adevărat. Tot ceea ce faceți fără El n-are nici o valoare în lumina veșniciei.

Am observat odată cum se băteau pe stradă câțiva băieți. Și, probabil din greșeală, un băiețuș mic a primit și el bătaie. Pe când mă întrebam dacă nu era cumva cazul să intervin, am fost martorul unei scene mișcătoare. Micuțul a reușit să iasă din grămadă. Cu ochii plânși, cu nasul curgînd, a luat-o la fugă. S-a oprit apoi la o oarecare distanță, s-a întors și a strigat: „O s-o vedeți, am să vă spun fratelui meu mai mare!“ Atunci am văzut că, dintr-odată, totul a reintrat în ordine. El avea un frate mai mare, căruia putea să-i spună totul și care era gata să-l ajute. Și m-am gîndit: „Băiatul meu, ce bine e că ai un frate mai mare!“ Și m-a cuprins o mare bucurie la gîndul că și eu am în Isus un Frate mai mare, care mă ajută! Ce minunat că acest Frate mai mare intervine așa puternic pentru ai Săi, încît spune chiar: „Fără Mine nu puteți face nimic!“

Poetul de cîntare Havergal a scris: „Ia-mi viața, Tu Isuse/ Ție Ți-o predau deplin/ Și tot ce am, și timp și vise/ Îți aparțin de-acum, Amin“.

Aș dori ca și tu să spui Mintuitorului tău, care a făcut atîtea pentru tine: „Doamne Isuse, fără Tine nu mai vreau să fac nimic!“

Există siguranță în lucrurile religioase?

Ei bine, e foarte clar că în lucrurile „religioase“ nu există siguranță sau certitudine. „Religia“ este prin definiție căutarea omului după Dumnezeu. Asta înseamnă neliniște și nesiguranță permanentă. Dar „Evanghelia“ este cu totul altce-

va. Ea înseamnă căutarea lui Dumnezeu după noi. De aceea, întrebarea trebuie formulată mai bine: „Există siguranță sau certitudine în creștinism?“

1. Față de Dumnezeu ne permitem o ciudată incertitudine

În primul rînd, trebuie să spun că noi oamenii de azi sîntem de fapt niște tipi ciudați. Cînd bărbatul cel mai solid are cea mai mică durere, se duce fuga la doctor și-i spune: „Domnule doctor, așa mă doare de tare. Oare ce poate să fie?“ Oamenii vor să știe exact ce au! Sau un alt caz: O familie caută o servitoare. Și într-adevăr se prezintă o fată. „Bine“, îi spune stăpîna casei, „o să ai camera ta cu apă caldă și rece, televizor și combină muzicală. O să-ți dau o zi întreagă de concediu pe săptămînă“. „Asta-i frumos și bine“, spune fata, „dar aș vrea să știu cîți bani o să capăt la sfîrșitul lunii“. „Ei“, răspunde stăpîna, „despre asta mai avem timp de discutat. Întîi să văd cum lucrezi“. „Nu, nu“, replică fata, „atunci nu primesc postul. Eu vreau să știu dinainte cît o să cîștig“. Are fata dreptate? Sigur că are! Cînd ne angajăm undeva cea mai importantă întrebare este: „Cît e salariul?“ „În ce categorie de salarizare mă încadrez?“ Vrem să știm exact ce avem. În chestiuni bănești nu îngăduim nici o incertitudine. Da, în toate domeniile vrem să știm exact ce avem. Numai în cel mai important domeniu - anume relația noastră cu Dumnezeu cel viu - ne mulțumim cu o ciudată confuzie și neclaritate.

Acum mulți ani am ținut adunări în Augsburg, într-un cort care fusese ridicat pe Plärrer (numele unui loc pe care au fost strigate anunțurile), terenul unde avea loc și târgul anual. Organizatorii acestor adunări au avut o idee genială. Deoarece sîmbătă seara cîrciumile erau pline vîrf, s-au hotărît să aranjeze o adunare sîmbătă seara la miezul nopții. Dar nu s-a anunțat nimic, deoarece altminteri ar fi venit creștinii curioși. După ora 23.30, prietenii mei au plecat cu automobilele ca să culeagă pe cheflii ieșiți din localurile care închideau la miezul nopții, precum și pe chelneri și pe fetele de la bar, care se duceau spre casă de la lucru. Unele după altele, mașinile își descărcau conținutul în fața cortului. Iar cînd, la miezul nopții, am urcat pe estradă, aveam în fa-

ța mea un auditoriu cum nu mai avusesem niciodată. Formidabil! Unii erau cam afumați. Chiar în fața mea era așezat unul, gras și cu o țigară pe jumătate fumată în gură, iar pe cap o pălărie, pe care băieții mei o numesc „pepene“. Mă gindeam: „De-ar ieși bine!“ Apoi am început să vorbesc. În clipa când am rostit pentru prima oară Numele lui Dumnezeu, grasul cu pepenele începe să strige: „Asta nu există!“ Toți rid. Atunci mă aplec peste pupitru și spun: „Sînteți absolut sigur că nu există Dumnezeu?“ El se scarpină în cap, încît pălăria îi cade într-o parte, își mută țigara în celălalt colț al gurii, și spune în sfîrșit: „Ei, nimeni nu știe ceva precis despre asta!“ Atunci îi rid în nas și-i răspund: „Îmi pare rău, dar eu am informații sigure!“ „Ei nu“, exclamă el, „de unde ați putea avea aceste informații sigure despre Dumnezeu?“ Atunci i-am explicat că prin Isus am informații foarte exacte despre Dumnezeu. Și dintr-odată s-a făcut o mare tăcere în adunare.

Aveți siguranță cu privire la Dumnezeu? Eu mă adresez astfel creștinilor: Puteți să roștiți cuvintele cîntării: „Pot s-o jur c-o știu precis,/ căci vina mea a fost plătită/ și documentul datoriilor a fost rupt“? Și răspunsul? „Da, sper să fie așa“.

Înțelegeți, e ciudat că față de Dumnezeu păgînii și creștinii s-au resemnat să trăiască în incertitudine! Dacă aș merge prin oraș și i-aș întreba pe oameni: „Spuneți-mi, credeți că există Dumnezeu?“, atunci mi-ar răspunde: „Da, ar trebui să existe un Dumnezeu“. Dar dacă întreb mai departe: „Îi aparțineți?“, atunci aș primi ca răspuns: „Știu eu!“ Cîtă confuzie și neclaritate își permit oamenii în acest domeniu!

Unul dintre tinerii mei prieteni a făcut de curînd aceeași tristă experiență. El este student și cîștigă niște bani în timpul vacanțelor ca muncitor în construcții. Într-o zi colegii de muncă află că el este membru activ într-o mișcare evanghelică de tineri. „Omule!“ îi zic ei. „Tu mergi la pastorul Busch?“ „Da“. Atunci au început toți să-și bată joc de el. „Mergi fără îndoială duminică la biserică?“ „Sigur!“ „În fiecare duminică! Ai înnebunit?“ „Nu“, spune el, „mă duc și peste săptămînă la studiu biblic!“ „Omule, trebuie să-ți fi pierdut mințile!“ și încep să-și împoaște veninul: „Popii îi

prostesc pe oameni!“ „Întreg creștinismul a eșuat, deși a avut vreme două mii de ani!“ „Biblia este o mare absurditate!“ Pe scurt, asupra tînărului cade o ploaie de batjocuri. Dar el are o piele ca de elefant și lasă totul să alunece peste el. Cînd camarazii au terminat, el spune: „Dacă asta-i atitudine voastră față de creștinism, presupun că ați ieșit toți din biserică?“ Tăcere generală. Apoi unul din cei mai în vîrstă reia: „Ce înseamnă ‚să ieși din biserică‘? Omule, și eu cred în ‚bunul Dumnezeu!‘ Tu faci așa ca și cum ai fi singurul creștin! Și eu cred în ‚bunul Dumnezeu!‘“ Atunci intervin și ceilalți: „De fapt, te arăți ca și cum ai fi mai bun decît noi! Și noi sîntem creștini! Și noi credem în ‚bunul Dumnezeu!‘“ Rolurile erau acum inversate. Dintr-odată, ei strigă la unison: „Și noi credem în ‚bunul Dumnezeu!‘ Și noi sîntem creștini!“ Cînd au terminat, prietenul meu spune: „Dar atunci de ce vă bateți joc de mine?“ Răspuns: „Ah, ne enervezi! Cu tine nu se poate discuta!“

Înțelegeți: Muncitori constructori, niște tipi solizi care, după ce au transpirat bine, pot să golească mai multe halbe de bere, mai întîi își bat joc gălăgios de creștinism, și apoi spun: „O clipă, și noi sîntem creștini!“ Ce să crezi despre asta? Nu e zguduitor? Față de Dumnezeu își îngăduie cea mai mare incertitudine. Cînd sînt păgîni, cînd sînt creștini. N-am dreptate? Mă tem că cei mai mulți dintre voi trăiesc la fel în această nesiguranță și neclaritate.

2. Biblia vorbește de o certitudine glorioasă

Acum poate că o să mă întrebați foarte mirați: „Bine, pastore Busch, dar are atunci credința creștină ceva de a face cu siguranța? Geniul creștinismului nu stă tocmai în faptul că nu se știe nimic, ci se crede totul?“ De curînd, cineva mi-a repetat niște vorbe pe care le-am tot auzit în decursul anilor: „Eu știu că doi ori doi fac patru. Dar în ce privește credința creștină, nu se poate ști nimic, ci trebuie doar să crezi“. După această concepție deci, ar trebui ca în fața adevărilor creștine să-ți încui mintea în gearmantan sau s-o dai la garderobă și să hrănești o credință oarbă. Aceasta e convingerea celor mai mulți.

Sau îmi va zice poate vreunul din voi: „Da, pastore Busch, dar nici voi creștinii nu sînteți de acord între voi. Există ca-

tolici, protestanți și mulți alții. Iar la protestanți sînt luterani, reformați și mulți alții. Cine are atunci dreptate? Eu cred că creștinătatea însăși este convinsă că în fond credința creștină e tot ce poate fi mai confuz, mai nesigur. Dar asta este o uriașă eroare.

Vedeți, ce e creștinismul aflăm numai din Noul Testament. Și acolo fiecare rînd e plin de certitudini strălucite. Aceasta este absolut sigur! E ridicol că creștinătatea trăiește într-o asemenea confuzie. Dar aceasta nu e greșeala Evangheliei. Noul Testament în întregime e plin de certitudini glorioase. Vreau să vă arăt pe scurt cîteva din ele.

Este cea mai mare siguranță că Dumnezeu există! Nu o ființă supremă, nu Providența, nu Destinul, nu un „bunul Dumnezeu”, ci există Dumnezeu, Tatăl lui Isus Cristos. De unde știm asta? El S-a revelat pe Sine în Isus! Acum o știm sută la sută. Deschideți Biblia unde vreți, aici nu sînt tratate probleme religioase, ci se afirmă: Dumnezeu există! Și El S-a revelat în Isus! Iar omul, care trăiește fără Dumnezeu, trăiește într-un mod greșit, de-a-ndoaselea.

Apoi mai este siguranța că acest Dumnezeu, care poate distruge popoarele și face judecată, El mă iubește cu o dragoste arzătoare. Noi nu presupunem asta doar, ci în romani 8 se spune: „Eu sînt sigur - sigur -, că nici viața, nici moartea, nu mă vor putea despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Cristos, Domnul nostru”. Dragostea lui Dumnezeu a venit la noi în Isus! Asta nu o presupunem, o știm. Unde e dragostea lui Dumnezeu? El ne-a iubit în Isus. Ucenicii lui Isus cîntă: „Mă închin puterii dragostei/ Ce s-a arătat în Isus...” Știți voi aceasta? Aveți voi această certitudine?

Oamenii din Biblie au avut de asemenea certitudinea că ei aparțin lui Dumnezeu. Așa spune David în Psalmul 49: „Dar mie Dumnezeu îmi va scăpa sufletul din locuința morților, căci m-a luat sub ocrotirea Lui”. Nu: „Sper că mă va mîntui odată”, ci: „Știu că m-a luat sub ocrotirea Lui”. Sau: „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui”. Ucenicii lui Isus au experimentat o schimbare radicală a existenței lor prin Isus, și ei o știu! Sau: „Noi știm că am trecut din moarte la viață”. Știm! Puteți să spuneți și voi așa? Sau: „Duhul

adeverește împreună cu duhul nostru că sîntem copii ai lui Dumnezeu". Aici scrie: „Sîntem!”

Biblia e plină de certitudini. De unde vine atunci în poporul nostru fraza aceasta absurdă: „Eu știu că doi ori doi fac patru. Dar în ce privește creștinismul, nu se poate ști nimic, ci trebuie doar să crezi“? Că doi ori doi fac patru știu, dar că Dumnezeu există, asta o știu și mai sigur! Eu știu că doi ori doi fac patru, dar știu încă și mai sigur că Dumnezeu ne-a iubit în Isus. Iar oamenii care s-au întors la Dumnezeu cel viu spun: „Noi știm că doi ori doi fac patru, dar știm cu mult mai sigur că noi am devenit copii ai lui Dumnezeu!”

Acum vă întreb: „Unde se găsește actualmente în creștinism o asemenea certitudine strălucită?” - Unde? Nu e do-vada că ne-am depărtat de Biblie și că ar trebui să ne întoarcem înapoi la ea? Să terminăm odată cu mini-doza de creștinism! Nu se merită să ai un pic de creștinism. Se merită într-adevăr să fii un creștin biblic. Asta se merită! Să fii sigur că Dumnezeu există, că te iubește arzător, și că poți să-I aparții, asta se merită! Tot restul nu se merită!

Și această siguranță strălucitoare sună spre noi și din cartea noastră de cîntări. Vreau să amintesc unele versete:

„Acum o știu și cred precis/ O laud chiar fără teamă/
Că Dumnezeu, cel mai înalt și bun/
E prietenul și Tatăl meu“.

Confirmanzii mei au trebuit s-o zică totdeauna cu glas tare: „Acum o știu și cred precis“. La examinare, confirmanzii o strigau așa de tare, că părinții lor tresăreau și ridicau ochii. Eu am vrut ca ei să înțeleagă aceasta. Creștinism nu este un drum în ceață, ci creștinism este o siguranță puternică și precisă! Sau: „Fundamentul pe care stau/ E Cristos și sîngele Său“. Sau:

„Eu știu în cine mă încred,/ Eu știu ce are stabilitate/
Față de totul ce aici/ Ca praf și nisip se risipește“.

Aș vrea acum să explic altfel. Siguranța creștină înseamnă a ști obiectiv că Dumnezeu există și că revelația Sa în Isus este adevărul, chiar dacă întreaga lume ar nega-o, că Isus a murit ca să ne împace cu Dumnezeu și a înviat ca să salveze pe păcătoși, chiar dacă nimeni nu s-ar folosi de această mîntuire. Dar siguranța creștină înseamnă și să știi în mod subiectiv că Dumnezeu există, că S-a revelat în Isus, care a

murit și a înviat, pentru că mi-am însușit-o personal, printr-un act de credință conștientă.

Și dacă 10.000 de profesori ar afirma unui tânăr credincios că Isus nu a înviat, el le-ar putea spune: „Stimați 10.000 de profesori! Eu știu că Răscumpărătorul meu este viu!“ Și chiar dacă întreaga lume ar contrazice-o, credința spune: „Eu știu în cine am crezut!“ Și dacă m-ați bombarda cu argumente științifice, v-aș răspunde: „Eu o știu mai bine!“ Și dacă întreaga lume s-ar îndoi, atunci eu aș spune: „Eu am certitudine!“ Prietenii mei, așa de sigură este credința creștină care ne întîmpină în Biblie.

3. Aveți siguranță?

Da, trebuie să vă întreb: Aveți o asemenea siguranță? Sau încă vă lipsește? Dacă ați spune: „Eu am crezut că sînt creștin, dar nu sînt. La mine totul este încă neclar!“, atunci ar însemna că n-am vorbit degeaba. Îmi amintesc de o tabără de tineri pe care am avut-o în Olanda. Noaptea pe la două bate cineva în ușa camerei mele. Deschid și văd în fața mea tot grupul cu pricina. Întreb: „Ce vreți?“ Unul din ei spune: „Noi am crezut că sîntem creștini. Dar acum am văzut că nu sîntem încă!“ Și aceasta i-a făcut așa de neliniștiți, încît au dorit clarificare la ora 2 noaptea. Este deja enorm să recunoaștem că tot creștinismul nostru s-a depărtat mult de ceea ce ni se arată în Biblie ca o siguranță glorioasă.

Spurgeon, marele predicator englez, a exprimat odată lucrul acesta astfel: „Credința este al șaselea simț“. Vedeți, noi avem cinci simțuri ca să cunoaștem această lume: văzul, auzul, pipăitul, gustul, mirosul. Acestea sînt cele cinci simțuri cu care putem cunoaște această lume tridimensională. Cineva, care trăiește numai cu aceste cinci simțuri, întrebă: „Unde o fi Dumnezeu? Nu-L văd. Și nici pe Isus nu-L văd. Nu cred nimic din toate acestea!“ Dar dacă ne dă Dumnezeu acum, prin Duhul Sfînt, iluminare, atunci căpătăm al șaselea simț. Atunci putem nu numai să vedem, să auzim, să simțim, să gustăm și să mirosim, ci putem cunoaște și cealaltă lume. Biblia spune: „Viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos, pe care L-ai trimis Tu“. Aceasta o poate face simțul al șaselea!

Am fost de curînd în Essen să vizitez un mare industriaş. El îşi are biroul într-un mare imobil comercial, de unde se poate vedea jumătate de oraş. După ce am trecut prin câteva anticamere, m-am aflat deodată în faţa lui. Ce vroiam să-i spun s-a rezolvat repede. Apoi am început să discutăm. El spune: „E interesant să primeşti odată în vizită un pastor!“ „Sigur“, răspund eu, „e foarte interesant!“ Apoi el continuă: „Spuneţi-mi, am asistat uneori după război la conferinţe teologice, dar totuşi am impresia...“ „Ei“, îl ajut eu, „daţi-i drumul. Am nervi tari!“ „Am impresia“, spune el, „că creştinismul e totuşi o chestiune foarte neclară. Vedeţi, se țin uneori conferinţe pe teme ca ‚Creştinul și economia‘, ‚Creştinul și înarmarea‘, ‚Creştinul și dezarmarea‘, ‚Creştinul și banii‘, ‚Creştinul și biserica lui‘. Dar nu mi s-a spus niciodată ce este de fapt un creştin. Se pare că acei oameni n-o ştiau nici ei înşiși!“ Așezat în acest birou somptuos, am parat lovitura: „Vă înșelați!“ Întrebare mirată: „Puteți atunci să-mi spuneți ce este un creştin?“ „O, da“, răspund eu, „aș vrea să v-o explic pe scurt și clar. Nu e nimic neclar“. „Ha“, spune el cu un glas ușor batjocoritor, „unii spun că un creştin este cineva care n-a avut niciodată treabă cu poliția, iar alții spun că e unul care a fost botezat și înmormîntat creştinește!“ Eu îi spun: „Domnule director general, o să vă spun ce este un creştin. Țineți-vă bine! Un creştin e unul care poate să spună din adîncul inimii: ‚Eu cred că Isus Cristos, Dumnezeu adevărat, născut de Tatăl din veșnicie, și Om adevărat, născut din fecioara Maria, este Domnul meu, care m-a mîntuit pe mine, om pierdut și osîndit‘. Domnule director general, dvs. sînteți ‚om pierdut și osîndit‘“. Atunci el a dat din cap. Asta, el o înțelegea – și o recunoștea. Asta sîntem noi. „Bine“, continui eu, „... Cel care m-a salvat pe mine, păcătos pierdut și osîndit, care m-a izbăvit și m-a eliberat de toate păcatele, de moarte și de puterea diavolului“. Domnule director general, „... care m-a izbăvit și m-a eliberat de puterea diavolului!“ El aprobă din cap. Despre aceasta știe ceva. Și eu continui: „... nu cu argint sau cu aur, ci cu sîngele Său scump și sfînt și cu suferința și moartea Sa fără vină, ca eu să fiu al Lui“. Vedeți, cine poate să spună aceasta: ‚Eu sînt proprietatea lui Isus. El m-a răscumpărat de păcat, de moarte și de iad prin sîngele Său.

Aceasta o știi!”, acela e un creștin, domnule director general! Atunci, o clipă, s-a făcut liniște în birou. Apoi mă întrebă: „Cum pot ajunge acolo?” Atunci i-am răspuns: „Auziți: am aflat chiar de la secretara dvs. că plecați în concediu. Vă trimit încă azi după-amiază un Nou Testament. O să-l luați cu dvs. și o să citiți în fiecare zi un pasaj din Evanghelia după Ioan și apoi o să vă rugați privitor la cele citite. Astfel veți ajunge acolo!”

Mă înțelegeți: poziția creștină, cum e descrisă în Noul Testament, conține dubla siguranță că în mod obiectiv adevărurile biblice sînt vrednice de crezare și că în mod subiectiv eu pot să mi le însușesc prin credință și să fiu mîntuit! Aveți o asemenea siguranță? Eu unul n-aș putea trăi dacă n-aș ști că El m-a primit. Am întrebat într-o zi pe un tînar: „Îl iubești pe Domnul Isus?” „Da”. „Știi că El te-a primit și că Ți aparții?” „Nu sînt chiar sigur de asta. Mai este încă mult de luptat”. „Ei bine”, îi spun eu, „eu unul n-aș putea trăi așa. Eu doar aș trebui s-o știu dacă El m-a primit!” Voi, creștinilor nesiguri, care nu știți nici chiar dacă Dumnezeu există sau nu, care vă știți pînă la ultimul ban situația financiară, dar despre Dumnezeu nu știți mai nimic, voi nu sînteți deloc creștini! După Noul Testament, creștini sînt cei ce pot spune: „Eu cred că Isus Cristos a devenit Domnul meu”.

Trebuie să vă spun aici o istorioară drăguță, pe care poate că o știți. Generalul von Viebahn povestea cum odată, în timpul unei manevre, a traversat pădurea călare și și-a agățat haina într-un ciot, rupîndu-i un colț. Pentru un general, aceasta nu este frumos. Cînd a ajuns seara la cantonament, vede cîțiva soldați așezați lîngă un zid. Oprește calul și întrebă: „Există un croitor printre voi?” Atunci unul se ridică, vine la el și-i spune: „Da, domnule general, eu sînt croitor”. Atunci generalul von Viebahn îi ordonă: „Vino degrabă în camera mea de la han și coase-mi haina”. Atunci soldatul răspunde: „Dar nu știu să cos”. „Cum nu știi să coși? Doar ești croitor!” „Îmi cer iertare, domnule general”, spune el, „eu mă numesc Croitoru, dar nu sînt croitor”. Iar generalul von Viebahn spunea așa de frumos cînd povestea despre aceasta: „Așa se poate spune despre cei mai mulți creștini. Cînd completează formularul, la rubrica religie ei scriu:

creștin, protestant. Dar în realitate ar trebui să spună: Eu mă numesc Creștin, dar nu sînt creștin“.

O, ce stare de plîns! Și ce periculoasă e această stare, pentru că atunci, de fapt, nu ești mîntuit!

Iar acum să fac un pas mai departe:

4. Cum se primește această siguranță?

Mă veți întreba: „Cum se ajunge la o asemenea siguranță?“ Ei bine, ar fi mult de spus: rugați-L pe Dumnezeu pentru aceasta! Începeți să citiți regulat în Biblie, în fiecare zi cîte un sfert de oră în liniște! Dar aș vrea acum să vă mai spun ceva foarte important: La siguranța credinței nu se ajunge prin rațiune, ci prin conștiință!

Deci vedeți, cînd se ajunge în discuția cu oamenii la creștinism, atunci ei încep: „Ei, domnule pastor, eu nu mai pot să cred. În Biblie sînt așa multe contradicții“. „Contradicții?“ întreb eu. „Da, se spune de exemplu că Adam și Eva au avut doi fii, Cain și Abel. Cain l-a omorît pe Abel. Atunci a rămas numai el. Și apoi a plecat în altă țară ca să-și caute nevastă. Ei, dacă ei erau singurii oameni, atunci cum putea să-și găsească nevastă!? Domnule pastor, asta n-o pot înțelege“. V-ați lovit și voi de obiecția aceasta? Am impresia că e argumentul cheie de care se slujesc oamenii de aici din Germania ca să scape de Dumnezeu. În general le răspund în felul următor: „E foarte interesant ce spuneți. Uitați aici o Biblie. Unde scrie de fapt că Cain a plecat într-o țară străină ca să-și caute nevastă?“ Atunci ei încep să roșească. „Da“, continui eu, „dacă negați întreaga Biblie, datorită căreia mii de oameni inteligenți au venit la credință, dacă credeți că sînteți mai inteligenți ca ei, trebuie să fi studiat profund Biblia. Arătați-mi locul unde scrie asta!“ Se dovedește că ei nu știu. Le arăt atunci textul din Geneza. Acolo nu scrie deloc ce-au zis ei, ci: „Cain a locuit în țara Nod, la răsărit de Eden. Cain s-a împreunat cu nevastă-sa“. Cine era nevasta lui? Se spune mai înainte că Adam și Eva au avut mulți fii și fiice. Ea era deci sora lui. Este scris de fapt clar în Biblie că Dumnezeu a vrut ca toți oamenii să iasă dintr-un singur neam. Din pricina aceasta a trebuit la început ca frații și surorile să se căsătorească între ei. Mai tîrziu, Dumnezeu a interzis căsătoriile consanguine. Este clar? E clar. Trag con-

cluzia: „Obiecțiile dvs. s-au dărîmat ca un castel de cărți de joc!“ A ajuns acum omul la credință? Nici vorbă! Are deja pregătită o nouă întrebare: „Domnule pastor, spuneți-mi...“ - și apoi îi dă drumul. Este evident că chiar dacă aş răspunde la o sută de mii de întrebări, acest om nu și-ar schimba deloc poziția. Credința nu vine prin rațiune, ci prin conștiință.

Unul dintre predecesorii mei din Essen a fost pastorul Julius Dammann. La el a venit odată un tînăr și i-a pus și lui întrebarea despre nevasta lui Cain și altele asemănătoare. Atunci Dammann i-a zis: „Tinare, Isus Cristos n-a venit să răspundă la întrebări sofisticate, ci ca să mîntuiască pe păcătoși! În ziua cînd te vei simți păcătos, poți să revii la mine!“ Oamenii cu conștiința neliniștită, oameni care știu că: „Viața mea nu este în ordine. Nu pot s-o descurc singur!“, aceia pot învăța să creadă în Mîntuitorul. După aceea vine și rațiunea.

Am trăit odată o experiență pe care vreau să v-o povestesc. Intru într-o zi într-un salon de spital unde stăteau pe paturi șase bărbați. Cum intru în salon, mă primesc cu bucurie: „Ah, domnule pastor, ce bine că ați venit! Avem o întrebare“. „O“, replic eu, „o întrebare. Frumos! Ce întrebare?“ Văd imediat că mi-au pregătit o capcană. Unul din ei, sub privirea atentă a celorlalți, întreabă: „Credeti că Dumnezeu e atotputernic?“ „Da, cred!“ „Întrebare: Poate Dumnezeu dvs. să creeze o piatră care să fie așa de grea încît El însuși să n-o poată ridica?“ Ați înțeles vicleșugul. Fie că spun da, fie că nu, concluzia e aceeași: Dumnezeu nu e atotputernic. Meditez o clipă: „Oare să-i explic?“ Apoi mi se pare că n-are nici un rost, ci îl întreb: „Tinare, vreau mai întîi să-ți pun o întrebare: Ai avut din pricina aceasta multe nopți albe?“ „Nopți albe?“ întreabă el cu o figură uimită. „Nu!“ Atunci îi explic: „Vezi, eu trebuie să-mi menajez forțele. De aceea, nu pot răspunde decît la întrebări care le provoacă oamenilor nopți albe. Tinere, fii bun și spune-mi ce te împiedică să dormi?“ La asta răspunde prompt: „Ah, din pricina micii mele prietene. E însărcinată, și încă nu ne putem căsători“. „Așa“, spun eu, „deci din pricina aceasta ai nopți albe. Atunci hai să vorbim despre asta!“ „Da“, spune el mirat, „dar ce-are asta de a face cu creștinismul?“ „O“, spun

eu, „chestiunea cu piatra nu are nimic de a face cu creștinismul, dar cealaltă problemă are. Vezi, ai devenit vinovat! Ai încălcat porunca lui Dumnezeu. Ai sedus pe fata aceasta. Și acum îți storci creierii cum să ieși din afacere cu păcate mai mari. Vezi, ești împotmolit în vinovăție și păcat. Singura ta șansă este să te întorci la Dumnezeul cel viu - să te pocăiești - și să spui: „Am păcătuît!“ În clipa aceea, Mîntuitorul te va putea ajuta“. Tînărul mă ascultă atent. Și dintr-odată ochii i se deschid: „Isus Se interesează de conștiința mea împovărată! Isus poate să mă ajute! El e salvarea pentru viața mea ratată!“

Înțelegeți? El vroia să facă apel la rațiune. Dar era cel mai prost lucru pe care-l putea face. Însă cînd i-a fost atinsă conștiința, dintr-odată s-a făcut lumină. Voi ați înțeles? Noi ajungem la siguranța mîntuirii nu răspunzînd la întrebări incuetoare și spinoase, ci dînd dreptate conștiinței și spunînd: „Am păcătuît!“ În clipa aceea ne apare Mîntuitorul răstignit, și noi știm că păcatele ne sînt iertate și că El ne-a primit. Calea mîntuirii trece prin conștiință și nu prin rațiune.

Vedeți: dacă cineva vrea să ajungă la siguranța mîntuirii, atunci trebuie - dacă mă pot exprima astfel - să riște ceva. Multe biserici au vitralii multicolore. Dacă v-ați uita la ele în timpul zilei din afară, vi s-ar părea întunecate și nu ați distinge mare lucru din culori. Dar cînd intrați în biserică, atunci dintr-odată culorile prind viață. La fel e și cu credința creștină: Afîta vreme cît vreau s-o văd de afară, nu înțeleg nimic. Atunci totul e întunecat. Trebuie să intru înăuntru, adică să risc, să mă hazardez să fac pasul spre Isus! Trebuie să mă predau, să mă încredințez acestui Mîntuitor! Atunci totul devine clar! Este un pas de la moarte la viață - și atunci se înțelege într-o clipă întregul creștinism.

Domnul Isus a predicat odată, și mii de oameni Îl ascultau. Deodată, El spune un cuvînt îngrozitor: „Așa cum sînteți, nu puteți intra în Împărăția lui Dumnezeu! Trebuie să vă nașteți din nou! Natura voastră, chiar și cea mai bună, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu!“ Atunci se ridică cîțiva bărbați în picioare și spun: „Hai să plecăm! E o minciună sfruntată ce spune Asta!“ Și pleacă. Cîteva femei, văzîndu-i ce fac, spun: „Bărbații pleacă. Atunci plecăm și noi!“

Și așa și fac. Apoi este rîndul cîtorva tineri, care spun: „Bărbații pleacă, la fel și femeile. Haideți să plecăm și noi“. Și dintr-odată lumea începe să se împrăștie. Aceasta trebuie să fie groaznic. Îmi închipui cum ar fi dacă în timpul predicii mele ascultătorii ar începe la un moment dat să iasă unul cîte unul din sală. Aș rămîne doar cu o mîna de credincioși. Așa a fost la Isus. Groaznic! Dintr-odată, Isus este singur. În timp ce vorbește, pleacă mii de oameni. Ei nu mai vor să-L asculte. Dar cei doisprezece ucenici sînt încă acolo. Dacă eu aș fi fost Domnul Isus, i-aș fi rugat: „Ah, mai rămîneți barem voi! Voi, credincioșii Mei, nu Mă părăsiți!“ Totuși, Isus reacționează altfel. Știți ce spune? El zice: „Voi nu vreți să vă duceți?“ În Împărăția lui Dumnezeu nu există constrîngere. Ea e singura Împărăție unde nu e poliție! Acolo domnește o deplină libertate de alegere! „Voi nu vreți să vă duceți?“ Așa le spune Isus ucenicilor Lui. I-ar fi atras așa ceva pe ucenici. Cînd pleacă 6000 de oameni, atunci ești tentat să pleci bucuros cu ei. Așa că ucenicii ar fi plecat bucuros, mai ales că Isus le lăsa posibilitatea aceasta: „Poftiți, plecați!“ El le deschisese ușa larg: „Puteți și voi să plecați! Și voi puteți să mergeți la pierzare! Și voi puteți să fiți nelegiuiți! Și voi puteți alerga spre iad! Cum vreți!“ Atunci stă Petru și se gîndește o clipă: „Încotro să merg? Încotro? Să trag la muncă toată viața ca un cal sau să mă tăvălesc în murdăria păcatului? Iar la sfîrșit e moartea și iadul. Asta n-are nici un sens!“ Atunci privirea îi cade pe Isus, și dintr-odată e absolut sigur de un lucru: de fapt numai o viață se merită trăită, aceea cu Isus! De aceea Îi zice: „Lă cîine să ne ducem, Doamne? Tu ai cuvintele vieții veșnice, și noi am crezut și am cunoscut că Tu ești Sfîntul lui Dumnezeu. La Tine rămînem!“

Prietenii mei, așa se ajunge la siguranță. Cercetezi căile vieții și ajungi la concluzia: Isus e singura șansă pentru noi! O, vă doresc să primiți și voi o asemenea siguranță strălucită: „Noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu“.

În încheiere, aș vrea să mă adresez aceloră dintre voi care ați făcut primul pas în viața de credință, care v-ați dăruit inima lui Isus și care totuși spuneți: „Nu am siguranța mîntuirii. Cum ajung la ea? În viața mea văd încă atîta păcat!“

Eu vă spun: Credeți că cineva ar putea să aibă siguranța mîntuirii de abia cînd a ajuns fără păcat? Atunci trebuie să așteptați pînă ajungeți în cer! Eu am nevoie de sîngele lui Isus pentru iertarea păcatelor pînă în ultima zi, pînă la ultima suflare!

Cunoașteți istoria fiului pierdut. El s-a întors acasă și a spus: „Am păcătuit!“ Atunci tatăl îl primește și sărbătorește cu bucurie revederea. Acum, imaginați-vă scena următoare: A doua zi dimineța, fiul răstoarnă din greșeală ceașca de cafea care cade pe dușumea și se sparge. De cînd fusese la porci nu mai era obișnuit să mănînce la masă. Deci îi scapă din greșeală ceașca jos. Cînd o vede spartă, trage o înjurătură: „Fir-ar să fie! Mi-a scăpat din mînă!“ Ce face tatăl atunci? Îl dă afară, spunîndu-i: „Pleacă iar la porcii tăi!“? Credeți asta? Nu! Ci tatăl zice: „Ce-am primit e bun primit“. El va spune poate fiului: „Fiule, trebuie să încerci să fii mai atent. Vom lupta împreună ca să lași ceștile de cafea pe masă, ca să nu mai înjuri și să te obișnuiești încetul cu încetul cu obiceiurile casei!“ - dar înapoi la porci nu-l trimite. Și vedeți, cînd un om se dă lui Isus, face descoperirea îngrozitoare că firea, natura veche încă nu a dispărut! Și că sînt încă înfrîngerii! Dar dacă tu după convertire ai suferit o înfrîngere, atunci nu deznădăjdui imediat, ci cazi pe genunchi și roagă-te trei propoziții: În primul rînd: „Îți mulțumesc, Doamne, că tot mai sînt al Tău!“ În al doilea rînd: „Iartă-mă prin sîngele Tău!“ Și în al treilea rînd: „Eliberează-mă de vechea mea natură!“ Dar mai întîi: „Îți mulțumesc, Doamne, că sînt al Tău pentru totdeauna!“

Înțelegeți: siguranța mîntuirii constă în faptul că eu știu: „Am venit acasă și duc acum lupta sfințirii ca unul care a ajuns acasă, și nu ca unul care de fiecare dată cînd a făcut o prostie e alungat de acasă. Cine predică că este necesară reînșusirea zilnică a mîntuirii anunță o veste înspăimîntătoare. Copiii mei n-au nevoie să se prezinte în fiecare dimineța la biroul meu și să întrebe: „Tăticule, putem să fim astăzi iarăși copiii tăi?“ Ei sînt copiii mei! Și cine a devenit un copil al lui Dumnezeu, este un copil al lui Dumnezeu, și-și duce acum lupta pentru sfințire ca și copil al lui Dumnezeu!

Și acum vă doresc din toată inima siguranța strălucită a copiilor lui Dumnezeu!

Este creștinismul o chestiune personală?

Tot mereu se aude propoziția: „Religia este chestiune personală!” E drept? Noi vrem să întrebăm: „Este creștinismul o chestiune personală?” – sau și mai bine: „Este poziția de creștin o chestiune personală?”

Înainte de a răspunde la aceste întrebări, aș vrea să pun o contraîntrebare: Gîndiți-vă la o monedă de cinci mărci. Ce se află imprimat pe ea? Un 5, sau un vultur? Amîndouă! Moneda de cinci mărci are două fețe. La fel este și cu întrebarea: „Este creștinismul o chestiune personală?” Răspuns: Ambele! Da, și nu!

O poziție creștină corectă, vie are două laturi: una strict personală, și alta strict publică. Unde lipsește una din cele două, ceva nu e în ordine!

Aș vrea să vă arăt acum ambele fațete ale unei poziții creștine corecte, lucrate de Duhul Sfînt.

1. Poziția creștină are o latură strict personală

Ca să vă explic aceasta, vreau să încep cu o istorie. Cineva mi-a zis odată că aș fi un „povestitor”. Atunci i-am răspuns: „Nu este nimic rușinos în asta. Totdeauna mi-e tare teamă să n-adoarmă oamenii în biserică. Dar dacă le povestesc din cînd în cînd cîte o istorioară, asta îi ține treji!” În afară de asta, doar întreaga noastră viață e țesută din istorii – și nu din teorii.

În regiunea Ravenberg trăia în secolul trecut un predicator cu numele de Johann Heinrich Volkening. Predicile lui au fost originea unei puternice mișcări de trezire, și tot ținutul din jurul Bielefeld-ului a fost transformat. Acest Volkening a fost chemat într-o seară la un țăran bogat, care avea o gospodărie mare și era un om cinstit și harnic. Dar ura profund adunările de evanghelizare – știți, el nega că este păcătos. El nu avea nevoie de un Mîntuitor mort pe cruce. El spunea: „Fac ce este bine și nu-mi pasă ce zic alții!” – Într-o zi Volkening este chemat la el pentru că țăranul era bolnav pe moarte și vroia cina. Volkening se duce la el. El era un om înalt, ai cărui ochi de un albastru strălucitor rețineau în chip deosebit atenția. Se apropie de patul bolnavului, îl privește

îndelung fără să spună nimic și apoi zice: „Hinrich, sînt tare îngrijorat pentru tine. Drumul pe care l-ai urmat pînă aici nu duce la cer, ci drept în iad“. Apoi se întoarce și pleacă. Țăranul cel bogat, roșu de mînie, urlă: „Asta-i pastor? Asta-i dragostea creștină?“ Apoi vine noaptea. Țăranul, grav bolnav, stă treaz. Conștiința îl chinuie: „Tu nu ești în drum spre cer, ci spre iad... Dacă ar fi adevărat!“ În memorie îi revin mai multe păcate. El nu l-a dat lui Dumnezeu cinstea cuvenită. Iar ocazional a știut să înșele pe alții într-un mod foarte viclean. În nopțile următoare îl cuprinde spaima. El nu mai e liniștit. Deodată, știe cît de multă vină este în viața lui și că n-are nici un drept să se socotească un copil al lui Dumnezeu. Acum ar vrea cu adevărat să se întoarcă. După trei zile își trimite din nou nevasta la Volkening ca să-l aducă. Este seara tîrziu, dar Volkening vine imediat. Țăranul îi spune cu o voce foarte neliniștită: „Pastore, cred că trebuie să mă întorc la Dumnezeu!“ „Da“, spune Volkening, „cu vîrsta omul se înțelepțește. Dar, pocăințe grăbite - pocăințe moarte! Trebuie ceva mai profund“. Se întoarce și pleacă. Țăranul e cuprins de o mînie și mai mare. Asta v-ar fi înfuriat și pe voi, nu-i așa? În fond, n-ar fi trebuit ca Volkening să se arate pușin mai drăguț cu țăranul? Căci omul acesta era la doi pași de moarte. Dar Volkening trăia în intimitate cu Dumnezeu. El știa ce spunea. După trei zile, pe țăran îl cuprinde o disperare copleșitoare. El știe că va muri. Și se întreabă: „Ce loc au avut în viața mea dragostea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, înfrînarea?“ El disprețuise toată viața pe Mîntuitorul care a murit pentru el. Îl respinsese de fiecare dată pe Acela care, în dragostea Lui, i Se arătase. El stă la marginea iadului și e un om complet deznădăjduit. „Nevastă!“ o roagă el, „adu-l pe pastor!“ Ea răspunde: „Nu, nu mă mai duc. N-are nici un rost!“ „Nevastă, adu-l! O să ajung în iad!“ Atunci femeia se duce. Cînd vine Volkening, găsește un om care a înțeles versetul: „Nu vă înșelați. Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera“. Volkening se așează pe un scaun lîngă pat și întreabă: „Nu-i așa că mergi drept în iad?“ „Da, în iad mă duc!“ Atunci Volkening spune: „Hinrich, hai să mergem la Golgota! Isus a murit și pentru tine!“ Iar acum îi spune pe un ton binevoitor și

prietenos cum salvează Isus pe păcătoși. Și pentru aceasta, trebuie ca mai întâi să ne dăm seama de propria stare de păcat, să nu mai tot repetăm: „Fac ce este bine și nu-mi pasă ce zic alții!”, și apoi să ne ținem numai de adevăr. Numai atunci ne poate Isus salva! Deodată, țăranul înțelege: „Isus a murit pentru mine la cruce! El a plătit pentru păcatele mele! El poate să-mi dea singura justificare valabilă în ochii lui Dumnezeu!” Și pentru prima oară se roagă țăranul cu adevărat: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul! Doamne Isuse, salvează-mă de iad!” Volkening pleacă în tăcere. El lasă în urmă un om care cheamă pe Isus. Volkening e liniștit, pentru că în Biblie este scris de trei ori: „Cine va chema Numele Domnului va fi mântuit!” Când vine iarăși ziua următoare, află un om care a găsit pacea cu Dumnezeu! „Ei, cum e, Hinrich?” Și Hinrich răspunde: „El m-a primit - prin har!” S-a întîmplat o minune!

Vedeți, așa și-a trăit un țăran nașterea din nou. Și acum vreau să vă mai spun o istorie: Un om învățat a venit la Isus noaptea și i-a spus: „Doamne Isuse, aș vrea să discut cu Tine despre chestiuni religioase”. Domnul Isus îi răspunde: „Nu are nici un rost să discutăm! Dacă nu se naște cineva din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu!” „Cum se face asta?” întrebă omul. „Poate omul bătrîn să intre a doua oară în pîntecele mamei sale și să se nască din nou?” Dar Isus rămîne pe poziție: „Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu”. Aceasta este latura personală a poziției de creștin, anume că cineva ajunge la viață intrînd pe poarta cea strîmtă, că se naște din nou prin marea minune a lui Dumnezeu.

Acestea nu sînt chestiuni teologice lipsite de importanță ce vă spun eu vouă, ci e vorba de salvarea voastră veșnică. S-ar putea ca la căpătîiul vostru cînd o să muriți să nu stea nici un Volkening. Ați face deci bine să mă ascultați. Nașterea din nou presupune că am sfîrșit prin a da dreptate lui Dumnezeu că sînt un om pierdut, și admit că inima mea este rea. Nașterea din nou presupune dorul după Isus, care e singurul Mîntuitor al lumii. De asemenea, ea presupune mărturisirea sinceră făcută Mîntuitorului: „Am păcătuit împotriva cerului și împotriva Ta”. Ea presupune credința: „Sîngele Lui mă curăță de orice păcat. El plătește pentru mine și-mi dă

dreptatea care este valabilă în fața lui Dumnezeu“. Nașterea din nou presupune predarea clară și hotărîtă lui Isus. Și ea presupune că Duhul Sfînt îți spune: „Tu ești acum primit!“ Biblia numește aceasta „pecetluire“. Fără naștere din nou nu intri în Împărăția lui Dumnezeu! Dar cine a devenit copil al lui Dumnezeu o și știe. Dragi prieteni, dacă sînt pe cale să mă înec și cineva mă trage afară din apă, atunci știu că sînt salvat, că sînt iarăși pe pămînt tare și pot respira iarăși normal!

Vedeți, aceasta e latura personală a poziției de creștin. Fiecare trebuie să treacă personal prin ea dacă vrea să aibă viața veșnică. Cînd mă uit înapoi și mă gîndesc la modul cum am devenit proprietatea Domnului Isus, mi se pare ca o minune. Eu trăiam departe de Dumnezeu și în toate păcatele. Dar Domnul Isus a intrat apoi în viața mea. Iar acum Îi aparțin și aș vrea să am zece vieți ca să-i avertizez pe oameni de pierzare și să-i chem la Isus. Te rog: nu te odihni pînă nu ai trecut prin nașterea din nou și nu știi:

„E ceva deosebit să fii al Mîntuitorului/

Eu al Tău, Isuse, și Tu al meu/

Cu adevărat să zic așa...“

Dar nașterea din nou nu e sfîrșitul, ci începutul vieții personale de creștin. Apoi se continuă cu latura personală a poziției de creștin.

Din clipa convertirii mele am știut: „Acum trebuie neapărat să aud în fiecare zi glasul noului meu Prieten!“ Astfel, am început să citesc în Biblie. Oamenii cred astăzi că numai un pastor citește Biblia. Aproape de locuința mea, în Essen, este o grădină publică. Îmi place să mă duc acolo în fiecare dimineață și să-mi citesc Biblia, mergînd înapoi și-ncolo. Oamenii care locuiesc în apropiere mă observă. Și de curînd cineva mi-a spus: „Vă văd mereu cum vă citiți breviarul“. Acesta e citit de preoții catolici. El nu putea să-și închipuie că eu citesc o carte pe care orice laic putea la fel de bine s-o citească. Dar Biblia o poate citi oricine!

Cînd fac o tabără cu tinerii mei aici la Essen, atunci ne adunăm în fiecare dimineață înainte de micul dejun la un sfert de oră de reculegere. Cîntăm mai întîi o cîntare de dimineață, apoi citim o meditație pe ziua respectivă. Pe urmă indic un text biblic, și fiecare se așează apoi într-un colț li-

niștit și-și citește pentru el textul. Și cei ce au făcut un început cu Isus, un început în viața de credință, o fac și acasă, pentru că nu pot trăi fără să audă glasul Bunului Păstor și fără să vorbească cu El. Acum, te rog: Înviează-ți latura personală a poziției tale de creștin începînd să citești Noul Testament! Un sfert de oră liniștită dimineața sau seara!

Iar cînd închizi iarăși Noul tău Testament, împreună-ți miinile și spune: „Doamne Isuse, acum trebuie să vorbesc cu Tine. Astăzi am atîtea de făcut. Ajută-mă să le duc cu bine la capăt! Păzește-mă de păcatele mele favorite! Dă-mi dragoste pentru alții! Dă-mi Duhul Sfînt!“ Roagă-te! Vorbește cu Isus! El este aici! El te aude! De latura strict personală a unei poziții de creștin ține și faptul că un creștin vorbește cu Domnul lui.

Deunăzi ziceam unui domn care venise la credință: „Aveți nevoie zilnic de un sfert de oră liniștită cu Dumnezeu!“ Atunci el a zis: „Pastore Busch, doar nu sînt pastor. El are timp pentru asta. Dar eu? Eu am îngrozitor de multe de făcut“. Î-am răspuns: „Ascultați-mă! N-o să ajungeți niciodată să le terminați, nu-i așa?“ „Așa e!“, a recunoscut el. „Vedeți“, am spus eu, „asta-i pentru că nu aveți acel sfert de oră de reculegere. Dacă vă obișnuiți să vorbiți dimineața cu Isus, să citiți apoi cîteva versete din Biblie și apoi să vă rugați iarăși asupra lor, veți vedea că e o joacă să terminați cu treaba. Da, cu cît aveți mai mult de lucru, cu atît mai multă nevoie aveți de acel sfert de oră liniștit. Mai tîrziu, acesta va deveni poate o jumătate de oră, pentru ca să aveți timp să aduceți înaintea Domnului tot ce vă preocupă. Dar dintr-odată totul merge mai bine. Vorbesc din experiență. Uneori așa mi se întîmplă și mie. De abia mă scol din pat că și sună telefonul. Apoi mă duc la poartă să iau ziarul. Apoi sună iarăși telefonul. După aceea vine cineva în vizită. Dar toată ziua sînt agitat. Nimic nu merge. Și dintr-odată îmi trece prin minte: „Păi sigur, dacă încă n-am vorbit cu Isus! Și nici El n-a avut ocazia să-mi vorbească! Nu e de mirare că totul merge pe dos!“

Înțelegeți, clipele de liniște petrecute în prezența lui Isus sînt deci unul din aspectele laturii strict personale ale vieții creștine!

Un alt aspect este așa numita răstignire a cărnii. În viața

mea am vorbit multor oameni. Și de fapt toți se plîng de ceva. Soțiile se plîng de soții lor. Bărbații se plîng de nevestele lor. Părinții se plîng de copiii lor. Copiii se plîng de părinții lor. Dar ei nu se gîndesc că arătînd pe cineva cu degetul și zicînd: „El e de vină că nu sînt fericit!“ de fapt arată cu trei degete spre ei înșiși. Crede-mă, dacă ai un sfert de oră cu Isus, atunci El o să-ți descopere că tu ești de fapt pricina nefericirilor tale. Căsnicia ta nu merge bine, pentru că nu trăiești sub privirile lui Dumnezeu. Afacerile nu-ți merg pentru că nu umbli înaintea lui Dumnezeu. Creștinii trebuie să învețe în fiecare zi să-și răstignească natura veche.

Vreau să vă spun o experiență personală pe care tocmai am făcut-o. Am participat zilele acestea la o săptămîină de vacanță cu cincizeci de colaboratori în lucrarea cu tinerii din Essen. A fost nespus de frumos. Eram așa de fericiți împreună, încît nici nu pot spune. Totul era așa de binecuvîntat. Și totuși, din cînd în cînd, au fost dificultăți. Dar înainte de a lua cina în ultima zi, s-a întîmplat că dintr-odată s-au ridicat unii și s-au dus la alții, zicînd: „Te rog, iartă-mă pentru asta sau aia“. Eu am trebuit să merg la trei inși și să le spun: „Iartă-mă că ți-am vorbit deunăzi așa de dur!“ Atunci unul a răspuns: „Dar aveai dreptate!“ „Totuși, iartă-mă“, l-am rugat eu. Înțelegeți: Îmi venea greu să mă smeresc înaintea unui tînăr de 20 de ani. Dar n-am avut liniște pînă n-am făcut-o.

Dacă ai un timp zilnic cu Isus, atunci înveți și să-ți răstignești în fiecare zi natura veche. Și atunci vei vedea cum în jurul tău totul devine frumos. Asta ține de latura strict personală a vieții creștine. Iar dacă nu știi nimic de asta, încetează de a te mai numi creștin.

Vedeți, adesea merg pe stradă și cuget astfel: oamenii cu care mă întîlnesc sînt creștini, aproape toți plătesc impozitul bisericesc. Dacă aș opri acum pe cineva și l-aș întreba: „Scuzați! Sînteți creștin?“, atunci mi s-ar răspunde: „Desigur! Doar nu sînt musulman!“ Dar dacă aș întreba mai departe: „Spuneți-mi: Vi s-a întîmplat vreodată să nu puteți dormi de bucurie că sînteți creștin?“, atunci mi s-ar răspunde: „Ați înnebunit?“ Și așa e: creștinism fără bucurie de viața creștină! Se înjură cînd trebuie să se plătească impozitul bisericesc. Dar de bucurie nici urmă. Din clipa însă cînd

experimentezi nașterea din nou, afli ce înseamnă: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!“

Prietenii mei, am spus de curînd tinerilor mei un cuvînt minunat din Biblie: „Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele dreptății“ - Acesta e Isus - „și vindecare va fi sub aripile Lui“. Ce frumos e! Și știți cum se spune mai departe? „Veți ieși și veți sări ca vițeii din grajd!“ Minunat exprimat! Rar găsesc creștini care, de bucurie că au Mîntuitor, „să sară ca vițeii!“ Din ce pricină nu simțim această bucurie? Răspunsul e simplu: Pentru că nu sîntem creștini adevărați. Mă gîndesc la scumpa mea mamă. La ea se vedea acea bucurie neînfrînată în Domnul. Și mă gîndesc la mulți alții pe care i-am cunoscut ca niște creștini radiind de bucurie. Înaintînd în vîrstă, aș dori și eu să experimentez tot mai mult bucuria Domnului. Da, dar pentru asta cineva trebuie să ia în serios viața de creștin și să nu aibă numai o spoială de creștinism!

Așa este deci prima latură a vieții creștine. „Este creștinismul o chestiune personală?“ Da, viața creștină este foarte personală.

Dar acum vine cealaltă față a monedei. O viață creștină adevărată și vie are și o latură publică, pe care oricine o poate vedea.

2. Viața creștină este o chestiune publică

Latura publică a poziției de creștin constă în primul rînd în faptul că cineva se alătură pîrtășiei celorlalți creștini. E foarte important ce spun acum: Adevărații creștini se alătură celor care vor și ei să fie mîntuiți!

În fiecare duminică este serviciu religios. De ce nu ești acolo? „Da“, răspunzi tu, „dar eu ascult programul religios la radio“. Nu vorbesc aici despre cei bolnavi. Ei se pot bucura de un serviciu religios transmis la radio. Dar creștinismul tău nu merge prea departe, dacă nu te atrage spre adevăratul serviciu religios, în adunarea creștinilor!

Pe la anul 300 după nașterea lui Cristos - e deci mult de atunci - asupra Imperiului roman domnea un om minunat cu numele de Dioclețian. El fusese sclav, dar mai tîrziu a fost eliberat și apoi a urcat scara socială pînă a ajuns împărat. Pe vremea aceea, creștinismul era deja larg răspîndit.

Împăratul Dioclețian știa că predecesorii lui persecutaseră pe creștini. El însă zisese: „Nu sînt așa de prost încît să persecut pe cei mai buni oameni. N-au decît să creadă ce vor. În împărăția mea să aibă fiecare ce religie vrea“. Era un punct de vedere ciudat pentru un împărat, dar unul foarte bun, căci prinții vor totdeauna să conducă și conștiințele. Acum, împăratul Dioclețian avea un regent mai tînăr, Galeriu, care urma să conducă după el. Și acest Galeriu spusese odată cam așa lui Dioclețian: „Ascultă, Dioclețian! Va fi un mare haos dacă se înmulțesc creștinii. Ei vorbesc neîncetat doar despre regele lor, Isus. Trebuie să facem ceva împotriva lor!“ „Ah!“ a răspuns Dioclețian, „lasă-mă în pace cu asta! De 250 de ani îi persecută înaintașii mei pe creștini și n-au reușit să-i extermine. Eu nici nu vreau să încep“. Și aceasta era ceva înțelept din partea lui. Dar Galeriu a continuat să-l bată la cap: „Da, dar creștinii sînt ceva deosebit. Ei spun că ar avea un Duh Sfînt pe care alții nu-L au, și că ar fi mîntu-iți, pe cînd ceilalți nu. Aștia-s niște oameni trufași, aroganți. Tu trebuie să faci ceva împotriva lor!“ Totuși, Dioclețian a continuat să-l refuze. Atacat iarăși de Galeriu, Dioclețian a cedat în cele din urmă: „Bine, dar ne vom mîrgini să interzicem adunările creștine“. Astfel, a fost dat un decret: „Poate să fie creștin oricine vrea. Dar creștinii nu au voie să țină adunări. Aceasta este interzis sub pedeapsa cu moartea“. Deci oricine avea dreptul să creadă ce vrea, dar numai ca o chestiune personală, fără a avea dreptul de a se strînge laolaltă! Atunci bătrînii lor s-au adunat ca să studieze situația: „Ce să facem? N-ar trebui mai bine să renunțăm? Doar oricine poate să facă ce vrea în casa lui. Nimeni nu va face nimic împotriva acestui lucru“. E foarte interesantă acum concluzia la care au ajuns: „A ne strînge împreună la rugăciune, cîntare, predicare, ascultare, aducere de jertfe, ține pur și simplu de viața creștină. Noi vom continua deci ca mai înainte!“ Apoi au continuat să se adune în casele de rugăciune. Galeriu triumfa: „Vezi, Dioclețian. Ei sînt dușmani ai statului. Ei nu vor să se supună!“ S-a declanșat atunci una din cele mai crunte persecuții pe care le-au suferit vreodată creștinii. Mulți au cedat spunînd: „Doar și acasă poți să fii creștin! Noi nu mergem la adunări!“ - și și-au salvat viața. Dar Biserica creștină a fost de altă părere: „Oamenii aceștia

sînt niște apostatați, unii care s-au lepădat de credință. Cine nu merge la adunările creștinilor este un apostat!“

Ar trebui să se spună aceasta și despre creștinii de astăzi. Există mulți asemenea apostatați în creștinătatea de azi! Creștinii de atunci au avut dreptate cînd s-au opus decretului împăratului! În Biblie este scris foarte clar: „Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obiceiul!“ Astăzi ar trebui să spunem: „Cum au aproape toți obiceiul“. De aceea, voi spune tuturor care doresc mîntuirea finală: Alăturați-vă adunării acelor care vor în mod serios să fie creștini!

Există multe posibilități de strîngere laolaltă a credincioșilor: la biserică, în case de rugăciune, în cercuri biblice de casă, în grupuri de rugăciune, în grupuri de tineret. Vă rog din inimă, căutați părtașia! Un francez mi-a spus odată: „Unora le place să mănînce heringi, altora să meargă la biserică!“ Nu, nu este așa! Lucrul e mult mai serios: unii merg în iad, alții se alătură creștinilor. Asta-i realitatea! Și dacă vrei cu adevărat să-L urmezi pe Isus Cristos, atunci du-te la pastorul tău și întrebă-l: „Unde mă pot alipi? Unde pot să aud mai mult despre Isus Cristos?“ Și apoi du-te acolo unde auzi cu adevărat despre Mîntuitorul! Nimeni nu poate să spună: „La noi nu se întîmplă nimic!“ Peste tot sînt oameni care-L iubesc pe Domnul Isus. Poate că sînt pușini. Poate că adesea sînt un pic cam ciudați. Dar nu contează. Creștinismul tău este mort, dacă nu ieși parte la părtașia creștinilor!

O adunare creștină comportă în total patru elemente: mai întîi cîntarea, apoi învățătura, rugăciunea și jertfa. Acestea sînt de o adunare creștină. Asta au făcut-o deja primii creștini. Ele sînt exprimări ale vieții noi pe care a dat-o Dumnezeu credinciosului.

Există numai un creștinism, acela unde este părtașie, comuniune între credincioși. În Biblie scrie chiar: „Noi știm că am trecut din moarte la viață pentru că iubim pe frați“. Asta înseamnă totuși: Cine nu este atras spre ceilalți creștini înseamnă că el este încă mort din punct de vedere spiritual!

Nu voi uita minunatul început al primei mele slujbe de pastor de la Bielefeld, unde am slujit într-o parohie ca ajutor de predicator. Nu erau decît o mină de oameni la serviciul religios care se ținea într-o sală parohială. Dar într-o sîmbătă seara, Dumnezeu a făcut să am în Casa poporului - o

sală comunistă - o discuție cu militanți, cu liber-cugetători pînă la ora 1 noaptea. La ora aceea, administratorul ne-a dat afară. Ploua. Pentru prima oară erau adunați în jurul meu vreo sută de oameni, muncitori din parohia mea. Stăteam sub un felinar. Oamenii întrebau, și eu răspundeam. Am vorbit îndelung despre Isus, că El a venit dintr-o altă lume. Vorbisem mult despre faptul că ei sînt nefericiți, că nu e adevărat că nu au păcat, că în fond credeau că există o veșnicie și o judecată a lui Dumnezeu. Pe la ora 2 am spus: „Acum mă duc acasă, oameni buni. Mîine dimineață la 9,30 am servicii religioase. Știi că ați veni cu plăcere, de nu v-ar fi teamă de ceilalți“. Erau toți din Westfalia. În fața mea stătea muncitorul B. Avea cam 35 de ani pe atunci și era un adevărat westfalian. „Mie să-mi fie teamă?“ a replicat el. „Nici vorbă!“ Am spus: „Hai, fii calm. Dar să vezi ce-o să auzi la uzină luni dimineață, dacă ai fost duminică la biserică. Și de asta ți-e teamă!“ „Nu mi-e teamă!“ a zis el încă o dată. Iar eu i-am repetat: „Omule, tu ai veni cu plăcere, dar...“ „Bine!“ a spus el, „vin mîine dimineață - cu cartea de cîntări sub braț!“ Iar duminică dimineața - deci după cîteva ore - acest westfalian merge voinicește pe străzi cu cartea de cîntări sub braț și vine la serviciul religios. În cartier fiecare se cunoștea cu celălalt. Luni seara vine la mine și-mi spune: „Ați avut dreptate. Cei de la fabrică s-au supărat grozav că am mers la biserică. Și atunci am observat ce fel de teroare este asta. Noi strigăm: Trăiască libertatea!, și sîntem totuși robi jalnici ai oamenilor. Le-am aruncat totul în față, inclusiv cartea lor de liber-cugetători. Spuneți-mi acum mai mult despre Isus!“ Acesta a fost primul care s-a convertit clar prin mine. Înțelegeți: Totul a început în duminica aceea de dimineață, cînd el s-a alăturat pușinilor oameni de la serviciul religios. El a perseverat, și alții i-au urmat exemplul: se deschisese o breșă. Dumnezeu a continuat apoi să acționeze printre noi. Dar ceea ce mă frapase atunci era că momentul deciziei pentru acești muncitori a fost acela al venirii lor în contact cu credincioșii.

Vă implor, de dragul mîntuirii sufletelor voastre - eu nu fac propagandă pentru biserică, nici pentru slujitorii ei, ci e vorba în primul rînd de mîntuirea voastră, alăturați-vă comunității creștinilor!

Al doilea lucru care aparține laturii publice a unei adevărate poziții de creștin este faptul că fiecare credincios e chemat să mărturisească cu gura ceea ce a găsit în Cristos.

În Germania am ajuns într-o situație absurdă. Iată cum se raționează: „Eu plătesc impozitul bisericesc și astfel las în grija pastorului răspândirea Evangheliei. Nu mai e treaba mea“. Uneori îmi doresc să nu se mai plătească acest impozit pentru ca creștinii, bărbați și femei, să știe că nu e numai treaba pastorilor, ci și a lor ca Numele lui Isus să fie făcut cunoscut acolo unde se află ei: în serviciu, la birou, la școală. L-ai mărturisit deja pe Isus, fie chiar și printr-o expresie ca: „Cristos a înviat! Adevărat a înviat!“ „E păcat să înjurăm! Este o rușine înaintea lui Dumnezeu spunerea bancurilor porcoase!“? Ai mărturisit vreodată: „Eu aparțin lui Isus!“? Atunci oamenii o să ciulească urechile. Și eu vreau să-ți spun ceva: Câtă vreme nu avem curajul de a mărturisi pe Mîntuitorul nostru, atîta vreme nu sîntem de fapt creștini adevărați!

Isus spune - ascultați-L bine: „Cine Mă mărturisește înaintea oamenilor, pe acela îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri“. Va fi groaznic cînd odată, în ziua judecării, vor veni creștini și vor spune: „Doamne Isuse! Am crezut în Tine!“ - iar Isus îi va spune Tatălui: „Nu-i cunosc!“ „Doamne Isuse, totuși eu am fost...“ „Nu te cunosc! Vecinul tău nu a știut că aleargă spre iad! Nu l-ai avertizat niciodată, deși știai calea spre viață. Tu ai tăcut atunci cînd trebuiai să deschizi gura și să mărturisești pe Mîntuitorul!“ Atunci vei răspunde poate: „Da, dar eu însumi eram așa de slab în credință!“ Iar Domnul Isus îți va spune: „Atunci ar fi trebuit să-ți mărturisești credința ta slabă! Chiar și credința slabă are un Mîntuitor puternic! De fapt, nu era nevoie să mărturisești credința ta slabă, ci pe Mine! Nu te cunosc!“ - „Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine care se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri“. Asta spune Isus, și El nu minte. Cînd vom căpăta iarăși curaj ca să ne deschidem gura?

Trebuie să vă mai spun o istorioară. În urmă cu câteva săptămîni am vorbit într-un oraș din ținutul Ruhr. Conferințele fuseseră organizate de tînărul meu prieten Gustav care conduce un atelier de reparații într-unul din garajele orașului. Acest Gustav devenise un martor bucuos și efica-ce al lui Isus Cristos, pentru că învățase să-L mărturisească pe Isus la momentul potrivit. Iată-l într-o luni dimineață în atelier. Fiecare povestește isprăvile făcute duminică. Unul spune: „Ne-am îmbătat cu bere pînă ne-a ieșit pe ochi!“ Al-tul spune istorii cu fete. „Și tu unde ai fost, Gustav?“ este în-trebat el. Pe atunci era încă ucenic. „Dimineața am fost la biserica“, răspunde el. „Iar după amiază la cercul de tineret de la Weigle-Haus cu pastorul Busch“. Atunci toți încep să-și bată joc de el, și micul ucenic stă acolo fără apărare! În timp ce toți ucenici, calfe și maistru, îl atacau cum pu-teau mai bine, el se simte cuprins de o mare minie și-și zice: „De ce au creștinii dreptul să se laude cu lucruri rușinoase și nu cu Mîntuitorul lor?!“ Și chiar în clipa aceea se hotărăște să cîștige atelierul pentru Isus. Începînd cu ceilalți ucenici, a luat pe fiecare deoparte și i-a zis: „Tu mergi în iad! Hai, vino cu mine la Weigle-Haus în grupul nostru de tineri. Acolo auzi despre Isus!“ Cînd a plecat din atelier, după ce și-a luat examenul de maistru, atelierul era schimbat! Eu însumi m-am convins de aceasta. Toți ucenicii făceau parte din grupul nostru de tineri. Trei din calfe erau în Uniunea crești-nă a tinerilor. În atelier nu mai îndrăznea nimeni să facă aluzii obscene. Dacă intra vreunul nou și vroia să înceapă o discuție murdară, era avertizat: „Taci că vine Gustav!“ Ei că-pătaseră respect față de el. Astăzi are o situație frumoasă în fruntea unui mare atelier de reparații auto. Dumnezeu l-a binecuvîntat, chiar și pe plan material.

Întreb încă o dată: Unde sînt astăzi creștinii care au cura-jul să deschidă gura ca să depună mărturie pentru Domnul lor?! În măsura în care o facem, creștem duhovnicește.

Este credința creștină o chestiune pur personală? Nu! Noi avem obligația față de lume de a mărturisi despre Isus! În-cetează cu tăcerea ta jalnică! Altfel, în ziua judecării, Isus nu te va cunoaște!

Cînd în timpul celui de al treilea Reich mai mulți dintre tinerii mei de 16, 17 ani au fost înrolați în Arbeitsdienst (ser-

viciul de muncă), le-am dat la toți o Biblie mică și le-am spus: „Fiți atenți! Când ajungeți acolo, puneți încă din prima seară Biblia pe masă, deschideți-o în fața tuturor și citiți-o. Asta va avea efectul unei bombe. Dar a doua zi totul va fi trecut. Dacă n-o faceți din prima zi, atunci n-o veți face niciodată!“ Și băieții au făcut așa. În prima zi, Biblia a fost pe masă! „Ce citești acolo?“ „Biblia!“ A fost ca explozia unei grenade, căci în sinul creștinătății germane se citește orice porcărie, numai Biblia nu! Prietenul meu Paul - din păcate nu s-a întors de pe front - vede a doua zi, când deschide dulapul, că Biblia lui nu mai este acolo. Se uită în jur. Unul rânjește. Atunci rânjesc și ceilalți. „Mi-ați furat Biblia?“ întrebă el. „Mmh“. „Unde mi-ați pus-o?“ „Ea este la plutonierul major“. Atunci știe: o să aibă de luptat! După serviciul din seara aceea se retrage într-un colț liniștit și se roagă: „Doamne Isuse, Tu vezi că sînt singur aici și am numai 17 ani. Te rog, nu mă lăsa! Ajută-mă să Te pot mărturisi!“ Apoi se duce la plutonierul major și bate la ușă. „Intră!“ Plutonierul major stă la birou, pe care este Biblia lui Paul. „Ce vrei?“ „Vă rog, domnule plutonier major, să-mi dați înapoi Biblia mea!“ „Aha!“ El ia Biblia și o răsfoiește. „Aha, deci e a ta?! Nu știi că e o carte foarte periculoasă?“ „Ba da, domnule plutonier major, știu. Biblia e periculoasă chiar și închisă în dulap. Chiar și atunci ea produce neliniște!“ Bum! Plutonierul major se ridică de pe scaun. „Ia loc o clipă!“ Apoi mărturisește: „Și eu am vrut odată să studiez teologie“. „Atunci domnul plutonier major a căzut de la credință?“ întrebă Paul. Urmează o discuție de necrezut, în care acest bărbat de vreo 40 de ani mărturisește băiatului de 17: „În fond sînt profund nefericit. Dar nu pot să dau înapoi, prețul e mult prea mare!“ Iar băiatul răspunde: „Bietul de dvs.! Dar Isus ar merita orice jertfă!“ Plutonierul major dă drumul băiatului cu cuvintele: „Ești un om fericit!“ „Da, domnule plutonier major“, confirmă Paul - și iese cu Biblia. Începînd cu acea clipă, nimeni din tabără nu a mai îndrăznit să-i spună vreun cuvînt! Ah, unde sînt creștinii care au curajul să-și arate pe față convingerile?

Este poziția de creștin o chestiune strict personală? Da! Nașterea din nou și viața de credință au loc în intimitatea inimii.

Este poziția de creștin o chestiune strict personală? Nul Creștinii se adună la părășii, la serviciul religios, în cămine la grupuri de rugăciune, la studii biblice, la ora tineretului, la cercul femeilor, la cercul bărbaților. Creștinii deschid gura și-L mărturisesc pe Domnul lor. Lumea ar trebui să remarce că Dumnezeu a aprins un foc pe pământ în Isus!

Cînd va fi sfîrșitul lumii?

În urmă cu cîtva timp am avut o discuție cu un industri-aș. El m-a bătut pe umăr și mi-a spus: „Domnule pastor, e bine că le spuneți tinerilor să aibă o purtare frumoasă!“ Eu i-am răspuns: „Ca să fii sincer, trebuie să mărturisesc că nu-mi fac mari iluzii despre aceasta! În Biblie scrie că inima omului este rea încă de cînd e tinăra. Și tare mi-e teamă că îndemnrurile nu ajută prea mult. Eu aș vrea cu totul altceva“. „Da, ce anume?“ „Aș dori mult ca acești tineri să devină proprietatea Domnului Isus și să fie acum și în veșnicie copiii lui Dumnezeu!“ îi explic eu. „Ah“, răspunde el, „domnule pastor, cum puteți să spuneți așa ceva! Să rămînem totuși cu picioarele pe pământ!“ Un cuvînt bun, nu-i așa? „Să rămînem cu picioarele pe pământ!“ Atunci am rîs tare și l-am întregat: „De fapt, pe care pământ vreți să rămîneți, domnule director? Încă n-ați observat că de mult se clatină pământul de sub noi?“ Cred că nu e nevoie să fii director în industrie ca să-ți dai seama că pământul de sub picioarele noastre a devenit extrem de nesigur. Asta-i teama care umple pe omul de azi. Toți tînjesc după siguranță, dar n-o află nicăieri. Unul își pune banii într-o bancă elvețiană, altul își construiește un buncăr în Bolivia. Siguranța trebuie să se afle undeva! Totuși, simțim cu toții că la urma urmei ea nu există! De aceea, nu e de mirare că întrebarea despre sfîrșitul lumii este tot mai actuală: „Cum e cu sfîrșitul lumii?“ Da, este un semn al timpului nostru că întrebăm tot mereu: „Cînd va fi sfîrșitul lumii?“

Acum cîtiva ani a apărut o piesă de teatru de cunoscutul scriitor elvețian Dürrenmatt, „Fizicienii“. Piesa se termină cu aceea că unul din fizicieni face un prognostic foarte sumbru: este inevitabil ca omenirea să folosească într-o zi bom-

ba atomică și să se distrugă astfel singură. Iată textual concluzia piesei: „Undeva în spațiu pământul radioactiv își continuă revoluția în jurul axei la nesfârșit și inutil“. Ai impresia că și vezi acest pământ pustiu răsucindu-se în spațiu, fără viață și fără țel! Când un scriitor modern vorbește cu o sinceritate atât de brutală despre sfârșitul lumii, merită să luăm aminte. Dar eu nu cred că are dreptate și că într-o zi pământul radioactiv se va răsuci în jurul axei lui fără nici un rost. Dacă i-aș spune asta domnului Dürrenmatt, el ar întreba: „De ce nu credeți? Nu e concluzia logică a ceea ce se petrece sub ochii noștri?“ Iar eu i-aș răspunde: „Pentru că în Biblie scrie altfel. Domnul Isus a spus: „Neamul omenesc nu va trece pînă la sfârșit“. Așa că nu se va întîmpla cum ziceți dvs., chiar dacă așa pare să fie“.

Bineînțeles că totul depinde de prognosticul de viitor pe care vrem să-l credem. Există două metode ilegale ca să se convingă cineva despre viitor.

O metodă e cea pe care a imaginat-o Joseph Goebells. Ea constă în a-mi imagina pur și simplu cum va arăta viitorul. Îl aud încă spunînd: „În cinci ani, orașele noastre germane vor fi mai frumoase ca oricînd“. Metoda constă deci în a-mi proiecta propriile-mi imagini dorite în ceața care învăluie viitorul. Maeștri în această metodă sînt așa-numiții „Martori ai lui Iehova“. Cei mai în vîrstă dintre noi poate că-și mai amintesc: În 1925 au fost afișe la toate colțurile străzilor: „Milioane din oamenii care trăiesc acum nu vor muri“. Acest slogan a provenit de la „Studentii în Biblie“. Și apoi, în anii care au urmat, au fost mai mulți morți ca niciodată în istorie. Acești oameni și-au imaginat pur și simplu ceva roz pentru viitor. Mai tîrziu, ei și-au schimbat numele în „Martori ai lui Iehova“. Și acum probabil că născocesc iarăși ceva.

Cealaltă metodă ilegală este că cineva se lasă sfătuit de precizători. Mărturisesc că la asta nu mă pricep deloc. Și n-aș vrea să înțeleg nimic din ghicitorie, spiritism, astrologie, radiestezie, horoscop sau mai știu eu ce. Aș vrea să vă spun de ce nu vreau să știu nimic despre toate acestea. În Biblia mea scrie de cîteva ori cam așa: „Așa vorbește Domnul: Dacă se duce cineva la cei ce cheamă morții și la ghicitori, îi voi nimici sufletul din mijlocul poporului Meu“. Deoare-

ce însă pentru mine e un lucru atât de prețios să aparțin de poporul lui Dumnezeu și să fiu mintuit, m-aș feri de contactul cu lucrurile acestea. Iar dacă cumva ai făcut-o, te rog, de dragul mîntuirii tale: du-te într-un loc liniștit, cheamă-L pe Isus, mărturisește-ți păcatul și roagă-L să-ți dea iertare!

Eu m-am hotărît să mă încred în Cuvîntul lui Dumnezeu din Biblie, deoarece în primul rînd este evident că el poartă pecetea adevărului. În al doilea rînd, oamenii din Biblie au spus: „Așa vorbește Domnul!“ Există deci o cale justă, corectă de a afla ceva despre viitor: Biblia vorbește cu noi despre viitor.

Cînd ultimul război a ajuns la punctul culminant, Gesta-po-ul mi-a interzis să mai predic. Nu mai aveam voie să călătoresc ca să țin conferințe. Numai în Essen nu mi se interzisese încă. Și chiar dacă țineam în fiecare seară o oră de studiu biblic în vreo pivniță din orașul distrus de bombe, aveam totuși mult timp la dispoziție pe care l-am folosit studiind în amănunt Apocalipsa lui Ioan, ultima carte a Bibliei. Am fost captat în chip deosebit de marea actualitate a mesajului ei. Și mi-am propus să împărtășesc și altora puțin din ceea ce am învățat.

Acum aș dori să vă arăt ce spune Biblia precis despre viitor.

1. Isus vine iarăși

Biblia o spune foarte clar: În punctul central al așteptării creștinilor stă marele eveniment că Cristos cel disprețuit vine iar în glorie!

Cînd S-a înălțat la cer, ucenicii stăteau acolo și se uitau după El cum dispăre în alte dimensiuni. „Un nor L-a ascuns de ochii lor“. Și deodată stau doi soli ai lui Dumnezeu lîngă ucenici și spun: „Acest Isus va reveni în același fel cum L-ați văzut mergînd la cer“. Isus vine iarăși! Din dimensiunea lui Dumnezeu va reveni Domnul Isus într-o zi în glorie în lumea noastră tridimensională! Aceasta este nădejdea creștinilor!

Trebuie acum să vă povestesc simplu cum mi s-a revelat acest mesaj oarecum străin. Acum vreo 35 de ani, am venit ca tînăr pastor într-o parohie de mineri la Essen. Între cei cam 12.000 de mineri stăteam eu, tînăr de 27 de ani. Ni-

meni nu vroia să știe nimic despre mesajul meu. În mijlocul parohiei se afla o piață mare, pustie și tristă, înconjurată de blocuri de locuințe muncitorești. Într-un colț al acestei piețe rămăsese o căsuță mică în care am amenajat curînd o săliță, unde am început să țin studiu biblic. Era frumos cînd vedeam oamenii venind unul cîte unul: cîțiva mineri, comuniști și liber-cugetători, care voiau să audă ce-o fi avînd de zis „popa“, cîteva măicuțe, cîțiva copii, doi, trei tineri. Lucru curios totuși, această mică adunare care se încropise a avut darul să stirnească toată populația parohiei. În cele din urmă am ajuns să fim deranjați de fiecare dată. Odată au aruncat cu pietre în geamuri. Atunci ne-am pus obloane. Altădată zornăiau pietrele aruncate în aceste obloane. Data următoare au jucat fotbal cu o conservă goală de tinichea drept în fața ușii săliței noastre, astfel că nu se mai putea înțelege înăuntru ce se vorbea. Altădată au defilat cu fluiere prin fața săliței noastre. Apoi au cîntat: „De nimica nu ne temem/ Nici de Dumnezeu, nici de-mpărat/ Căci noi înșine putem/ Viața să ne-o mîntuim!“ Iar noi cîntam înăuntru: „Domnul mă iubește/ Și mă mîntuiește“. Ce vremuri! Într-o zi a fost deosebit de greu. Parcă se dezlănțuisese tot iadul cu diavoliul lui. Și atunci s-a întîmplat ceva ciudat. Un obiect greu s-a lovit de ușă și a căzut jos cu zgornot. Mi-am zis: „Acum au aruncat o bombă!“ Și apoi am auzit cum fugeau acei oameni. Nouă ni se făcuse inima cît un purice. Afară se făcuse liniște. Am deschis ușa și am văzut, pe jumătate într-o băltoacă, un crucifix mare de fier, pe care-l cunoșteam. Ei îl smulseseră de la un cămin catolic din apropiere și-l aruncaseră în ușa noastră, ca și cum ar spune: „Iată-L pe Cristosul vostru! În murdărie cu El!“ Era o seară sumbră de noiembrie. Ploua. Iar pe pămînt, în balta de apă, zăcea crucifixul. Eu stăteam în picioare la marginea pieții pustii, înconjurată de locuințe și de puțuri de mină. În spatele meu stătea mica adunare, tremurînd de teamă. Ochii noștri erau ațintiți asupra chipului Mîntuitorului răstignit care zăcea la picioarele noastre în noroi! M-am gîndit: „Dumnezeu ar fi avut mii de motive să lase lumea pe calea pierzării, și totuși n-o face! El Îl trimite pe Fiul Său! Și acest Fiul al lui Dumnezeu face ceva nemaiauzit: El ia vina noastră asupra Lui și Se lasă pironit pe cruce. În loc ca omul să cadă acum cu fa-

ta la pământ înaintea acestui Mîntuitor și să I se închine, el îi ia chipul și-l aruncă în noroi. Așa scuipă omul pe Dumnezeu în palma întinsă!“ Dar să știți: cel puțin oamenii aceia mai simțeau ură împotriva lui Isus. În zilele noastre oamenii nici măcar nu mai urăsc. Ei îi aruncă crucea în noroi în mod conștient cu o deplină indiferență! M-a cuprins în seara aceea o minie surdă. Mi-am zis: „Ce va face Dumnezeu acum? Acum trebuie să cadă foc din cer!“ Dar n-a căzut foc din cer. Doar ploaia cădea cu găleata. Iar chipul Mîntuitorului răstignit zăcea în noroi. De departe am auzit un rîs batjocoritor. Și atunci mi-a trecut dintr-odată prin minte: „Lucrurile nu vor rămîne așa. Fiul lui Dumnezeu, care Și-a dat viața pentru lume, nu va fi totdeauna disprețuit. Nu, nu va rămîne așa! El nu vrea să-Și manifeste aici puterea și gloria Lui“. Dar vine ziua - și este foarte logic -, cînd lumea aceasta, care L-a disprețuit, va trebui să vadă că El a fost singura șansă pentru noi oamenii și că El e Împăratul lumii. El va veni iarăși în glorie!“ Și pe cînd stăteam acolo în ploaie, împreună cu mica mea adunare, cu piața tristă și cu crucifixul în băltoacă, pregătindu-mă să mă întorc în sălița noastră, m-am bucurat pentru prima oară cu adevărat de mesajul: Isus vine iar! M-am dus la pupitru, am deschis la Matei 24 și am citit: „Și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare glorie“. De atunci, n-am încetat să mă bucur.

Știți: cînd văd cum e disprețuit Mîntuitorul meu, Mîntuitorul, care mă salvează de la moarte, care iartă păcatele, care mîntuiește și face fericit pe cineva, atunci mă bucur că vine ziua cînd îi va cădea de pe umeri haina disprețului și va reveni în glorie!

Cînd am intrat pentru prima oară în marea sală „Weigle-Haus“, casa noastră de tineret din Essen, era un singur tablou pe perete. În sala cea mare, în care se adună multe sute de tineri, atîrna un tablou cu a doua venire a Domnului Isus. În partea de jos se vede un oraș, deasupra norii, iar pe nori un cal alb. Și, pe cal e El, Împăratul cu mîna ridicată, care a fost străpunsă la cruce. Întorcîndu-mă spre predecesorul meu, pastorul Weigle, am spus: „E singurul tablou pe care l-ai agățat pe perete? Nu e cam curios pentru o casă de tineret? Eu unul aș fi ales altceva!“ Atunci el mi-a explicat:

„Dragă frate Busch, toată săptămîna tinerii sînt în birouri, în școli, în fabrici, în mină. Cînd Îl mărturisesc acolo pe Isus, primesc numai bațjocură și dispreț. Iar dacă nu vor să păcătuiască împreună cu ceilalți, sînt luați în rîs și atacați. Atunci devin adesea descurajați. Și cînd vin în această sală, tabloul are menirea să-i liniștească: „Că Isus învinge este pecetluit pentru veșnicie/ al Lui va fi tot pămîntul“.

Cît de minunată e această mare nădejde am experimentat eu însumi în viața mea. În timpul celui de al treilea Reich, am fost arestat la Darmstadt, după ce vorbisem despre Isus într-o mare adunare. Ședeam în mașină în spate lîngă comisarul SS. În jurul nostru stăteau sute de oameni. Omul SS de la volan a primit ordinul: „Dă-i drumul!“ Dar motorul a refuzat să pornească. Era cu siguranță o mașină bună, dar motorul nu pornea. „Demarează odată!“ striga comisarul. Dar motorul refuza. Și iată că, din mijlocul mulțimii, un tînăr a urcat pe treptele bisericii și a început să cînte cu voce pătrunzătoare pe deasupra mulțimii: „Că Isus învinge este pecetluit din veșniciei/ Al Lui va fi tot pămîntul/ căci totul e după moartea Lui/ În mîna Lui predat./ După lupta de pe cruce,/ El S-a înălțat pe tron/ Da, Isus e-nvingător!“ Apoi a dispărut în mulțime. În sfîrșit, motorul a pornit. Atunci spun comisarului: „Bietul de dvs. Eu sînt totuși de partea învingătorilor!“ El dă din umeri și murmură: „Și eu făceam odată parte din Uniunea creștină a tinerilor“. „Așa“, spun eu, „și astăzi arestați pe creștini? Îmi pare rău pentru dvs., n-aș vrea să schimb cu dvs.“ Apoi am plecat spre închiisoare. Dar orizontul meu se lărgise: aveam înaintea mea glorioasa perspectivă a revenirii lui Isus.

Cu cît vremurile devin mai grele, cu atît mai importantă e așteptarea venirii lui Isus.

Vedeți, această revenire a lui Isus în glorie pe acest pămînt va fi a treia venire a lui Isus.

El a venit prima oară ca Om. Atunci a stat ca prunc în ieslea din Betleem, născut din Maria. Acest lucru îl sărbătorim la Crăciun, dacă știm cel puțin despre ce este vorba, și anume că Fiul lui Dumnezeu a devenit Om, ca să facă din noi copii ai lui Dumnezeu, ca să devină Fratele nostru.

Acum, astăzi Isus este prezent în duh. El a spus: „Iată, Eu stau la ușa inimii voastre și bat. Dacă aude cineva glasul

Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine". Înțelegeți de ce se face evanghelizarea? Noi vrem să-L ajutăm pe Domnul Isus ca să poată veni acum la voi. În Biblie scrie: „Dar tuturor ce L-au primit, le-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu“. Voi trebuie să vă deschideți inima!

A doua venire a lui Isus va fi răpirea.

Și El vine a treia oară în glorie, aici pe acest pământ. Ve-deți: așa este logic. În clipa revenirii Sale vom fi trecut prin toate sistemele de guvernare: monarhie constituțională, monarhie absolută, democrație prezidențială și democrație populară, dictatură și mai știu eu ce. Și ne vom fi dat seama că toate nu valorează prea mult. Va trebui atunci ca Isus, Împă-ratul meu, să vină și să arate că El știe să guverneze!

2. Ce precede revenirea lui Isus

Biblia spune că istoria își va continua cursul o bucată de vreme peste veacuri. Dar apoi începe aproape pe neobservate o perioadă în care ea se va apropia de sfârșit. Pentru această perioadă vreau să folosesc o expresie care nu se află în Biblie. Să o numim epoca sfârșitului.

Biblia spune: Vine o vreme de haos și confuzie globală, o epocă în care oamenii nu vor mai face față problemelor lor. În această perioadă se arată neputința și confuzia oamenilor. Domnul Isus Însuși a arătat patru trăsături caracteristice ale acestei perioade de sfârșit.

El spune: Această epocă a sfârșitului e caracterizată prin haos politic. Isus o exprimă astfel: „Un popor se va ridica împotriva altui popor, și o împărăție împotriva altei împărății“. Nu a mai existat încă niciodată o epocă în care diplomații să fi ținut atâtea conferințe costisitoare ca în timpul nostru. Și încă n-a existat o perioadă în care să se facă atâtea înarmare cu banii popoarelor ca în zilele noastre. Cu sumele investite în armamentul atomic s-ar putea construi orașe și astfel să se rezolve problema locuințelor. În loc de asta, se spune: Trebuie să ne înarmăm. Cel mai mic stat trebuie să aibă bombă atomică! Și totuși, dorința de pace a popoarelor n-a fost nicicând așa de mare ca astăzi. Nimeni nu mai vrea război. Dar fiecare se înarmează nebunește. Prin asta se recunoaște haosul politic al epocii sfârșitului.

A doua caracteristică pe care o numește Isus e confuzia pe tărim economic. Isus spune: „Vor fi foamete și vremuri grele“. Sînt destule alimente pentru ca toți oamenii să se sature. Și totuși, n-au existat niciodată atîția economiști cu studii ca în zilele noastre. Încă niciodată n-a fost așa de complexă economia mondială. Și totuși, după relatările ONU, se pare că mai mult de jumătate din populația globului suferă de foame. Oare într-o societate așa de înalt civilizată ca a noastră, în care există atîtea bunuri, n-ar trebui ca oamenii să se poată sătura? Dar asta nu ne reușește. Confuzia și haosul economic cresc!

A treia caracteristică pe care o numește Isus pentru epoca sfîrșitului, în care oamenii nu mai fac față problemelor, este haosul religios. Isus o exprimă astfel: „Vor zice: Iată, aici e Cristos, acolo e Cristos!“

De curînd, un tînăr mi-a spus: „Ce să mai cred? Sînt romano-catolici, greco-catolici, reformați, luterani, unitarieni, metodiști, baptiști, Armata Salvării, pentecostali, Martorii lui Iehova, islamism, budism, etc. Ce să cred atunci?“ Eu am rîs și am spus: „Tinare, nu-ți pierde curajul! O să fie și mai rău! Așa o prezice Biblia!“

Aceasta e caracteristica epocii sfîrșitului. Pentru că oameii nu se mai orientează după Cuvîntul lui Dumnezeu, diavolul îi dezorientează. Iar Dumnezeu îngăduie acest lucru. „Aici e Cristos, acolo e Cristos!“ Confuzia și învălmășeala religioasă e îngrozitoare. Cînd văd adesea cum aleargă oamenii din orașele mari de la o senzație religioasă la alta, atunci mi se ridică părul în cap. Apropo, vreau să profit de ocazie și să-ți spun că nici un evanghelist nu te poate mîntui. Dacă nu-L găsești singur pe Mîntuitorul, atunci ești sortit pierzării veșnice!

Iar a patra caracteristică a epocii sfîrșitului este: Poporul risipit al lui Israel este adunat din nou în Palestina. Pentru mine, unul din semnele cele mai uluitoare ale apropiierii sfîrșitului este existența statului Israel. Unii spun că nu e un semn. Dar cînd m-am oprit recent la granița elvețiană și am văzut în fața mea o mașină cu însemnele statului Israel, atunci a trebuit să mă gîndesc: „Se împlinesc promisiunile biblice! Numerele de mașină o proclamă!“

Tatăl meu mi-a povestit că în anul 1899 li s-a oferit evrei-

lor ca pământ de azil insula Madagascar. Însă evreii au spus: „Nu! Noi avem o promisiune: în țara părinților noștri!” Dar întreaga lume a fost de părere: „Așa ceva este imposibil!” Astăzi însă există un stat Israel.

Epoca sfârșitului e deci caracterizată prin aceea că omeneirea, cu tot progresul, devine tot mai confuză și nu-și mai poate stăpîni problemele. Neputința omenească se vedește. Cît timp durează această epocă, nu vă pot spune. Biblia nu ne dă date. Ea însă ne îndeamnă: „Vegheați!” Pavel spune despre ucenicii lui Isus: „Noi nu sîntem din aceia care dorm, ci sîntem fii ai zilei și ai luminii”.

Dar cînd această epocă de confuzie a ajuns la culme, atunci, înainte de revenirea lui Isus, e perioada Anticristului, pe care o voi numi timpul sfârșitului. Noi trăim încă de pe acum confuzia epocii sfârșitului. Și această confuzie strigă după omul cel puternic! Lumea strigă deja acum după omul puternic! Iar cînd confuzia a ajuns la culme, atunci vine omul puternic și mare care se numește salvatorul lumii. El nu e Cristos, ci Anticristos.

Atunci urcă din mare, așa spune Biblia, un dictator și ia în mînă domnia asupra lumii. Noi îl numim Anticrist. Sub el, lumea se va mai unifica odată. Această perioadă a istoriei e caracterizată prin încăpățînarea oamenilor. E ultima încercare a lumii de a se salva singură cu politică și programe economice. Biblia descrie fascinant această ultimă dictatură. Ea folosește în legătură cu aceasta o vorbire simbolică. Trebuie să capeți lumină de la Duhul Sfînt, ca s-o înțelegi. Vreau să vă spun cum vorbește Biblia despre Anticrist, acest ultim tiran. Profetul Ioan ne spune: „Și am stat pe nisipul mării”. Dintr-odată, se urcă din mare o fiară, o bestie monstruoasă cu multe capete, diademe și un bot uriaș care hulește mult. Cum să înțelegem această imagine impresionantă?

Marea este imaginea lumii popoarelor. Cine a fost pe mare știe cît de neliniștită e, ba chiar că nu se liniștește niciodată. La fel, nici lumea popoarelor nu se liniștește niciodată. Permanent e agitată. Ultimul salvator mondial urcă de aici. Toți marii politicieni din ultimele decenii au apărut pe scenă ca niște salvatori. Ei toți au urcat din marea popoarelor: micul corsican Napoleon, micul caporal din primul război

mondial Adolf Hitler, cizmarul Stalin. Toți sînt predecesori ai Anticristului. Ei vin de jos. Iar poporul exclamă fericit: „Unul de-al nostru!“ Dar Mîntuitorul meu Isus Cristos nu vine din marea popoarelor, ci din lumea lui Dumnezeu. El este Fiul Dumnezeului celui viu!

Anticristul e numit fiară. Ce să însemne aceasta? Despre oameni, se spune în Biblie: „Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său...“ Cu cît mă întorc mai mult spre Dumnezeu, cu atît mai uman devin. Cu cît întorcesc omul mai mult spatele lui Dumnezeu, cu atît mai bestial devine. Marele dușman al creștinismului, Nietzsche, spune: „Cel mai nobil om e bestia cea mai blondă“. El a înțeles asta. Anticristul va fi un om care se va fi lepădat total de Dumnezeu. El are pe Dumnezeu împotriva lui și este de aceea fiara - bestia fără inimă.

El este un animal „cu multe capete“. Ce vrea asta să însemne? Asta vrea să spună că el nu e prost! Oamenii vor spune: „Are materie cenușie!“ El are și un „bot de leu“. Asta înseamnă că el va umple lumea cu propagandă. Am avut deja o senzație a acestui „botșor de leu“ cînd l-am auzit urlînd în toate difuzoarele. O, pot să-mi închipui nivelajul făcut de propaganda nebună atunci cînd va veni Anticristul! Și ea va cunoaște succes deplin, această ultimă încercare a omului de a salva lumea fără Mîntuitorul lui, Domnul Isus, deci fără pocăință și convertire. Și toate problemele vor fi rezolvate. Vor fi rezolvate problemele politice, deoarece Anticristul crează o împărăție mondială. Și problemele economice sînt rezolvate. Toți primesc cartele de alimente. Vor fi rezolvate și problemele religioase. „Eu sînt salvatorul lumii“, spune Anticristul, „deci mie să vă închinați!“

E neliniștitor să vedem cu cîtă repeziciune ne îndreptăm spre acest timp al sfîrșitului.

În timpul acestei perioade de sfîrșit, lumea întreagă va fi supusă Anticristului. Numai creștinii vor spune: „Noi nu ne închinăm!“ Fiecare trebuie să poarte un semn pe frunte. Dar creștinii vor spune: „Nu! Noi avem un Mîntuitor - și acesta e Isus!“ Și apoi urmează o persecuție. Există un cuvînt în Biblie care sună astfel: „Cine nu primește acest semn... acela nu poate nici să vîndă, nici să cumpere“. Cu privire la aceasta, un exeget din Suabia pe nume Auberlen

scria acum 150 de ani: „Nu înțelegem prea bine sensul acestor cuvinte, dar cînd vine clipa, împrejurările vor clarifica ideile“. Și noi înțelegem acest lucru, căci cunoaștem deja cîteva regimuri totalitare. Noi știm ce înseamnă aceasta. Un asemenea om nu mai capătă permis de ședere, cartelă de pîine, loc de muncă. El poate să creadă ce vrea. Dar e fără față și fără drepturi. Și asta se întîmplă deja sub ochii noștri.

Cînd am citit aceasta, am fost zguduit și mi-am zis: „Și cînd te gîndești că există oameni care cred că Biblia este depășită. Nu, Biblia nu e depășită. Ci ideologiile noastre sînt demodate. Biblia ne călăuzește în viitor“. Anticristul va tolera totul, în afară de mărturia adusă adevăratului Salvator și Eliberator, Domnul Isus Cristos. De aceea va exista încă o dată o mare persecuție a creștinilor.

Am povestit odată copiilor mei despre aceste lucruri. Atunci fata mea cea mică a început să plîngă. „Copilă“, am întrebat-o eu, „de ce plîngi?“ „Asta poate să se întîmple în orice zi“, a răspuns ea suspinînd. „Da“, am spus eu, „poate!“ „Și ce se va întîmpla dacă nu voi putea rămîne credincioasă Domnului?“ Atunci i-am explicat: „Asta ar fi groaznic. Dar tu ai nevoie de un singur lucru: să rămii doar astăzi strîns legată de El!“

Acest timp al sfîrșitului poate să vină peste noi începînd cu ziua de mîine. Atunci nu mai avem nici o șansă să-L găsim pe Isus. Atunci nu se mai țin servicii religioase. Atunci clopotele vor fi topite și prelucrate în statui spre gloria Anticristului. Atunci se vor face muzee din biserici, în care vor fi expuse fotografii din vremea tinereții Anticristului. Oamenii vor cere atunci în zadar un cuvînt de mîngîiere. Dar pentru că au respins pe singurul Mîngîietor, pe Isus, altul nu mai există. Am citit în profetul Ieremia: „Pentru că M-ați lepădat, vorbește Domnul, nu mai este pentru voi nici un mîngăietor“. Omul este atunci în toată nemîngîierea și disperarea lui la discreția oamenilor. Eu cred că creștinii se pot socoti fericiți chiar dacă ar trebui să moară. Ei au un Mîngîietor în această perioadă groaznică!

Am fost mișcat citînd cuvîntul lui Isus: „Oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care au să se întîmple pe pămînt“. Iar Apocalipsa lui Ioan spune: Anti-

cristul va umple lumea cu muzică de fanfară și cu steaguri. M-am gîndit: „Cum să împaci aceste două afirmații? Pe de o parte se vorbește despre teamă și așteptare, și apoi totuși de succese mari“. De cînd am trăit însă anul 1933, știu că lumea poate fi plină de urale, muzică de fanfară și steaguri - și totuși plină de teamă și de așteptarea lucrurilor care au să vină.

Dar cînd Anticristul se află în culmea puterii lui, cînd triumfă și crede că a terminat-o cu Isus Cristos, atunci intervine Dumnezeu: Isus vine iarăși în glorie! Despre Anticrist nu se mai spune mare lucru, căci Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale!

Cu cît mai întunecate vor deveni vremurile, cu cît se precizează mai mult contururile înspăimîntătoare ale confuziei omenirii și ale domniei Anticristului, cu atît mai mult vor ridica capul oamenii care citesc Biblia. Ei așteaptă reîntoarcerea lui Isus!

3. Ce se întîmplă după revenirea lui Isus

Și aici, Biblia nu trasează decît liniile mari. Ea spune mai întîi că Isus va domni o mie de ani pe acest pămînt ca Împărat. Probabil că și aceasta e tot o vorbire simbolică, și înseamnă că Isus va domni o perioadă lungă. Eu cred că totul e logic. Mai întîi survine dezvăluirea confuziei omenești. Apoi urmează ultima încercare a încapățînării omului de a salva lumea. Și apoi trebuie să domnească Împăratul meu! Și El poate să domnească! Mergeți numai în căminele unde domnește Isus. Da, există și azi cămine unde domnește Isus. Încă de la intrare veți simți: „Aici e o altă atmosferă!“

Am cunoscut odată o tînără pereche. Într-o zi, el a venit la mine și mi-a spus: „Aș vrea să capitulez înaintea lui Dumnezeu. Pînă acum am fost un ateu. Am vorbit public împotriva Lui. Acum nu mai pot“. Și apoi s-a descărcat. Mi-a mărturisit eșecul căsniciei lui. El spunea: „Vroiam să arăt lumii că și fără Dumnezeu poate exista o căsnicie fericită“. Și acum totul se dusesse de rîpă. Lîngă cadavrul primului lor copil, s-au bătut. Și acum el recunoștea: „Dumnezeu este împotriva noastră. Ridic steagul alb“. Înmormîntarea copilului pe care am ținut-o atunci a fost tulburătoare. Aici sicriul copilului. Într-o parte bărbatul cu ceata lui. În

cealaltă parte tinăra femeie drăguță, strângînd din dinți, cu enturajul ei. Două lumi, două partide - și între ei copilul mort. A durat apoi mai mult de un an pînă ce femeia a ajuns la credința în Domnul Isus. Nu uit cum mi-a scris într-o dimineață de Paști: „A înviat și în inima mea!“ Apoi s-au căsătorit - trăiau în concubinaj. Și acum au început din nou de la zero. Erau oameni independenți și inteligenți. Dar acum trăiau într-o armonie minunată. Soțul mi-a explicat într-o zi cum s-a făcut asta: „Vedeți: la noi altădată totul mergea prost“. „Și acum de ce merge bine?“ El a răspuns strălucind: „Pentru că acum Isus conduce la noi! Acum nu mai spune soția mea: ‚Eu conduc‘. Și eu nu mai spun: ‚Eu conduc‘, ci acum întrebăm: Ce vrea Isus? Și atunci merge!“ Atunci m-am gîndit: Dacă Isus conduce deja aici în cămine așa de frumos, de bine, de minunat, ce va fi atunci cînd va fi El Împărat pe pămînt! Această Împărăție de o mie de ani va fi ceva minunat! Știți, Isus e Împărat! „O, ce zi măreață/ Isus Cristos ca Soare!“

După ce Isus a domnit, această omenire fericită este pusă încă o dată la probă, dacă inimile sînt într-adevăr transformate. Diavolul va fi dezlegat, și atunci se va arăta că inima omului nu s-a schimbat în fond, și că omenirea a rămas aceeași. Biblia arată că va mai fi o ultimă revoltă împotriva lui Dumnezeu. Și apoi vine sfîrșitul lumii. Sistemul solar se va dezintegra. Cerul și pămîntul vor trece. Și apoi se spune: „Apoi am văzut un tron mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Și am văzut pe morți, mari și mici, stînd în picioare înaintea lui Dumnezeu. Niște cărți au fost deschise. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în lacul cu foc“.

M-a întrebat cineva odată: „Cine stă atunci pe tron, dacă totul a trecut?“ I-am răspuns: „Nu-ți fă griji de asta. Îngrijește-te mai degrabă de felul cum vei sta în fața acestui tron“. Cineva poate să se piardă. Eu aș vrea mai degrabă ca acest adevăr groaznic să nu existe în Biblie. Dar în viața noastră există această posibilitate înspăimîntătoare: Noi putem fi pierduți pe veci!

Trebuie să vă spun aici o istorioară. Într-un castel scoțian s-a dat o recepție. Discuția a ajuns la creștinism. Invitații erau așezați în jurul căminului unde ardea un foc mare.

Atunci un domn bătrîn și foarte elegant, adresîndu-se stăpînei casei, a spus: „Deduc din cuvintele dvs. că sînteți creștină. Credeți sincer tot ce scrie în Biblie?“ „Da!“ „Că morții învie?“ „Da!“ „Și că toți vom fi judecați?“ „Da!“ „Și că cine nu e găsit scris în cartea vieții va ajunge în iad?“ „Da, cred!“ Atunci omul se scoală și traversează sala. Într-un colț este o colivie cu un papagal cu pene ondulate. El ia papagalul din colivie, se duce spre cămin și face o mișcare de parcă ar vrea să arunce pasărea în foc. Speriată, doamna îl apucă de braț și spune: „Ce faceți? Biata pasăre!“ Atunci domnul ride: „Vedeți, doamnă, vă e milă de pasărea aceasta. Și Cel pe care Îl numiți Dumnezeu dragostei ar arunca milioane de ființe în iad? Ciudată dragoste mai e și asta!“ O clipă domnește tăcerea, apoi doamna spune: „Vă înșelați! Dumnezeu nu aruncă pe nimeni în iad. Noi înșine alergăm într-acolo. Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mîntuiți, salvați!“

Biblia ne arată referitor la judecata lumii un tablou zguduitor. Vedem scaunul de judecată al lui Dumnezeu: „Și am văzut pe morți, mari și mici, stînd în picioare înaintea lui Dumnezeu“.

Cum respinge omul cu toată puterea acest mesaj al judecății! „Aceasta nu-i adevărat!“ Unul dintre tinerii mei prieteni a fost întrebant la fabrică de un coleg: „Crezi cu adevărat în Judecata de apoi?“ „Da, cred“. Celălalt și-a bătut joc: „Fii atent! Cîți oameni trăiesc acum pe pămînt? Și cîți au trăit pînă astăzi? Și acum imaginează-ți că fiecare din ei trebuie să fie judecat. Cît timp o să dureze?!“ La asta, tînărul i-a răspuns: „Cînd o să vină acel ceas, vom avea tot timpul, pentru că nu vom mai avea altceva de făcut“.

Da, Dumnezeu are și atunci timp pentru noi. Aici Dumnezeu ne arată pentru ultima oară că ne ia în serios cînd ne judecă pe fiecare în parte. Dumnezeu ne-a arătat că ne ia în serios cînd Fiul Său a murit pentru noi. Iar dacă tu nu-ți iei viața în serios și o irosești în păcat și ușurătate, - Dumnezeu te ia în serios! Aceasta se va arăta în ziua judecății!

Istoria despre viitor din Biblie se încheie astfel: „Apoi am văzut un cer nou și un pămînt nou, în care locuiește dreptatea“. Și apoi Biblia ne zugrăvește această lume nouă în culori suprarealiste care scot în evidență un singur lucru: Dumnezeu și-a atins scopul. Iar cei care se află în cartea

vieții populează lumea cea nouă și vor fi asemenea Lui, asemenea Fiului lui Dumnezeu! O lume fără poliție, fără închisori, fără păcat, fără moarte, fără judecată, fără Satana, fără război, fără durere! Tu însuși trebuie să citești aceste minunate capitole, Apocalipsa 21 și 22. Sînt imagini supra-realiste, care ne depășesc înțelegerea, căci noi nu cunoaștem decît lumea păcatului, a morții și a suferinței! Eu aș vrea să fiu în această lume nouă a lui Dumnezeu! Tu nu?

4. Ori - ori!

Aș vrea acum să trag o concluzie la ceea ce v-am zis. Vedeti: Cu cît studiez mai mult acest tablou de sfîrșit al Bibliei, cu atît sînt mai frapat de faptul că la sfîrșit vor exista numai două feluri de oameni: salvați și pierduți. Iar dacă spui: „Mai nimeni în lume nu se preocupă de Isus!“, atunci pot să-ți răspund: „Pot să fie foarte mulți pierduți!“ Părinții noștri s-au rugat cu privire la Împărăția lui Dumnezeu: „De nu sînt mulți cei ce intră,/ Ajută-mă să mă aflu printre cei puțini!“ La sfîrșit există numai salvați și pierduți! Aici aș vrea să mai adaug ceva:

Mai întîi un cuvînt despre cei pierduți. Prietenul meu Paul Humburg a povestit odată: „Am avut un vis. Era în ziua judecării. L-am auzit pe Isus spunînd celor pierduți: ‚Plecați de la Mine, blestemaților!‘ Așa scrie în Biblie! Și eu i-am văzut plecînd cu capul plecat, speriați, deznădăjduiți. Apoi am observat cum unul din ei îl întreba pe celălalt: ‚Ai văzut și tu?‘ ‚Da!‘ a răspuns acela, ‚și eu am văzut: mîna care ne-a respins era străpunsă! Ea a fost străpunsă la cruce și pentru noi, dar noi nu am ținut seama de ea. Iar acum sîntem pe drept pierduți!‘“

Auzi: El a murit și pentru tine! E absolut indiferent dacă crezi sau ești ateu, dar trebuie să știi: Isus a murit pentru tine! Vino acum la acest Domn! Iar dacă spui: „Sînt păcătos!“ atunci pot numai să-ți răspund: „El caută tocmai pe păcătoși! Ori, păcătoși sîntem toți!“ Iar dacă spune cineva că este perfect, atunci minte de îngheață apele și e la fel de pierdut ca acela care spune că nu are nevoie de Mîntuitor! Ei sînt așa de pierduți, că nici nu-și dau seama că sînt pierduți!

Și acum un cuvînt pentru cei salvați. Vedeti: în descrierea Bibliei despre lumea viitoare se spune că noua capitală Ieru-

salim are douăsprezece pietre scumpe ca temelie. Și pe aceste pietre scumpe stau numele celor doisprezece apostoli, martorii Evangheliei. Am încercat să-mi imaginez asta. Pe una „Petru“, apoi „Ioan“, „Iacov“, iar pe alta scrie „Matei“. Știți de unde provenea Matei? El era un traficant teribil, un specialist al pieții negre și al escrocheriei. Într-o zi, pe când sta să-și facă ocupația lui murdară, Isus trece pe lângă el și-i spune să-L urmeze. Și atunci Levi, cum se numea el înainte, lasă totul baltă și merge după Isus. El vede apoi pe Mîntuitorul murind pentru el, și după aceea înviat și reîntors în lumea Lui invizibilă. El Îl vede trimițînd Duhul Sfînt.

Mai tîrziu, prietenii lui îi spun: „Ai trecut prin atîtea cînd erai cu Isus, de ce nu le scrii?“ Și asta a și făcut. Așa a apărut Evanghelia după Matei, pe care o avem în Biblie și prin care milioane de oameni L-au găsit pe Isus. Noul lui nume, Matei - numele acestei lichele pe care a salvat-o Isus - stă în lumea cea nouă pe un loc proeminent. Atît de mare e harul lui Isus Cristos! Cu atîta putere salvează el!

Și acest har vrea acum să-și înceapă în tine lucrarea. Nu te împotrivi! E vorba de mîntuirea ta - pentru acum și pentru veșnicie!

La ce bun să trăiești cu Dumnezeu?

Tema noastră sună: „La ce bun să trăiești cu Dumnezeu?“ Am putea să întrebăm și: „Se merită să fii creștin?“ Aici aș dori mai întîi să spun un cuvînt din Biblie. În epistola către efeseni se spune: „Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tătăl Domnului nostru Isus Cristos, care ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări duhovnicești, în locurile cerești, în Cristos“. Acest cuvînt vorbește în chip minunat despre binecuvîntarea bogată pe care o au creștinii în Isus. Dar înainte de a intra în miezul subiectului, trebuie să vă explic mai întîi două chestiuni prealabile. Prima este:

1. Să trăiești cu Dumnezeu nu este o iluzie

Da, o viață cu Dumnezeu nu e o închipuire sau o iluzie! Aș vrea să vă clarific acest lucru.

Un pastor într-un mare oraș are tot felul de contacte in-

teresante. Recent întâlnesc un tînăr și-i spun: „Prietene, ce-ar putea ieși din tine dacă viața ta ar aparține lui Dumnezeu!“ „Ah, pastore Busch“, spune el, „rămîneți totuși cu picioarele pe pămînt! Doar nu există Dumnezeu!“ La asta îi răspund: „Asta-i o noutate pentru mine!“ Atunci el spune: „Fiți atenți! Știți, oamenii s-au simțit odinioară foarte nepuțincioși față de forțele naturii, și atunci și-au închipuit că ar exista forțe mai mari care i-ar putea ajuta. Le-au dat diferite nume: Alah, Dumnezeu, Iehova, Buda sau mai știu eu ce. Dar între timp au constatat că totul nu era decît închipuire și că cerul e gol!“ Așa mi-a ținut tînărul un discurs frumos. Cînd a terminat, i-am răspuns: „Ah, dragul meu, tu nu-L cunoști pe Isus!“ „Isus?“ întrebă el. „Isus - Asta-i unul din mulții întemeietori de religii“. „Te înșeli! Dă-mi voie să-ți spun cine e Isus. De cînd Îl cunosc pe Isus, știu că Dumnezeu e viu! Fără Isus n-am ști nimic despre Dumnezeu!“ Și apoi i-am arătat clar cine-i Isus.

Cine este Isus? Aș vrea să vă fac și pe voi să înțelegeți, folosindu-mă de o ilustrație.

Vedeți: În viața mea am trecut prin multe. Am fost deseori în închisoare, nu pentru că aș fi furat linguri de argint, ci din pricina credinței mele. În al treilea Reich, naștiții nu iubeau un pastor de tineri ca mine, și așa m-au ferecat în termițe groaznice. Una din detenții am petrecut-o într-o închisoare deosebit de rea. Toată clădirea era din beton, iar zidurile erau așa de subțiri, încît se auzea dacă dedesupt unul tușea sau la etajul trei cineva cădea din pat. Eu ședeam într-o carceră foarte îngustă, cînd am auzit că în celula de alături fusese adus un nou deținut, tot un prizonier al Gestapo-ului. Omul trebuie să fi fost pradă disperării. Prin zidul subțire îl auzeam noaptea plîngînd. Îl auzeam cum se răsucea în pat. Adesea puteam să aud hohote de plîns înăbușite. E groaznic cînd plînge un bărbat. Peste zi nu aveam voie să stăm pe patul îngust de lemn. Apoi am remarcat cum se plimba încolo și înapoi, doi pași jumătate încolo, doi pași jumătate înapoi - ca un animal în cușcă. Uneori gemea. Iar eu aveam pacea lui Dumnezeu în celula mea! Și cînd auzeam cît de disperat era omul de alături, mi-am zis: „Trebuie să ajung la el! Trebuie să vorbesc cu el! În fond sînt un duhovnic!“ Apoi l-am sunat pe gardian. A venit. Eu i-am

spus: „Auziți! Alături de mine este un om pradă disperării! Eu sînt pastor, dați-mi voie să mă duc la el. Aș vrea să vorbesc cu el!“ Atunci el răspunde: „O să întreb“. După o oră se întoarce: „Nu e permis!“ Astfel, nu l-am văzut niciodată pe omul din celula vecină. Și deși era la un lat de palmă de mine, nu știu cum arăta, că era bătrîn sau tînăr. Eu am simțit doar groaznica lui deznădejde. Puteți să vă închipuiți asta? Stăteam uneori înapoia zidului care ne despărțea și mă gîndeam: „De-aș putea dărîma zidul și să ajung la el!“ Dar nu puteam să fac nici cea mai mică spărtură, chiar dacă aș fi avut un ciocan.

Și acum fiți atenți! Într-o asemenea situație, în care eram eu pe atunci, Se găsește Dumnezeu cel viu, Creatorul cerului și al pămîntului. Noi sîntem închiși în această lume vizibilă, tridimensională. Dumnezeu este foarte aproape. Biblia spune: „Tu mă înconjori pe dinapoi și pe dinainte“. Dumnezeu e la un lat de palmă de noi. Dar între noi și El este zidul unei alte dimensiuni. Și iată că la Dumnezeu ajunge toată jalea acestei lumi. El aude blestemele celor înăcriți, plînsul inimilor singuratic, durerea celor care sînt în doliu, oftatul celor care suferă nedreptate. Toate acestea pătrund pînă la inima lui Dumnezeu, așa cum a pătruns la mine deznădejdea omului din celula alăturată. Și acum gîndiți-vă: Dumnezeu a putut să facă ceea ce eu nu am putut: Dumnezeu a sfărîmat zidul de la mijloc care este între noi și El și a venit în lumea noastră văzută - în Fiul Său Isus! Înțelegeți: în Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit El la noi, în toată mizeria și durerea acestei lumi! Și de cînd L-am cunoscut pe Isus, știu că Dumnezeu e viu. Obişnuiesc să spun: De cînd a venit Isus, ateismul nu e altceva decît neștiință.

Acum trebuie să vorbesc despre acest Isus. Eu aș povesti în conferințele mele numai despre Isus, dar atunci serile ar fi prea scurte pentru o temă atît de vastă și minunată. Deci: Isus S-a născut la Betleem, a crescut și a devenit bărbat. În exterior nu se vedea nimic din gloria divină, și totuși oame-nii erau atrași spre El. Ei simțeau: în El vine la noi dragostea și harul lui Dumnezeu!

Țara Canaanului, în care a trăit Isus pe atunci în sînul poporului Său, era ocupată de trupe străine, anume de romani. În orașul Capernaum, comandant era un căpitan roman, un

sutaș. Știți: romanii credeau în general în mai mulți zei, dar de fapt în nici unul. Și unul din robii acestui căpitan, pe care el îl iubea mult, cade grav bolnav. El adusese doctori, dar nici unul nu-l putuse ajuta. Atunci își dă seama că o să moară. Și brusc îi vine o idee: „Am auzit povestindu-se atâtea despre acest Isus. Oare l-ar putea ajuta? Mă duc la El!“ Și așa omul acesta păgîn, complet necredincios, se duce la Isus și-L roagă: „Doamne Isuse, robul meu e bolnav. Nu poți să-l faci sănătos?“ „Ba da“, răspunde Isus. „O să merg cu tine!“ Atunci căpitanul zice: „Ah, nu-i nevoie să mergi cu mine. Eu cînd dau o poruncă, atunci se execută imediat. Tu nu ai nevoie decît să spui un cuvînt, și robul meu e sănătos“. Cu alte cuvinte, acest căpitan roman păgîn spune: „Tu poți să faci imposibilul! Tu ești Însuși Dumnezeu!“ Atunci Isus Se întoarce și spune mulțimii care-L urmează: „Nici în Israel n-am găsit o credință atît de mare!“ Asta înseamnă: „O asemenea credință ca la acest ateu n-am găsit în toată Biserica“. Înțelegeți? Acest căpitan păgîn a priceput că Dumnezeu a venit la noi în acest Isus!

Tu trebuie să cunoști istoria despre Isus! Te rog fierbinte să-ți procuri un Nou Testament. Citește Evanghelia după Ioan, apoi celelalte Evanghelii, etc. Sînt istorisirii minunate despre Isus! Nu cunosc nici o revistă ilustrată care să aibă întîmplări atît de frumoase cum se află în Noul Testament.

Totuși, Isus, Fiul lui Dumnezeu, n-a venit în lume numai ca să vindece pe un asemenea rob și să dovedească faptul că Dumnezeu există. El vroia mai mult. El a venit ca oamenii să primească pacea cu Dumnezeu!

Vedeți: Între Dumnezeu și noi este nu numai zidul unei alte dimensiuni. Între Dumnezeu și tine, între Dumnezeu și mine se ridică și un cu totul alt zid. Și acesta e zidul vinei noastre, al păcatelor și greșelilor noastre! Ai mințit vreodată? Da? Atunci ai pus o piatră între Dumnezeu și tine! Ai trăit o zi fără Dumnezeu, fără să te rogi? Da? O altă piatră! Necurăție, adulter, furt, nesfințirea zilei de duminică, precum și miile de mărunțișuri, toate încălcările poruncilor: De fiecare dată am adăugat o piatră! Cum am colaborat toți la înălțarea acestui zid care desparte pe om de Dumnezeu! Dar Dumnezeu este un Dumnezeu sfînt! Înțelegeți: cînd spun „Dumnezeu“, atunci apare imediat și problema păcate-

lor și a vinei mele. Această problemă trebuie să fie rezolvată! Dumnezeu ia foarte în serios orice păcat! Cunoscomeni care spun: „Cum trebuie să Se bucure Dumnezeu că eu cred încă în El!“ Dar asta nu ajunge! Și „demonii cred în Dumnezeu!“ Ei nu sînt atei. Ei știu foarte bine că Dumnezeu există. Dar ei nu au pace cu Dumnezeu! Pace cu Dumnezeu am doar atunci cînd zidul păcatelor și greșelilor mele dintre Dumnezeu și mine e dărîmat. Și pentru aceasta a venit Isus! Pentru aceasta S-a lăsat omorît pentru noi pe cruce! El știa: cineva trebuie să poarte osînda Dumnezeului celui sfînt asupra păcatelor - fie oamenii, fie Eu. Înțelegeți, fie Wilhelm Busch, fie Isus! Și atunci El, Fiul nevinovat al Dumnezeului celui viu, Isus Cristos, a purtat osînda mea! Și de asemenea osînda ta!

Aș vrea acum să-ți zugrăvesc înaintea ochilor pe Domnul Isus pe cruce. Pentru mine este cel mai scump tablou din lume. Acolo atîrnă Cel prin care Dumnezeu a nimicit zidul care ne despărțea de El ca să vină în lumea aceasta de mizerie. Acolo e pironit Cel despre care se spune în Biblie: „Dumnezeu a aruncat toate păcatele noastre asupra Lui“. El poartă pe umeri într-un fel toate pietrele păcatelor noastre! Acolo atîrnă Cel care face ceea ce nici unul din noi nu poate face: El îndepărtează pietrele păcatelor noastre! Tu însuși trebuie s-o citești în Biblie! Acolo pe cruce devine realitate profetația lui Isaia: „Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El“.

Aș vrea să vă explic și altfel: Am un prieten drag în Elveția, cu care am făcut călătorii minunate. Oriunde am fi mîncat de amiază, trebuia apoi să plătim costul mesei. Și atunci ziceam: „Unul trebuie să plătească! Cine are portmoneul cel mai bine garnisit?“ Răspunsul era clar. Eu puteam să spun prietenului meu: „Hans, plătește tu acum!“ Dar înțelegeți: cineva trebuie să plătească! Pentru vina noastră înaintea lui Dumnezeu, pentru păcatele și fărădelegile noastre, trebuie cineva să plătească! Fie crezi în Isus, care a plătit pentru tine - fie trebuie să plătești tu însuși odată! Ve-deți, de aceea este Isus așa de important pentru mine! Eu mă prind de El, căci a plătit pentru mine!

Și acum, acest Isus nu a rămas în moarte. Nu! Și aceasta e minunat! Trei zile după moartea lui Isus, un om a stat într-o

adîncă meditație. El se întreabă: „Ei, de fapt ce este cu Isus? Acum e mort. Am văzut cum L-au pus în mormînt și au rostogolit o piatră grea la gura mormîntului. Era El Fiul lui Dumnezeu, sau nu?” Omul se numea Toma. Și în timp ce se tot întreba: „De fapt ce este cu Isus?”, atunci vin dintr-odată prietenii lui, plini de bucurie: „A înviat Domnul! Ce faci mutra asta de înmormîntare? E viu!” „Cine a înviat?” „Isus!” „Asta nu se poate!” „Ba da, am văzut mormîntul gol, putem să jurăm! Și apoi, L-am înfilnit!” „Se poate oare așa ceva”, se gîndește Toma, „ca cineva să învie dintre cei morți? Dacă asta-i adevărat, atunci El e Fiul lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu S-a pronunțat pentru El!” Dar Toma e sceptic: „De atîtea ori am fost înșelat în viața mea. Eu nu mai cred dacă nu văd!” Pe drum înapoi, o conductoare de tren cu care am discutat despre Isus mi-a spus: „Eu cred numai ce văd!” Cam așa a gîndit și Toma. Și apoi el explică celorlalți: „Dacă nu voi vedea în mîinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mîna mea în coasta Lui, nu voi crede”. Orice ar fi spus ucenicii, Toma repeta mereu: „Nu cred”. După opt zile, se află iarăși laolaltă cu prietenii lui. Și dintr-odată apare Isus. „Pace vouă!” Și întorcîndu-Se spre Toma, îi spune: „Adu-ți degetul înapoi, și uită-te la mîinile Mele; și adu-ți mîna, și pune-o în coasta Mea; și nu fii necredincios, ci credincios”. Atunci bietul îndoielnic cade în genunchi și strigă: „Doamne Isuse, Domnul meu și Dumnezeul Meu!”

Înțelegeți acum de ce spun că a trăi cu Dumnezeu nu e o închipuire? Dumnezeu nu e ceva vag: „Trebuie să fie pe undeva un Dumnezeu, dar cum este El, asta nu se știe”. Nu! Ci: că există o viață cu Dumnezeu se bazează pe faptul că Fiul lui Dumnezeu a venit, a murit pentru mine și a înviat dintre cei morți. De aceea pot să am acum informații foarte precise despre Dumnezeu.

Deci, una din chestiunile prealabile la subiectul nostru: „La ce bun să trăiești cu Dumnezeu?” sună: O viață cu Dumnezeu nu e o închipuire, o iluzie!

Și acum vreau să răspund la a doua chestiune prealabilă, anume la întrebarea:

2. Ce trebuie să facem pentru a trăi cu Dumnezeu?

Ah, de câte ori mi-au spus oamenii: „Pastore Busch, de fapt sînteți un om fericit. Dvs. aveți ceea ce eu nu am“. La aceasta eu răspund: „Nu vorbiți prostii! Aceasta o puteți avea și dvs.! Isus e și pentru dvs. aici“. Și apoi venea întrebarea: „Da, dar ce trebuie să fac ca să trăiesc cu Dumnezeu?“ La aceasta, Biblia răspunde foarte clar: „Crede în Domnul Isus Cristos!“

De te-aș putea conduce și pe tine la această credință! Dar trebuie mai întîi să explic ce înseamnă de fapt „a crede“. Unii oameni au o noțiune complet falsă despre credință. Unul se uită la ceas și spune: „Acum este exact 7,20. Aceasta o știu cu precizie“. Altul, care nu are ceas, spune: „Cred că e 7,20“. Și oamenii socotesc că a crede este un asemenea lucru nesigur. Nu-i așa? Ce înseamnă „a crede“ cînd spune Biblia: „Crede în Domnul Isus Cristos!“? Aș vrea să vă explic printr-o experiență.

Am ținut odată conferințe în Oslo, capitala Norvegiei. Într-o sîmbătă după-amiaza am vrut să iau avionul ca să mă întorc în țară, deoarece urma să predic deja ziua următoare într-o mare adunare din Wuppertal. De la sosirea mea la aeroport, lucrurile au început să meargă pe dos. Avionul avea o oră întîrziere din cauza ceții. În sfîrșit am decolat în direcția Copenhaga, unde urma să schimbăm avionul. Cînd ne aflam deasupra Copenhagăi, deodată pilotul a sucit volanul și a luat-o spre Suedia. Prin difuzoare ne-a anunțat că orașul Copenhaga se află complet în ceață, astfel că nu puteam ateriza acolo. Așa se face că acum zburam spre Malmö. Eu nu vroiam să merg la Malmö în Suedia. Ce să fac acolo? Eu vroiam să ajung la Düsseldorf! Trebuia să predic doar la Wuppertal! În cele din urmă am ajuns la Malmö. Acolo am văzut că aeroportul era plin de oameni. Avioanele continuau să sosească, aeroportul acesta fiind singurul în toată regiunea în care nu era ceață. Cum Malmö nu dispunea decît de instalații reduse, nu mai exista nici un singur loc de șezut în tot aeroportul. Eu mă împrietenisem cu un negustor austriac. Ne întrebam: „Ce se va întîmpla? Aici trebuie să stăm în picioare poate pînă mîine dimineată! N-o să ne mai putem ține pe picioare!“ Toată lumea înjura, întreba, bombănea și vocifera, ca totdeauna în asemenea îm-

prejurări. Deodată, am auzit prin difuzoare: „Pleacă acum un avion spre sud. Nu știm dacă el va putea ajunge la Hamburg, Düsseldorf sau Frankfurt. Dar cine vrea să ajungă în sud poate să urce!“ Aceasta a fost o chestiune nesigură. Lângă noi strigă imediat o femeie: „Aici nu mă urc! Mi-e frică!“ Eu spun: „Doamnă dragă, nici nu trebuie să o faceți, rămîneți afară!“ Și austriacul meu spune: „Un zbor în ceață! Și nici nu știi unde o să aterizezi!“ În acest moment cînd femeia asta urlă și austriacul mă face nesigur, trece pilotul în uniforma lui albastră pe lângă mine. Îi văd fața: o față plină de seriozitate, concentrat la maxim. Poți observa la el că își știe responsabilitatea. Pentru el, aceasta nu e o joacă. Atunci îi spun prietenului meu austriac: „În acest om putem să ne încredem, nu este un om ușuratic!“ Și atunci ne-am urcat! Din clipa în care ne-am urcat, de cînd am luat ultimul picior de pe pămînt și cînd s-a închis ușa avionului, am fost dați în mîna acestui om. Dar noi am avut încredere. Eu i-am încredințat viața mea. Noi am aterizat în Frankfurt, și a mai durat toată noaptea pînă am fost acasă. Dar am ajuns la țintă! Și aceasta înseamnă „a crede“! A crede înseamnă să te încrezi în cineva.

Cum ajung să trăiesc cu Dumnezeu? „Crede în Domnul Isus Cristos“. Aș vrea să spun astfel: „Urcă-te la Isus Cristos!“ Înțelegeți: cînd m-am urcat în avion aveam sentimentul că austriacul meu ar fi rămas bucuros cu un picior pe aeroport și cu celălalt în avion. Dar aceasta e cu neputință! El putea să rămînă afară - sau să se încredințeze cu totul pilotului! Așa este și cu Isus. Tu nu poți trăi cu un picior fără Isus și cu celălalt să te urci la El. Deci: Asta-i cu neputință! Crede în Domnul Isus, o viață cu Dumnezeu e posibilă doar cînd risc totul cu El. Eu trebuie să-I spun: „Îa-mi viața, Tu, Isuse,/ Ție Ți-o predau pe veci“.

Și acum vă întreb: cui aș putea să mă încredințez mai bine decît Fiului lui Dumnezeu? Nici un om din lume nu a făcut atît de mult pentru mine ca Isus! El m-a iubit atît de mult încît a murit pentru mine. Și pentru tine! Așa ca El nu ne-a iubit nimeni. Și El a înviat dintre cei morți. Să nu-l încredințez viața mea Lui, Celui care a înviat dintre cei morți? Sîntem nebuni dacă nu o facem! În clipa însă cînd Îi dau viața mea lui Isus, am intrat în viață cu Dumnezeu. Există

un verset de cîntare, care îmi este foarte drag: „Cui altuia să mă predau/ O, Împărat, care pe cruce ai murit?! Ție îți dăruiesc viața și sîngele/ toată inima-mi Ți se revarsă./ Ție-Ți jur pe drapelul crucii/ ca luptător și ca supus“. Ah, de-ai vrea să vorbești și tu așa!

Acum, după ce am spus toate acestea, trebuie să mai fac un mic adaos. Dacă vrei să-ți dai viața lui Isus și să urci la El, dacă vrei să te încredințezi Lui, atunci spune-I-o. El e aici. El e lângă tine! El te aude! Spune-I: „Doamne Isuse, Îți dau viața mea!“ În ziua cînd am pus capăt necredinței și vieții mele stricate, cînd m-am întors la Isus și L-am primit, atunci m-am rugat: „Doamne Isuse, acum îți dau viața mea. Nu pot să-Ți promit că o să mă fac bun. Pentru aceasta trebuie să-mi dai o altă inimă. Eu am un caracter rău, dar ceea ce sînt Îți dau totul Ție. Fă ce vrei din mine!“ Acesta a fost ceasul din viața mea cînd m-am urcat cu amîndouă picioare la Isus și am dat volanul vieții mele în mîna Aceluia care ne-a răscumpărat cu sîngele Său.

Dacă vrei să progresezi în această viață cu Dumnezeu, atunci, cum am repetat adeseori, trebuie să-ți pui pe inimă trei lucruri: Cuvîntul lui Dumnezeu, rugăciunea și părtașia.

Vezi, tu nu poți să aparții lui Isus și apoi să nu mai auzi nimic despre El. Trebuie să ai o Biblie sau un Nou Testament și în fiecare zi să citești foarte liniștit un sfert de oră în ea. Ceea ce nu înțelegi lasă așa cum este, nu insistă asupra chestiunii. Dar cu cît citești mai des, cu atît mai mult se va lumina textul și vei vedea măreția lui Dumnezeu. Inima mea devine largă de bucurie la gîndul că aparțin acestui Mîntuitor minunat și că am privilegiul să-L vestesc. Nu numai că poți avea viață din Dumnezeu, ci poți să dai din ea și mai departe.

După Cuvîntul lui Dumnezeu vine rugăciunea. Isus te aude! Nu e nevoie să-I ții cuvîntări frumoase. Ajunge, dacă ești gospodină, să spui: „Doamne Isuse! Azi e o zi mai rea; soțul meu e prost dispus, copiii nu ascultă, am rufe de spălat, îmi lipsesc zece mărci. Doamne Isuse, Îți aduc toate necazurile mele și Ți le predau Ție. Fă ca inima mea să fie plină de bucurie pentru că am viață din Dumnezeu! Și ajută-mă să trec cu bine prin toate! Doamne Isuse, Îți mulțumesc că pot să mă încred total în Tine!“ Înțelegeți: eu pot

să-I spun lui Isus tot ce am pe inimă. Și-L pot și ruga: „Doamne Isuse, fă ca să Te cunosc mai bine și să-Ți aparțin tot mai mult!“

Al treilea lucru care aparține unei vieți cu Dumnezeu este părtășia. Deci: ne strângem laolaltă cu cei care vor să aparțină și ei lui Isus. Deunăzi cineva mi-a spus: „Eu vreau să cred, dar nu înaintez!“ Atunci l-am sfătuit: „Ai nevoie de contact cu alți credincioși!“ La aceasta a obiectat: „Dar ei nu îmi sînt simpatici!“ „Da“, i-am răspuns eu, „atunci nu mai e nimic de făcut. Dacă vrei să fii în ceruri cu ei, atunci trebuie să o exersezi deja de aici de pe pămînt. Dumnezeu nu poate ciopli creștini speciali pentru tine“.

Tînăr fiind, am cunoscut un director de bancă din Frankfurt, un domn în vîrstă care îmi povestise mult din anii lui de tinerețe. Cînd și-a luat bacalaureatul, tatăl lui îi spusese: „Iată atîția și atîția bani, și acum poți să faci o excursie prin toate capitalele Europei“. Închipuiți-vă: un băiat de 18 ani primește o asemenea ofertă. V-ar place și vouă, nu? Bătrînul domn îmi relata: „Știam că acum nu îmi era greu ca să mă afund în păcat și rușine în marile orașe. Dar eu vroiam să fiu al lui Isus. De aceea am pus și Noul Testament în bagaj. Și în fiecare zi, înainte de a ieși din cameră din hotel, vroiam să fi auzit glasul lui Isus și să fi vorbit cu El. Și oriunde mă duceam, vroiam să caut creștini. Am întîlnit pretutindeni ucenici ai lui Isus: în Lisabona, în Madrid, în Londra, în... Cel mai greu a fost în Paris. Acolo am întregat în dreapta și în stînga după vreunul, care aparținea și el lui Isus. În cele din urmă am fost îndrumat spre un cizmar: „Acela citește Biblia!“ Și atunci distinsul tînăr a coborît treptele spre atelierul cizmarului și l-a întregat: „Îl cunoașteți pe Isus?“ Ca răspuns, ochii cizmarului au strălucit. Atunci tînărul i-a spus: „Pot să vin în fiecare dimineață la dvs., ca să ne putem ruga împreună?“ Așa de important era pentru el al treilea lucru, părtășia cu cei care doreau cu seriozitate să fie creștini.

Aceasta am vrut să clarific mai întîi: o viață cu Dumnezeu nu e o iluzie, de cînd a venit Isus. Și: cum primesc eu o viață cu Dumnezeu? „Crede în Domnul Isus!“ Și ajung acum la întregarea care constituie însăși tema noastră propriu-zisă:

3. Ce ai de la o viață trăită cu Dumnezeu?

Prieteni dragi, dacă aș vrea să vă descriu tot ce se poate avea dintr-o viață cu Dumnezeu și din părtășia cu Isus, n-aș mai termina pînă la Crăciun și nici atunci n-aș fi gata! Atît de mult poți avea.

Nu uit niciodată ce mi-a spus tatăl meu chiar înainte de a muri la vîrsta de 53 de ani - era unul din ultimele sale cuvinte - „Wilhelm, spune tuturor prietenilor și cunoscuților mei cît de fericit m-a făcut Isus și cum m-a mîntuit - în viață și în moarte!“ Știți, cînd cineva se află în agonie, atunci nu se mai laudă, nu mai vorbește ca să se afle în treabă. Iar dacă cineva spune în ultimele răsufări: „Cît de fericit m-a făcut Isus - în viață și în moarte“, credeți-mă, aceasta îți atinge cele mai profunde coarde ale sufletului. În-să cum vei reacționa tu pe patul de moarte?

Cînd eram încă tînăr pastor, în ținutul Ruhrului s-a petrecut o scenă frumoasă: fusese organizată o mare adunare, în cursul căreia un om foarte cultivat ținuse un discurs de două ore ca să dovedească că nu există Dumnezeu. El își etalase toată erudiția. Sala era plină de oameni și de fum de țigară. Aplauzele izbucneau din toate părțile: „Ura! Nu există! Putem face tot ce vrem!“ Cînd vorbitorul a terminat, cel care prezida adunarea s-a ridicat spunînd: „Dezbaterea este deschisă. Cei care vor să ia cuvîntul să se anunțe!“ Desigur că nimeni nu mai avea curajul s-o facă. Fiecare își zicea: „Pe un om așa de învățat nu-l poți contrazice“. Desigur că erau mulți acolo care nu erau de acord, dar cine avea curajul să se urce pe estradă în fața miilor de oameni care aplaudau zgomotos? Și totuși! Se anunță un glas din fundul sălii! Este o bunică bătrînă cu o bonetă neagră, originară din Prusia orientală, cum sînt multe în ținutul Ruhr-ului. Omul care prezida întrunirea îi zice: „Bunico, vrei să spui ceva?“ „Da“, răspunde bunica, „aș vrea să spun ceva!“ „Ei, atunci poștește în față!“ O femeie curajoasă! Cam prin anul 1925 s-a petrecut aceasta. Bunica se duce deci în față spre estradă, se urcă la pupitrul vorbitorilor și începe: „Domnule orator, ați vorbit timp de două ore despre necredința dvs. Dați-mi voie să vorbesc acum cinci minute despre credința mea. Aș vrea să vă spun ce a făcut pentru mine Domnul meu, Tatăl meu cere-sc. Vedeti: Cînd eram tînără, bărbatul meu s-a accidentat

în mină și mi l-au adus mort acasă. Am rămas singură cu trei copii mici. Pe atunci, ajutoarele sociale nu acordau mai nimic. Aș fi putut să deznădăjduiesc văzînd trupul neînsuflăit al bărbatului meu. Și vedeți: Începînd de aici, Dumnezeu meu a intervenit și m-a mîngîiat, așa cum nici un om n-o poate face. Ce mi-au spus oamenii a intrat pe o ureche și a ieșit pe cealaltă. Dar El, Dumnezeu cel viu, m-a mîngîiat! Și atunci l-am spus: „Doamne, acum trebuie să fii Tu Tatăl copiilor mei”. (Era emoționant cum povestea bătrîna femeiei!) Adesea seara nu știam de unde să găsec bani pentru a da de mîncare copiilor mei a doua zi. Și atunci am spus iarăși Mîntuitorului meu: „Doamne, Tu îmi cunoști necazul. Ajută-mă!” Apoi bătrîna femeie se întoarce spre vorbitor și spune: „El nu m-a părăsit niciodată. Am trecut prin multe clipe grele, El însă nu m-a părăsit niciodată! Dar Dumnezeu a făcut încă și mai mult pentru mine. El a trimis pe Fiul Său, pe Domnul Isus Cristos. El a murit pentru mine, a înviat și m-a spălat cu sîngele Său de orice păcat! Da”, a continuat ea, „acum sînt o femeie bătrînă. Curînd voi muri. Și vedeți, El mi-a dat și o nădejde sigură a vieții veșnice. Cînd o să închid ochii aici pe pămînt, o să mă trezesc în cer, pentru că aparțin lui Isus. Toate acestea a făcut El pentru mine! Și acum vă întreb, domnule vorbitor, ce a făcut necredința pentru dvs?” Atunci vorbitorul se ridică în picioare, o bate pe bunică pe umeri și spune: „Ei, unei femei așa de bătrîne nu vrem să-i luăm credința. Pentru oameni bătrîni e tocmai ce le trebuie!” Ar fi trebuit să vedeți reacția acestei bunici! Dînd energic cu mîna, spune: „Nu, nu! V-am pus o întrebare, domnule vorbitor, și trebuie să-mi răspundeți! V-am spus ce a făcut Domnul meu pentru mine. Acum spuneți-mi ce a făcut necredința pentru dvs.”. Tăcere încurcată. Bunica era o femeie înțeleaptă...

Astăzi, cînd Evanghelia este atacată din toate părțile, vă pun și eu întrebarea: Ce avantaj vă aduce necredința voastră? Nu am deloc impresia că prin ea oamenii au pace în inimă și că au devenit fericiți. Nu, prietenii mei!

Ce ai deci dintr-o viață cu Dumnezeu? Vreau să v-o spun foarte personal: N-aș fi putut suporta viața, dacă n-aș fi avut prin Isus pacea cu Dumnezeu! Au fost ceasuri cînd mi se părea că o să mi se frîngă inima. Astăzi am auzit că prin

apropiere s-a petrecut un tragic accident care a îndoliat două familii. Dacă am înțeles bine, au fost călcați niște copii. Așa de repede poate veni o nenorocire! Și dintr-odată se evaporă toată îngîmfarea. Nu mai poți decît să întinzi mîna în întuneric și să întrebi: „Nu e nimeni aici care să mă poată ajuta?” Vedeti: În cele mai grele clipe ale vieții se arată ce face Isus pentru ai Săi! Cînd m-am căsătorit, am spus soției mele: „Soție, îmi doresc șase fii care să cînte toți la trompetă”. Doream să am acasă propria mea fanfară. Într-adevăr, am avut șase copii! Patru fete și doi băieți. Dar pe cei doi băieți nu-i mai am. Pe amîndoi mi i-a luat Dumnezeu într-un mod groaznic, mai întii unul, și apoi celălalt. Nu pot să înțeleg. Am avut o viață întregă ca pastor de a face cu băieți tineri - și propriii mei băieți... Îmi aduc aminte că în ziua cînd am aflat de moartea celui de-al doilea umblam de colo-colo cu senzația că mi se împlintase un cuțit în inimă. Apoi au venit oamenii care au exprimat condoleanțe și cuvinte de mîngîiere. Dar ei nu vorbeau inimii, nu prindea. Totuși, eram pastor de tineri și știam: în seara aceasta trebuie să mă duc la Casa tineretului și să anunț plin de bucurie Vestea cea Bună în fața a 150 de tineri. Dar inima mea sîngera! Apoi mi-am deschis Noul Testament și am citit: „Isus a spus: Vă dau pacea Mea!” Știam că ceea ce promite, o și îplinește. Așa că L-am rugat: „Doamne Isuse, nu vreau să înțeleg acum de ce ai procedat așa cu mine, dar dă-mi pacea Ta! Umplesc inima mea cu pacea Ta!” Și El a făcut-o! Da! A făcut-o! Pot să v-o mărturisesc aici.

Va veni ziua cînd și tu vei avea nevoie de El, cînd nici un om nu te va putea mîngîia. E minunat: căci în ziua aceea, cînd vei vedea că nimeni nu te poate ajuta, vei aprecia cu ațit mai mult că cunoști pe Isus, care ne-a răscumpărat cu sîngele Său pe cruce și a înviat.

Lui poți să-I spui: „Doamne, dă-mi pacea ta!” Ca un șuvoi puternic curge în inima ta pacea pe care o dă El! Aceasta e valabil și pentru cel mai greu ceas din viața noastră, cînd sîntem pe patul morții. Atunci nu te mai poate ajuta nici un om. Va trebui să dai drumul chiar și celei mai dragi mîini. Cum va fi aceasta? Tu vei merge înaintea lui Dumnezeu!

Vrei să apari înaintea Lui cu toate păcatele tale? Ah, dacă ai putea apuca mâna tare a Mântuitorului și ai ști: Tu mi-ai iertat toată vina!“ - atunci ai putea muri în pace!

Ce ai de la o viață trăită cu Dumnezeu? Vreau să-ți enumăr: pace cu Dumnezeu, bucurie în inimă, dragoste pentru Dumnezeu și pentru aproapele, astfel încât îți poți iubi dușmanii și toți cei care te calcă pe nervi, mângâiere în nenorocire, astfel că pentru tine e soare în orice zi, o nădejde sigură a vieții veșnice, Duhul Sfânt, iertarea păcatelor, răbdare - ah, aș putea continua încă multă vreme.

Închei cu un verset pe care îl iubesc foarte mult:

„E ceva să fii al Mântuitorului,
Eu al Tău, Isuse, și Tu al meu,
Să pot spune cu adevărat și fără îndoială
Că El e Mijlocitorul, Domnul și gloria mea,
Iar eu moștenirea și proprietatea Sa“.

E ceva deosebit să fii al Mântuitorului! Eu vă doresc această bogăție, această fericire!

Wilhelm Busch

s-a născut în 1897 în Wuppertal-Elberfeld, a copilărit în Frankfurt a. M. și a absolvit acolo și bacalaureatul. Ca tânăr locotenent în timpul primului război mondial, a devenit credincios. El a studiat teologia în Tübingen, a fost mai întâi pastor în Bielefeld, după aceea într-o regiune minieră, și apoi zece de ani pastor pentru tineri în Essen. Pe lângă aceasta, mai ținea evanghelizări prin țară și în lume. Credința și angajamentul lui în lupta Bisericii l-au adus adesea în timpul celui de-al treilea Reich în închisoare. După al doilea război mondial a fost iarăși neobosit pe drum cu mesajul despre Isus. În anul 1966, la întoarcere de la o evanghelizare în Sassenitz (Rügen), a fost luat de Domnul său acasă.

